เรียงความสั่งดีๆ
To be Number One

ในวาระครบรอบ 12 ปี และ 15 ปี TO BE NUMBER ONE

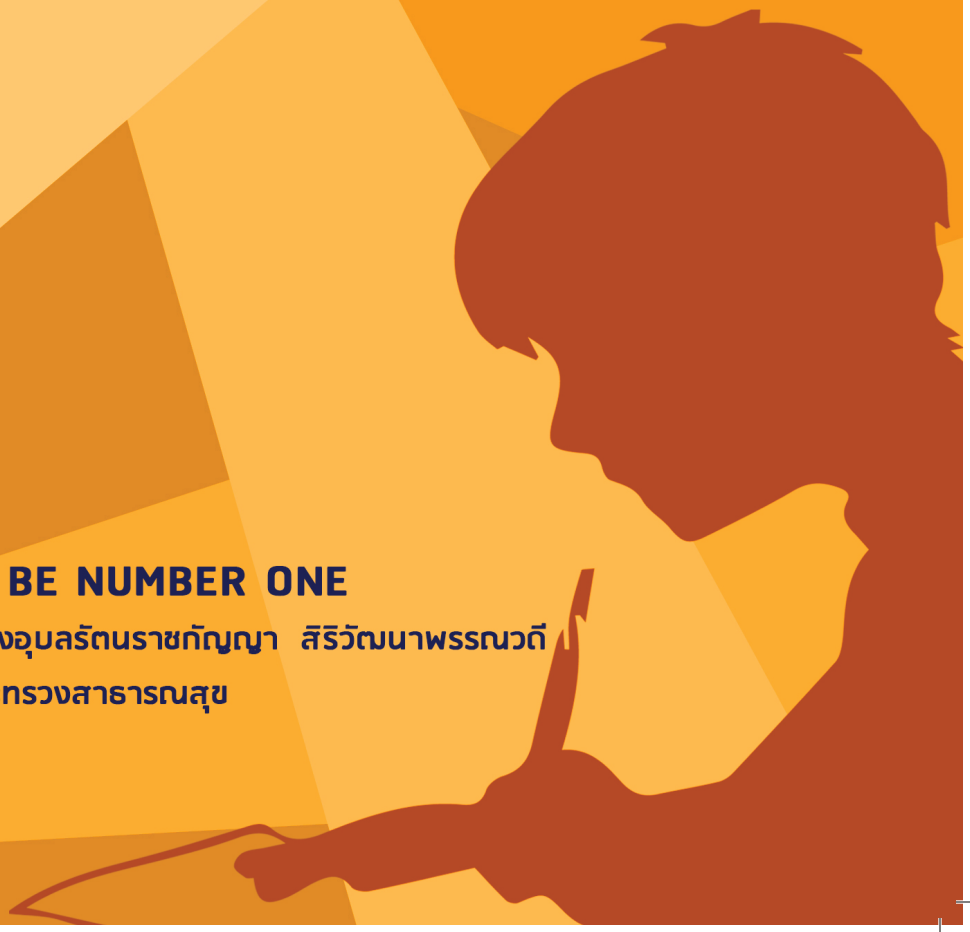

โครงการ TO BE NUMBER ONE

ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

โทรศัพท์ 0-2590-8188
โทรสาร 0-2149-5531

เรียงความสิ่งดีๆ

To be Number One

ในวาระครบรอบ 12 ปี และ 15 ปี TO BE NUMBER ONE

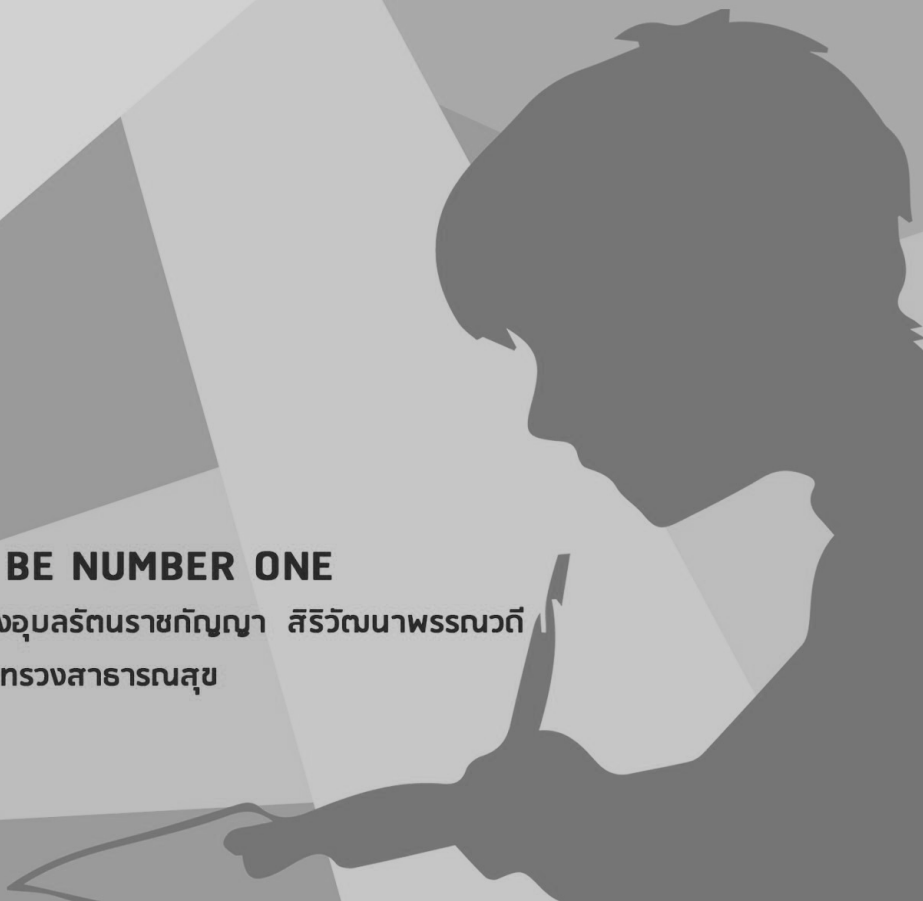

โครงการ TO BE NUMBER ONE

ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

คำนำ

โครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ได้ดำเนินงานเพื่อการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชน โดยมีแนวทางการดำเนินงานที่สำคัญ คือ การบูรณาการความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่างๆ เพื่อร่วมกันสร้างกระแส “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” และเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านจิตใจในกลุ่มเยาวชน ด้วยวิธีการที่ยึดเยาวชนเป็นศูนย์กลาง บนพื้นฐานการเข้าถึงสาเหตุปัญหา เข้าใจธรรมชาติ พฤติกรรมและความต้องการของเยาวชน รวมทั้งสร้างความเข้าใจและยอมรับผู้มีปัญหาสารเสพติดเพื่อให้มีโอกาสกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม โดยดำเนินการอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่เปิดตัวโครงการในเดือนกรกฎาคม 2545 จนถึงปัจจุบันเข้าสู่ปีที่ 16

และเพื่อให้เหล่าสมาชิกจากเครือข่ายทั่วประเทศ ได้ร่วมภาคภูมิใจกับผลงานและความสำเร็จของโครงการ ตลอดจนร่วมรับรู้และเข้าถึงกิจกรรมที่มีมาอย่างยาวนาน กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ในฐานะเลขานุการโครงการ TO BE NUMBER ONE จึงได้รวบรวมผลงานเรียงความสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE ที่ชนะการประกวดในกลุ่มประเภทต่างๆ ในโอกาสครบรอบ 12 ปี และ 15 ปี TO BE NUMBER ONE มาจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มเพื่อเผยแพร่ถึงการบอกเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับโครงการ TO BE NUMBER ONE ในแง่มุมต่างๆ ที่จะเป็นประโยชน์ในการดำเนินงาน และก่อให้เกิดแรงบันดาลใจกับสมาชิก TO BE NUMBER ONE และเครือข่ายผู้เกี่ยวข้อง ตลอดจนผู้สนใจอื่นๆ

กรมสุขภาพจิต

2561

สารบัญ

หน้า

เรียงความ “สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE” ในวาระครบรอบ 12 ปี TO BE NUMBER ONE

ประเภทมัธยมศึกษา **1**

- รางวัลชนะเลิศ 7
- รางวัลรองชนะเลิศ 15
- รางวัลชมเชย 15

ประเภทประชาชนทั่วไป **25**

- รางวัลชนะเลิศ 27
- รางวัลรองชนะเลิศ 33
- รางวัลชมเชย 41

เรียงความ “15 ปี TO BE NUMBER ONE” ในวาระครบรอบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE

ประเภทมัธยมศึกษาตอนต้น **55**

- รางวัลชนะเลิศ 55
- รางวัลรองชนะเลิศ 59
- รางวัลชมเชย 65

ประเภทมัธยมศึกษาตอนปลาย **71**

- รางวัลชนะเลิศ 73
- รางวัลรองชนะเลิศ 77
- รางวัลชมเชย 83

ประเภทอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา **89**
- รางวัลชนะเลิศ 91
- รางวัลรองชนะเลิศ 99
- รางวัลชมเชย 105

ประเภทประชาชนทั่วไป **113**
- รางวัลชนะเลิศ 115
- รางวัลรองชนะเลิศ 123
- รางวัลชมเชย 133

เรียงความ “สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE” ในวาระครบรอบ 12 ปี TO BE NUMBER ONE

<u>ประเภทมัธยมศึกษา</u>

- รางวัลชนะเลิศ

  นายสิทธิศักดิ์ บุญมา โรงเรียนประชาราชวิทยา จังหวัดลำปาง
- รางวัลรองชนะเลิศ

  นางสาวจีระภา ดีรักษา โรงเรียนธีรกานท์บ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน
- รางวัลชมเชย

  นางสาวนิภาพร อาแวตาโละ โรงเรียนนราสิกขาลัย จังหวัดนราธิวาส

  <u>และ</u>นายอินทัช เกตุสิงห์ โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก

<u>ประเภทประชาชนทั่วไป</u>

- รางวัลชนะเลิศ

  นายรัตนะ ธนวัชรสันติ ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก จังหวัดหนองบัวลำภู

  ปัจจุบันศึกษาที่มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
- รางวัลรองชนะเลิศ

  นายปริวรรต แสงสว่าง มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา จังหวัดนครสวรรค์
- รางวัลชมเชย

  นายสิทธินี ศรีสงคราม คุณครูโรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม จังหวัดสตูล

  <u>และ</u>นายชนาธิป บาททอง ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อย จังหวัดยโสธร

เรียงความ “สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE”
ในวาระครบรอบ 12 ปี TO BE NUMBER ONE
ประเภทมัธยมศึกษา

สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE

เมื่อประมาณต้นปีที่แล้วผมต้องใช้สมองในส่วนของการตัดสินใจอย่างหนัก เมื่อคุณครูเรียกผมเข้าไปพบแล้วให้ผมเลือกอยู่สองอย่างระหว่างการเป็นหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE กับการลงสมัครรับเลือกเป็นประธานนักเรียน ตอนนั้นผมรู้สึกหนักใจมาก อึดอัดเหมือนต้องเลือกตัดระหว่างสายเอกับสายบี ในการกู้ระเบิดที่แขวนอยู่บนคอของตนเอง...แต่ในที่สุดผมก็เลือกที่จะเป็นอย่างแรก

ผมผูกขาดตำแหน่งนั้นอยู่ถึงสองปีเต็มๆ จนรู้สึกเหมือนกับว่าผมจะต้องขาดอะไรไปสักอย่างหนึ่งแน่ เมื่อผมถึงคราวต้องสละตำแหน่งอันทรงเสน่ห์นี้ไปพร้อมๆ กับเวลาเรียนที่เหลืออีกไม่ถึงครึ่งเดือนของเด็ก มอ.หก เพราะตลอดเวลาสองปีนั้น โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้สอนให้ผมได้เรียนรู้ทำความรู้จักกับหลายสิ่งหลายอย่างทั้งรอยยิ้มแห่งมิตรภาพและคราบน้ำตาแบบฝึกทักษะการแก้ปัญหารวมไปจนถึงนานาประสบการณ์ที่ดี แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้ย่อมไม่มีวางขายตามร้านสะดวกซื้อหรือห้างสรรพสินค้าทั่วไป

หัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE เป็นตำแหน่งที่ผมได้รับฉันทานุมัติจากทั้งเพื่อนๆ และคณะครูทั้งโรงเรียนด้วยคะแนนที่เป็นเอกฉันท์ ในขณะที่เพื่อนร่วมห้องของผมอีกคนหนึ่งที่ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธาน นักเรียนเอาชนะคู่แข่งอีกสองพรรคที่เหลือด้วยคะแนนที่ตามกันมาติดๆ ชนิดที่เรียกได้ว่าใจหายใจคว่ำ ในฐานะเพื่อนที่ค่อนข้างสนิทกับประธานนักเรียนคนใหม่ ผมได้รับการทาบทามให้ไปเป็นส่วนหนึ่งในคณะทำงานของคณะกรรมการนักเรียนชุดใหม่มีหรือที่ผมจะปฏิเสธแบบนี้ก็เข้าล็อกพอดี เพราะย่อมไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไปที่ผมจะผลักดันให้กิจกรรม TO BE NUMBER ONE กลายมาเป็นโครงการระดับบิ๊กของโรงเรียน

โรงเรียนของผมเป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาขนาดเล็กประจำตำบล แน่นอนว่า เด็กนักเรียนเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ของโรงเรียนย่อมเป็นเด็กในเขตพื้นที่ จะมีบ้างบางส่วนที่อาจโยกย้ายตามผู้ปกครองที่ย้ายมารับราชการหรือย้ายมาตามหน้าที่การงานอื่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน แต่ที่แน่ๆ ก็คือโรงเรียนของผมเปิดรับนักเรียนทุกระดับมันสมอง ไม่ได้คัดเลือกไว้เฉพาะแต่ระดับมันสมองดีเลิศอย่างที่โรงเรียนในตัวเมืองหลายแห่ง ปฏิบัติการจึงดูเหมือนจะกลายเป็นเรื่องที่คุ้นชินกันไปเสียแล้วในหมู่ครูบาอาจารย์ว่า สอนเด็กนักเรียนบ้านนอก สอนไปก็เท่านั้น พาไปแข่งขันอะไรกับเขาก็ไม่ได้เรื่องหรอก ผมเคยได้ยินคุณครูบางท่านคุยกันแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกท้อใจ จนกระทั่งผมมีโอกาสได้พูดคุยกับครูท่านหนึ่ง คุณครูท่านนั้นเป็นอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ของผมเอง ท่านบอกกับผมว่า มนุษย์พึงระลึกไว้อยู่เสมอว่า เราเกิดมาเพื่อแข่งขันกับอกุศลภายในจิตใจของตนเอง เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเราคิดแต่จะเอาตนเองไปแข่งนี่แข่งนั่นกับคนอื่นเขา บุคคลใดก็ตามที่คิดเช่นนั้นก็รังแต่จะเหนื่อยเปล่า คงไม่มีใครที่จะเอาชนะคนทั่วโลกได้อยู่ทุกวี่วัน เลิกเอาชนะคนอื่นแล้วหันกลับมาทำในสิ่งอันเป็นประโยชน์ที่ตนเองถนัดให้เปี่ยมประสิทธิภาพไม่ดีกว่าหรือ วันนั้นผมจำได้ว่าผมขอร้องให้คุณครูสอนให้ผมฟังอีกรอบ เพื่อที่ผมจะได้ขอจดลงในสมุดบันทึกได้ทัน ผมยังจำได้ว่าคุณครูของผมแอบยิ้มน้อยๆ แต่ท่านก็ไม่ได้ใจดำพอที่จะปฏิเสธการร้องขอของผม ประโยคอันศักดิ์สิทธิ์นั้นของคุณครูทำให้ผมได้คิด ในวันรุ่งขึ้นผมรีบเอาความคิดของผมไปเสนอคุณครูถึงรูปแบบกิจกรรมย่อยที่จะสนับสนุนให้น้องๆ และเพื่อนๆ ได้ร่วมกันปฏิบัติในโครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนของเรา โดยผมได้แบ่งเพื่อนๆ ที่ถนัดในกิจกรรมต่างๆ อันหลากหลายช่วยกันเปิดชมรมให้น้องๆ ได้สมัครเป็นสมาชิกตามใจชอบ เพื่อนสนิทของผมสองคนเปิดชมรมฟุตบอลกับคอมพิวเตอร์ เพื่อนที่ได้รับเลือกเป็นประธานนักเรียนเปิดชมรมนักวิทยาศาสตร์รุ่นจิ๋ว เพื่อนผู้หญิงบางคนเปิดชมรมวอลเลย์บอล บ้างก็เปิดชมรมดูนกเพราะโรงเรียนของเราจับได้ว่ามีความไกลปืนเที่ยงอยู่อย่างเต็มเปี่ยม สภาพภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมเลือกให้อย่างเต็มที่กับกิจกรรมที่เธอ เพื่อนสาวอีกคนหนึ่งของผม ที่ผมมอบหมายให้เธอเป็นรองหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE เปิดชมรมนักร้องเสียงทองตามความชอบและความสามารถเฉพาะของเธอเอง

ส่วนหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE อย่างผม เปิดชมรมนักเขียนรุ่นเยาว์ตามความใฝ่ฝันลึกๆ ของผมเองที่อยากจะเป็นกวียอดฝีมืออย่างสุนทรภู่ให้คนเค้าลือนามบ้าง

กิจกรรมของพวกเราไปได้สวยชนิดที่เรียกได้ว่า สามารถส่งเข้าประกวดนางงามได้เลยทีเดียว เพราะน้องๆ ให้ความสนใจในแต่ละกิจกรรมเป็นอย่างดี อาจเป็นเพราะว่าพวกเราเปิดโอกาสให้พวกเขาได้เลือกทำในสิ่งที่เขาถนัดและมีใจรัก คุณครูภาษาไทยซึ่งเป็นคนที่ค่อนข้างโรแมนติก เคยพูดที่หน้าชั้นเรียนในชั่วโมงหนึ่งขณะที่ท่านกำลังสอนเรื่อง “มัทนะพาธา” ว่า ความรักจะทำให้มนุษย์รู้จักการทุ่มเท ซึ่งผมเห็นว่ามันสอดคล้องกันเป็นอย่างดีทีเดียวกับหลักอิทธิบาท 4 อันประกอบไปด้วยฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ที่คุณครูวิชาพระพุทธศาสนาเคยสอนเอาไว้ ไม่มีใครคิดว่านักเรียนที่เกรดเฉลี่ยไม่เป็นโล้ไม่เป็นพายในห้องเรียนที่เลือกเข้าชมรมคอมพิวเตอร์จะได้ไปแข่งขันการสร้างชื่อ Animation ได้ถึงระดับเหรียญทองแดง ในการแข่งขันระดับจังหวัด ไม่มีใครคิดว่านักเรียนหลังห้องที่ชอบปั้นเศษกระดาษเป็นรูปกลมๆ เตะเล่นกันเสียงดังในห้องเวลาที่คุณครูไปเข้าห้องน้ำจะกลายมาเป็นแข้งทองประจำตำบล แล้วใครจะคิดว่ารองหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE เพื่อนสาวของผมจะได้ขึ้นไปร้องเพลงบนเวทีคอนเสิร์ตร่วมกับทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE เพราะตอนที่ผมยุให้เพื่อนเขียนใบสมัครเข้าประกวดโครงการเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE IDOL นั้น ผมจำได้ว่าเธออิดออดเอาการอยู่เหมือนกัน ยังจำได้ดีเลยว่า แทบจะต้องจับมือเธอเซ็นใบสมัคร และแทบจะต้องลากเอาเธอขึ้นรถไปประกวดด้วยซ้ำ วันนั้นเราต้องตื่นกันตั้งแต่เช้าตรู่ทั้งกองเชียร์และนักร้อง เธอลุกขึ้นมาทำผมเองตั้งแต่ตีห้าครึ่ง เราออกเดินทางกัน 6 โมงครึ่ง ด้วยรถโรงเรียนที่นักเรียนต้องส่ายหน้ากันแทบทุกคนเมื่อมีเหตุจำเป็นต้องใช้บริการ สนามประกวดอยู่ในตัวเมืองอยู่ห่างจากโรงเรียนของเราเกือบ 100 กิโลเมตร แม้บอกใครเขาก็ทำตาโตเป็นเครื่องหมายคำถามแต่ผมสาบานได้ว่าเป็นเขตพื้นที่จังหวัดเดียวกันจริงๆ วันนั้นเพื่อนของผมโชว์ลูกคอเป็นเพลงเพื่อชีวิตที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและได้รับ

คัดเลือกเป็นหนึ่งในแปดคนสุดท้ายที่ได้ไปแข่งขันระดับภาคเหนือ ซึ่งก็แน่นอนถึงแม้ว่าพวกเราจะมีเวลาเตรียมตัวกันไม่ถึงเดือนในการแข่งขันระดับภาค แต่เพื่อนสาวเสียงดีของผมก็สามารถเบียดเสียด อีกเกือบสองร้อยแก้วเสียงเพื่อไปชิงชัยในระดับประเทศได้ ตอนนั้นกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ของพวกเราเนื้อหอมมาก ผู้หลักผู้ใหญ่ถามไถ่กันให้ควั่ก ทางโรงเรียนและสาธารณสุขจังหวัดให้ทุนสนับสนุนเรามาจำนวนหนึ่ง ในการเตรียมตัวไปแข่งระดับประเทศ ก็แน่นอนอยู่แล้วตอนนี้เราไม่ได้เป็นแค่ตัวแทนของจังหวัดเท่านั้น แต่พวกเราได้เป็นถึงตัวแทนระดับภาคเหนือเชียวนะ

ผมจำรองหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE เสียงดีของผมแทบไม่ได้ ในวันที่เธอปรากฏตัวบนเวทีคอนเสิร์ตที่เจเจมอลล์ กรุงเทพมหานคร เธอบอกกับผมว่านี่เป็นเวทีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับนักร้องบ้านนอกอย่างเธอ ใหญ่ทั้งในระดับของขนาดเวทีและจำนวนคนดู และยิ่งใหญ่ที่เธอได้มีโอกาสขึ้นเวทีร้องเพลงร่วมกับทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ผู้ซึ่งทรงเป็นองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่งถึงแม้ว่าวันนั้นโชคจะไม่ได้หยิบยื่นรางวัลระดับประเทศให้เรา แต่อย่างน้อยเทพเจ้าแห่งคีตการก็ได้รับเอาเพื่อนสาวเสียงดีของผมเป็นศิษย์เอกแล้วโดยสมบูรณ์

การพลาดจากรางวัลในครั้งนั้น ไม่ได้ทำให้พวกเราหมดกำลังใจในการทำกิจกรรมที่พวกเรารักต่อไป กิจกรรมโครงการ TO BE NUMBER ONE พวกเรายังดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ผมและเพื่อนคณะกรรมการดำเนินการก็พยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบกิจกรรมเพื่อลงสู่ชุมชนมากขึ้น เรามีโครงการช่วยชาวบ้านทำปุ๋ยหมักชีวภาพสำหรับใช้ในการเกษตร มีโครงการธนาคารขยะรีไซเคิลขยายไปตามแต่ละหมู่บ้านผ่านทางนักเรียนแกนนำของหมู่บ้านนั้นไปจนถึงโครงการถวายความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เนื่องในโอกาสวันสำคัญต่างๆ เพื่อนสาวเสียงดีของผมยังได้รับรางวัลอย่างสม่ำเสมอ จากการประกวดร้องเพลงที่ไม่ไกลเกินระดับจังหวัด ชมรมดูนกของเพื่อนผมก็ได้รับความสนใจจากรุ่นน้องมากขึ้น จนทางโรงเรียนต้องเตรียมงบประมาณบางส่วนมาซื้อกล้องส่องนกให้กับทางชมรม สำหรับชมรมนักเขียนรุ่นเยาว์ของผมก็ไม่น้อยหน้า น้องๆ ในชมรมของผมหลายคนก็เริ่มมีผลงานเป็นที่ยอมรับ บางคนก็ได้รับรางวัลระดับประเทศ

เป็นเครื่องการันตี มีน้องผู้ชายอยู่คนหนึ่งที่ได้ไปทัศนศึกษาและนำเสนอผลงานเรียงความของเขาถึงฮ่องกงตั้งสี่ห้าวันโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ เลย จนครูหลายท่านในโรงเรียนแอบบ่นอิจฉาไม่ได้ สำหรับผมในฐานะหัวหน้าชมรมนักเขียนรุ่นเยาว์และหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน รางวัลที่ผมภูมิใจที่สุดเห็นจะเป็นรางวัลบทร้อยกรองส่งเสริมพระพุทธศาสนาเนื่องในสัปดาห์วันวิสาขบูชาวันสำคัญของโลกประจำปี 2556 ที่ผ่านมา เพราะถึงแม้ว่าผมจะไม่ได้รางวัลชนะเลิศแต่การได้เข้ารับพระราชทานโล่รางวัลรองชนะเลิศอันดับสองจากพระหัตถ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ก็เหนือยิ่งกว่ารางวัลใดๆ แล้วสำหรับเด็กบ้านนอกอย่างผม หากจะมีรุ่นน้องหรือเพื่อนสักคนหนึ่งเข้ามาถามผมว่า ในฐานะหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ผมรู้สึกเหนื่อยบ้างไหมที่ต้องมาคิดโครงการยิบย่อยอะไรมากมายขนาดนี้เพื่อใครก็ไม่รู้ทั้งๆ ที่ตำแหน่งหัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE ที่ผมรับผิดชอบอยู่นี้ก็เป็นเพียงตำแหน่งเล็กๆ ในโรงเรียนที่นักเรียนผัดเปลี่ยนกันขึ้นมาเป็น ไม่มีเงินเดือนเงินดาวน์อะไรตอบแทน ผมก็ต้องขอตอบอย่างเต็มปากเต็มคำเลยว่า ไม่เหนื่อย ความเหน็ดเหนื่อยของผมย่อมกลายเป็นเพียงหยาดละอองน้ำเล็กๆ ไปทันที และจะนำไปเทียบไม่ได้เลยกับสายธารแห่งอุตสาหะในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงอุทิศเวลาและพระวรกายทุ่มเททรงงาน TO BE NUMBER ONE ด้วยพระองค์เอง ด้วยความวิริยะอุตสาหะมาอย่างต่อเนื่องยาวนานจนจะครบ 1 รอบ เข้าสู่ปีที่ 12 แล้ว ในปี 2557 นี้

นายสิทธิศักดิ์ บุญมา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
หัวหน้ากิจกรรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนประชาราชวิทยา อำเภองาว จังหวัดลำปาง

สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE

สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE ช่วยสร้างสรรค์เด็กไทยทุกแห่งหน
เป็นบ่อเกิดแนวทางช่วยสร้างตน ประชาชนเป็นสุขทุกชีวา
ช่วยนำทางสว่างไสวในความคิด เสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตแก้ปัญหา
สุขภาพกายสุขภาพจิตพัฒนา ทุกชีวิตห่างไกลยาเสพติดเอย

ทุกวันนี้โลกและสังคมเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ตามกระแสโลกาภิวัตน์ อาจจะมีทั้งเปลี่ยนไปในทางที่เลวร้ายหรืออาจจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีก็ได้ ทั้งนี้อยู่ที่ตนเอง สังคมรอบข้าง ที่เลือกจะเปลี่ยน ยอมรับสิ่งเหล่านั้นเข้ามาในชีวิต ในสังคมของตนเองหรือไม่ และสิ่งเลวร้ายที่ทุกคนทราบกันดีเป็นปัญหาที่ใหญ่ระดับชาติที่กำลังดำรงอยู่และเป็นไปในปัจจุบันจนยากจะแก้ไขก็คือ ปัญหายาเสพติด เพราะยาเสพติดเป็นสิ่งที่ทำลายทุกอย่างรอบๆ ตัว ให้จมอยู่กับความเศร้าเสียใจ ส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมต่างๆ มากมาย คือ ยาเสพติดและสิ่งดีๆ ที่กำลังก้าวเข้ามาเพื่อการขจัดปัญหานี้ โดยเฉพาะนั่นก็คือ โครงการ TO BE NUMBER ONE

ฉันเป็นนักเรียนคนหนึ่งอาศัยอยู่ในจังหวัดเล็กๆ ทางภาคเหนือของประเทศไทย วันหนึ่งเห็นข่าวในหนังสือพิมพ์ เด็กถูกคนติดยาเสพติดที่กำลังบ้าคลั่งจับเป็นตัวประกัน คนร้ายเอามีดจี้อยู่ที่คอ ทำให้ฉันเกิดคำถามต่างๆ มากมาย เขาเป็นอะไรทำไมถึงต้องจับเด็กคนนั้น แล้วถ้าหากเป็นฉัน ฉัน ฉันจะทำอย่างไรดี ต้องบอกว่าตอนนั้นเห็นข่าวแล้วกลัวมากจริงๆ ฉันถามแม่ว่าทำไมเขาถึงจับเด็กคนนั้น

แม่บอกว่าเขาติดยาเสพติด พอไม่มีเงินไปซื้อยาเสพติดมากิน เขาเลยคุ้มคลั่งจับเด็กมาเป็นตัวประกัน เพื่อให้ตำรวจเอายาเสพติดมาให้ และแม่ก็บอกว่ายาเสพติดมันไม่ดี อย่าไปยุ่งกับมันนะลูก ฉันก็รับปากแม่ว่าจะไม่เสพ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเด็ดขาด

ครั้งหนึ่งทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเสด็จมาเปิดศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ที่โรงเรียนธีรกานท์บ้านโฮ่ง ใกล้กับโรงเรียนของฉัน (ขณะนั้นฉันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านห้วยกาน) ฉันได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนบ้านห้วยกานไปรับเสด็จ นับเป็นสิ่งที่ฉันประทับใจมากจริงๆ ที่ทูลกระหม่อมฯ ทรงเดินทางมาต่างจังหวัดไกลมากที่จังหวัดลำพูน เพื่อมาเปิดศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE พอเรียนชั้นมัธยมศึกษา ฉันก็เลือกเรียนโรงเรียนที่ทูลกระหม่อมฯ เสด็จมาในครั้งนั้น ฉันตั้งใจจะไปทำงานเป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE เพราะฉันได้เห็นว่า แม้กระทั่งทูลกระหม่อมฯ ยังทรงเหน็ดเหนื่อยพระวรกายที่ต้องทรงงานป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติด เพื่อที่ให้พสกนิกรทุกคนมีความสุขทั่วกัน ฉันจึงมุ่งมั่นตั้งใจที่จะสนองพระปณิธานของทูลกระหม่อมฯ

พอฉันเข้าเรียนที่โรงเรียนธีรกานท์บ้านโฮ่ง ฉันเห็นพี่ๆ นักเรียนแกนนำโครงการ TO BE NUMBER ONE มาพูด มาร้องเพลง อธิบายถึงโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นเพลง ฉันได้ฟัง ทำให้รู้ว่า โครงการนี้เป็นโครงการที่รณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมีทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเป็นองค์ประธาน แล้วก็มีเต้นๆ ร้องเพลง มีการให้คำปรึกษา มีกิจกรรมจิตอาสา กิจกรรมนี้เจ๋งมากๆ เลย ฉันเลยคิดอยากจะทำงานเหมือนอย่างแกนนำพี่ๆ บ้าง

พอเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ฉันก็เริ่มมีความกล้ามากขึ้น ก็เลยชวนเพื่อนของฉันอีก 3 คน ไปสมัครเป็นนักเรียนแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ครูก็รับพวกเราเป็นนักเรียนแกนนำ ฉันรู้สึกตื่นเต้นมาก ฉันเพิ่งรู้ว่าศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE จัดตั้งขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของวัยรุ่น ที่ต้องการ

สิ่งพึ่งพาทางจิตใจ โดยเฉพาะจากผู้ที่มีความรู้และทักษะการให้คำปรึกษาวัยใกล้เคียงกันหรือวัยเดียวกัน ช่วยเหลือให้คำแนะนำในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน และให้วัยรุ่นมีสถานที่ที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมที่สนใจร่วมกันที่เป็นที่ยอมรับจากทุกฝ่าย ได้รับประสบการณ์เพิ่มพูนทักษะจากการฝึกแก้ปัญหาและพัฒนาภาวะความฉลาดทางอารมณ์หรือ EQ เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยมีแนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ที่พวกพี่ๆ เรียกว่าบ้านอีกหลังของพวกเรา เป็นครอบครัว TO BE NUMBER ONE ของเรา คุณครูทุกท่านก็เหมือนพ่อแม่ เวลาพวกเราขัดแย้งกันหรือทะเลาะกัน พ่อกับแม่และพี่ๆ ก็ชอบบอกว่าเป็นครอบครัวเดียวกันก็ต้องรักกัน ถ้าหากพวกพี่จบไปน้องๆ ต้องดูแลชมรมต่อจากรุ่นพี่ และต้องตั้งใจทำงานให้ดี มีผู้คนที่มีปัญหาต่างๆ มากมายรอให้เราช่วยเหลือพวกเขาอยู่ ดังนั้น พวกน้องอย่าทะเลาะกันอย่าทำตัวให้มีปัญหารักกันเข้าไว้ คำพูดของพี่ทำให้พวกเราเลิกมีอคติต่อกัน พยายามหันหน้ามาคุยกันปรึกษากันมากขึ้น ทำให้พวกเราเริ่มมองเห็นคำว่าครอบครัว ที่พี่ๆ พูดถึงเป็นสิ่งที่ดีมากจริงๆ พอเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ฉันเลือกเรียนสายศิลป์ ตอนนั้นฉันคิดว่าฉันจะลาออกจากการเป็นนักเรียนแกนนำเหมือนกัน ฉันลองปรึกษากับพี่สาวของฉันพี่บอกว่า ลองคิดดูเธอสมัครมาเป็นนักเรียนแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE เพราะอะไร เพราะสมัครตามเพื่อนหรือสมัครใจเอง ตอนนั้นฉันย้อนคิดว่าฉันอยากเป็นนักเรียนแกนนำ เพราะคิดว่าจะได้ช่วยปกป้องคนอื่นๆ ให้พ้นยาเสพติดและคิดว่าคงไม่มีอะไรที่จะทำได้จริงเหมือนโครงการ TO BE NUMBER ONE

ปัจจุบันนี้ฉันก็ได้ทำงานแกนนำ TO BE NUMBER ONE ในระดับแนวหน้าอย่างเต็มตัว ฉันและเพื่อนๆ ได้เข้าค่ายอบรมการให้คำปรึกษา ได้ให้คำปรึกษาน้องๆ เพื่อนๆ ที่มีปัญหา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน ปัญหาชู้สาว ไปจนถึงปัญหาอื่นๆ ที่ร้ายแรงขึ้น เช่น ปัญหาบุหรี่ เหล้า ยาเสพติด โรงเรียนของเรามีโครงการต่างๆ เป็นนวัตกรรมดีๆ ที่พวกพี่จากรุ่นสู่รุ่น โดยแต่ละรุ่นคิดค้นขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมพี่หนึ่งน้องห้า แก้ปัญหายาเสพติด (การให้คำปรึกษาแบบพี่ 1 คน ต่อน้องๆ กลุ่มเสี่ยง 5 คน เพราะถ้าเราจัดเป็นการอบรมใหญ่ๆ ก็อาจจะมีน้องๆ หลายคน

มีคำถามแล้วไม่กล้าถามออกมาเหมือนฉันในวัยเด็ก) คลินิกเพื่อนใจวายซี (การให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มาขอรับคำปรึกษาแบบตัวต่อตัว ทุกอย่างทุกเรื่องเราจะเก็บเป็นความลับ โดยนักเรียนที่มาขอรับคำปรึกษาอาจจะมาด้วยความเต็มใจหรือกิจการนักเรียนส่งมาก็ได้) กิจกรรมวายซีเพื่อนดีใกล้บ้าน (การไปพูดคุยกับผู้ปกครองของผู้ขอรับคำปรึกษา สอบถาม ดูพฤติกรรมต่างๆ เพื่อใช้ในการให้คำปรึกษาแก้ปัญหาให้กับผู้ขอรับคำปรึกษา ซึ่งถ้าเป็นเรื่องที่ยากเกินไปก็จะมีการส่งต่อให้ครูฝ่ายกิจการนักเรียน องค์กรภายนอก เช่น สถานีตำรวจ โรงพยาบาล)

จากการทำกิจกรรมต่างๆ การให้คำปรึกษา ช่วยตอบคำถามที่ฉันอยากรู้ ตอนฉันให้คำปรึกษาช่วยน้องคนหนึ่งที่ติดบุหรี่ เป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านยาเสพติด น้องถามฉันว่า “ทำไมพี่ไม่มาบอก มาสอนผมว่า ที่ผมเสพนั้นมันผิดก่อนที่ผมจะติดมัน” เพราะคำถามนี้คำเดียวช่วยตอบทุกคำถามที่ฉันอยากรู้ ที่พวกเขาติดยาเสพติดหรือติดบุหรี่ เพราะพวกเขาไม่รู้ ดังนั้นฉันจะเป็นคนบอกพวกเขาเอง ในตอนนั้นฉันก็คิดว่าเราควรจะไปตัดไฟตั้งแต่ต้นลม โดยการไปจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกัน การปฏิเสธสารเสพติด ให้น้องๆ มีความรู้เป็นอาวุธ ซึ่งก็คือความรู้ที่พร้อมจะปกป้องน้องๆ จากปัญหาเหล่านี้ โดยฉันได้เสนอความคิดนี้ให้คนอื่นๆ ทราบ พวกเราก็คุยกันและนำไปปรึกษากับครอบครัว TO BE ของฉัน ทุกคนก็เห็นด้วยและพร้อมสนับสนุน พวกเราเลยไปให้ความรู้แก่นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โดยมีกิจกรรมนันทนาการสอดแทรกเข้าไปเพื่อความหน้าสนใจ วันนั้นฉันรู้สึกดีมากจริงๆ ที่ได้เห็นรอยยิ้มของน้องๆ ฉันภูมิใจที่ได้เป็นผู้ให้ความรู้ ให้อาวุธแก่น้องๆ ที่จะนำไปป้องกันตนเองให้ห่างไกลจากยาเสพติด ฉันเชื่ออย่างนั้น เราทุกคนช่วยกันตั้งชื่อโครงการนี้ว่า ส่งใจถึงที่ ทูบีอาสา ต้านภัยยาเสพติด

โครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงรับเป็นองค์ประธานโครงการได้สร้างสิ่งดีๆ ประสบการณ์ดีๆ ให้แก่ชีวิตของฉัน โดยเฉพาะความประทับใจที่มีต่อองค์ประธานโครงการ ไม่ว่าจะเป็นในตอนนั้น ตอนที่ฉันเป็นเด็กประถมศึกษา และพอฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา ก็มีเรื่องน่ายินดีเกิดขึ้นอีก คือ ทูลกระหม่อมฯ ทรงเสด็จมาเปิด

ชมรม TO BE NUMBER ONE ในจังหวัดลำพูนที่โรงเรียนส่วนบุญโญปถัมภ์ ลำพูน ฉันก็ได้ถวายคำถามแด่ทูลกระหม่อมฯ ซึ่งคำถามมีอยู่ว่า “การที่แม่ฉันไม่อยากให้ทำกิจกรรม อยากให้ตั้งใจเรียนอย่างเดียว ฉันควรทำอย่างไร” โดยทูลกระหม่อมฯทรงอนุญาตให้ไม่ต้องใช้คำราชาศัพท์ก็ได้ ซึ่งทำให้ฉันประทับใจและปลื้มปิติมากมายยิ่งนัก พระองค์ทรงให้คำแนะนำแก่ฉันว่า “ต้องอธิบายให้แม่ฟังว่า กิจกรรม TO BE NUMBER ONE เป็นสิ่งที่ดี เป็นการช่วยเหลือผู้อื่น อธิบายให้แม่ของหนูฟังว่าปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาใหญ่ระดับชาติ และให้แม่ของหนูภูมิใจว่าหนูเป็นคนหนึ่งที่ได้ช่วยชาติ และถ้าไม่อยากให้แม่ว่า ก็ต้องตั้งใจเรียน ไม่ให้เสียการเรียน แสดงให้คนที่ไม่เห็นด้วยว่าทำกิจกรรมไปด้วย เรียนไปด้วย ก็ได้เกรดดีๆ ได้” ฉันดีใจมากทรงให้คำแนะนำแบบเป็นกันเองแก่ทุกคนที่มีปัญหา ฉันเชื่อว่าทุกคนที่อยู่ในที่นั้นต้องประทับใจไม่รู้ลืมไปชั่วชีวิตเหมือนดังฉันแน่นอน วันนั้นฉันกลับมาที่บ้าน ฉันก็ได้อธิบายให้แม่เข้าใจ จนแม่ยอมให้ทำกิจกรรมต่อไป ตั้งแต่นั้นมาฉันก็ตั้งใจเรียนมากขึ้น การเรียนไม่เคยเสีย เกรดไม่ลด และได้คะแนนเป็นที่หนึ่งของห้องทุกปี

นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณที่พระองค์ท่านทรงเมตตาฉัน ทรงเป็นขวัญและกำลังใจแก่ฉัน และนักเรียนแกนนำโครงการ TO BE NUMBER ONE ทุกคน ดังนั้นทุกคนจึงพร้อมที่จะช่วยเหลือโรงเรียน สังคม ชุมชน ด้วยความตั้งใจมุ่งมั่นและทำให้ยืนหยัดอยู่จนมาถึงทุกวันนี้ ซึ่งเป็นวันที่โรงเรียนของฉัน ครอบครัว TO BE NUMBER ONE ของฉัน ก้าวมาถึง ชมรมต้นแบบระดับเพชรปีที่ 1 ปัจจุบันนี้โครงการ TO BE NUMBER ONE โรงเรียนธีรกานท์บ้านโฮ่ง มีอายุถึง 10 ปีแล้ว

ขอบคุณแนวคิดดีๆ ในการจัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ภายใต้แนวคิดหลัก 3 ก ได้แก่

1. กรรมการ โดยสมาชิก TO BE NUMBER ONE คัดเลือกกรรมการเพื่อบริหารจัดการชมรม มีบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งอย่างน้อย 5 คน ประกอบด้วยประธาน รองประธาน เลขานุการ กรรมการ

2. กองทุน กรรมการและสมาชิกร่วมดำเนินการจัดตั้งกองทุน เพื่อนำเงินรายได้หมุนเวียนใช้จ่ายในชมรมฯ ซึ่งเป็นแนวทางสู่ความยั่งยืนของชมรมฯ รวมถึงทรัพย์สินของชมรมฯ ด้วย

3. กิจกรรม สนับสนุนให้สมาชิกใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เกิดความภาคภูมิใจ พบความฝัน มีจุดมุ่งหมายในชีวิตและมองเห็นคุณค่าของตนเอง มีจุดมุ่งหมาย มีความฝัน เป็นแนวทางห่างไกลยาเสพติด รวมทั้งให้โอกาสและสนับสนุนการคืนสู่สังคม และ 3 ยุทธศาสตร์ ในการสร้างกิจกรรมดีๆ ช่วยเหลือสังคม ได้แก่

1. การรณรงค์ปลุกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

2. การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตให้แก่เยาวชน

3. การสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

ถ้าถามว่าทำงานโครงการ TO BE NUMBER ONE แล้วได้อะไร ฉันตอบได้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นได้ครอบครัวใหม่ที่แสนจะอบอุ่น มีพ่อ แม่ พี่น้องที่รักใคร่กลมเกลียว ได้ทำประโยชน์แก่สังคม ได้ใช้ชีวิตนักเรียนอย่างคุ้มค่า ได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ถึงแม้ว่าจะมีบุคคลหลายคน หลายกลุ่ม ไม่เห็นด้วยก็ตาม แต่พวกเราก็ไม่ท้อถอย หลายคนไม่สามารถทนแรงกดดันต่างๆ ได้ก็ลาออกไป รุ่นพี่ของฉันเคยบอกว่า คนที่สามารถทนแรงกดดันต่างๆ อยู่ได้ ก็เหมือนทองคำที่ถูกความร้อน เปลวไฟแผดเผา ก็จะเหลือทองแท้เท่านั้นที่คงเปล่งประกายแสงทองอยู่ ฉันและเพื่อนตั้งใจที่จะช่วยกันรักษา ครอบครัว TO BE NUMBER ONE ของเราไว้และจะทำงานให้ดีที่สุด แสดงให้คนอื่นเห็นว่า พวกเราจะเป็นดั่งดอกบัว แม้เกิดในน้ำใต้โคลนตม ก็เป็นความงดงามที่ผู้คนเลือกจะนำไปบูชาพระ เราจะแสดงศักยภาพให้ผู้อื่นเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ เราทำได้ นอกจากนั้นแกนนำรุ่นพี่ก็เคยบอกอีกว่า กิจกรรมที่เราทำนั้น ทำให้เราได้ประสบการณ์ ได้ความรู้ที่ไม่มีในตำรา และใครที่

บอกว่าทำกิจกรรมแล้วไม่มีเวลานั้น สำหรับฉันกลับมีเวลาเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนในวัยเดียวกันเสียอีก ปกติคนเรามีเวลา 24 ชั่วโมงเท่ากัน แบ่งเวลาสำหรับการเรียน การทำกิจกรรมและแบ่งเวลาดูหนังสือ ทำการบ้าน ทุกอย่างในชีวิตก็จะลงตัวไม่มีปัญหา

หากบอกว่าการทำกิจกรรมเป็นสิ่งที่ดี ต้องบอกเลยว่าฉันนั้นโชคดี 2 เท่าเพราะกิจกรรมที่ฉันเลือกทำ คือกิจกรรมโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ทำประโยชน์ต่างๆ ให้แก่สังคม ประเทศชาติมากมาย ได้ช่วยเหลือผู้อื่น ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รู้จักคุณค่าของเวลา ได้ประสบการณ์ที่ไม่มีตำรา ได้ใช้ความรู้และเวลาทั้งหมดช่วยปกป้องผู้คนให้พ้นจากภัยยาเสพติด โดยเฉพาะพี่น้องสมาชิก TO BE NUMBER ONE โรงเรียนธีรกานท์บ้านโฮ่ง และกิจกรรม TO BE NUMBER ONE นี้ เป็นกิจกรรมที่สอนให้ฉันได้รู้ว่าคนทุกคนสามารถเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติดและทำได้ผลจริงๆ ด้วย

นางสาวจีระภา ดีรักษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5
โรงเรียนธีรกานท์บ้านโฮ่ง อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE

หากพูดถึงโครงการ TO BE NUMBER ONE แน่นอนว่าเป็นโครงการที่รณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หนูได้รับการชักชวนจากเพื่อนๆ ให้มาสมัครเป็นนักเรียนแกนนำโครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนนราสิกขาลัย จังหวัดนราธิวาส และการชักชวนของเพื่อนๆ ก็เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องนี้

ตอนนั้นหนูกำลังศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นช่วงที่เรียนหนักมาก แต่หนูก็เลือกที่จะเรียนไปด้วยและทำโครงการ TO BE NUMBER ONE ไปด้วย หนูยอมรับเลยว่าหนูเหนื่อยกว่าคนอื่นเป็นสองเท่า มีคนถามหนูว่าจะเรียนได้เหรอ เรียนไปด้วย ทำกิจกรรมไปด้วย นั่นคือคำถามที่โหดร้ายที่สุดสำหรับหนูในตอนนั้น กิจกรรมที่เกิดขึ้นทุกวันของหนูคือ ตื่นเช้าไปโรงเรียน ในขณะที่เพื่อนๆ เข้าแถวเคารพธงชาติ หนูจะต้องแยกตัวออกมาเพื่อทำการซ้อมบทที่จะนำเสนอในระดับภาคใต้ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ช่วงพักกลางวันหนูก็ต้องรีบทานข้าวเพื่อจะแบ่งเวลามาซ้อมบทอีก ยังไม่หมดเพียงแค่นั้นค่ะ ช่วงเย็นหลังเลิกเรียนหนูยังต้องซ้อมอีก พอกลับไปบ้านจะหนักสุด หนูต้องทบทวนเนื้อหาที่เรียนช่วงกลางวันที่ผ่านมาอีกรอบหนึ่ง ไหนจะต้องเคลียร์การบ้านอีก เป็นไงคะ ชีวิต ม.5 ของหนู แต่นั่นก็แค่ช่วงแรกๆ เท่านั้น หนูทำอย่างนี้จนชินเป็นกิจกรรมที่หนูต้องทำทุกวัน แต่ก็มีบางวันที่ต้องสละคาบเรียน เพื่อออกพื้นที่ไปขยายเครือข่าย แต่ก็ออกพื้นที่ไม่บ่อยเท่าไหร่ เนื่องจากเหตุการณ์ความไม่สงบที่ยังเกิดขึ้นในบางพื้นที่ของจังหวัดนราธิวาสเรา เมื่อพื้นที่ไหนที่มีความเสี่ยงมาก พี่ๆ จากสาธารณสุขก็จะออกไปเอง โดยนำโครงการดีๆ จาก TO BE NUMBER ONE ติดไม้ติดมือไปด้วย แต่ก็มีจากหลายๆ แห่งที่เดินทางมาดูงาน TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนนราสิกขาลัย อย่างเช่น

โครงการ TO BE NUMBER ONE จากจังหวัดยะลา พวกเขาเดินทางจากจังหวัดยะลามายังจังหวัดนราธิวาส เพื่อมาดูงานของเราโดยเฉพาะ นั่นเป็นอีกความภาคภูมิใจที่หนูประทับใจจนไม่มีวันลืม และแล้วเวลาที่ทุกคนต่างเฝ้ารอก็มาถึง การเดินทางเข้าร่วมประกวดโครงการ TO BE NUMBER ONE ระดับภาคใต้ก็มาถึง ตลอดระยะเวลาในการเดินทางทุกคนต่างเงียบทั้งคันรถเลย ไม่รู้ว่าตื่นเต้นหรือกดดันอะไรอยู่ลึกๆ หรือเปล่า เมื่อวันแห่งการนำเสนอทุกจังหวัดต่างจัดเต็มทั้งเสื้อผ้า หน้าผม ต่างไม่มีใครยอมใครเลย รวมถึงจังหวัดนราธิวาสของหนูเอง เมื่อถึงคิวที่พวกหนูขึ้นไปนำเสนอ ทุกคนแสดงสีหน้าที่บ่งบอกได้เลยว่า ตื่นเต้น เพราะพวกหนูไม่เคยพูดบนเวทีที่มีคนดูและจับจ้อง สายตานับร้อยๆ คู่มองมา แต่จดจ่อกับสิ่งที่หนูพูดมากมายขนาดนี้ บางคนก็ยิ้มให้กำลังใจ บางคนก็ทำหน้าตายอย่างบอกไม่ถูก โดยเฉพาะคณะกรรมการที่นั่งฟังอยู่ด้านหน้าเวที ทั้งจับจ้อง ทั้งเพ่งเล็ง ในทุกคำพูดและทุกอิริยาบถของหนูมันเป็นอะไรที่ตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก แต่เมื่อนำเสนอจบสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น นั่นคือ “เสียงปรบมือ” ที่ดังมาจากคนในห้องนี้ ด้วยความชื่นชมหนู เข้าใจเลยว่า “การยกภูเขาออกจากอก” มันมีความรู้สึกอย่างไร ต่อมาในช่วงปิดภาคเรียน หนูได้รับโอกาสอีกแล้ว คราวนี้เป็นการเดินทางเพื่อไปเรียนรู้สังคมใหม่ นั่นคือ การเข้าค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 10 ที่เดอะไพน์ รีสอร์ท จังหวัดปทุมธานี หนูเดินทางโดยรถทัวร์จากจังหวัดนราธิวาสสู่กรุงเทพมหานคร และนั่งรถต่อไปยังเดอะไพน์ รีสอร์ท มีเพื่อนที่ไปด้วยกันอีก 3 คน และคุณครูอีก 2 คน เมื่อเดินทางไปถึงพี่ๆ สต๊าฟบอกให้เอากระเป๋าไปวางไว้แล้วมาลงทะเบียน ขณะเข้าแถวเพื่อรอลงทะเบียนก็มีเสียงคุยค่อนข้างดัง เอ๊ะ! นี่เรามากันคนละจังหวัด ทำไมถึงมีเสียงคุยกันมากขนาดนี้ นั่นคือ คำถามที่เกิดขึ้นในหัวของหนู แต่เมื่อมีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งเขาได้เข้ามาทักและทำความรู้จักกับหนู หนูก็ได้คำตอบเลยว่า ทุกคนมาจากต่างที่ก็จริง แต่ทุกคนกำลังปรับตัวกับบ้านหลังใหม่ที่จะต้องใช้ชีวิต 6 วัน 5 คืน เพื่อนๆ ที่ต่อแถวภาคเดียวกันเลยรู้จักกันเป็นกลุ่มแรก แต่ยังไม่หมดเพียงแค่นี้ค่ะ เมื่อไปทำกิจกรรมต่างๆ หนูกลับได้เพื่อนเพิ่มขึ้นที่นี่ก็ครบทุกภาคของประเทศไทยแล้ว ถึงหนูจะอยู่ใต้สุดแต่หนูก็มีเพื่อนที่อยู่เหนือสุด เพื่อนที่มาในค่ายนี้ต่างมีหัวใจที่รักในความเป็น TO BE NUMBER ONE ทุกคนไม่มีใครแบ่งแยกในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น

ศาสนาที่ตนนับถือ ภาษาที่ตนใช้ ทุกคนต่างทำตัวเป็นกลางด้วยกันทั้งสิ้น หากถามหนูว่าได้รับอะไรจากโครงการนี้บ้าง หนูตอบได้เต็มปากเลยว่า โครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้หนูได้ค้นพบตัวเอง จากเมื่อก่อนเป็นเด็กที่ขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก ไม่ชอบสังสรรค์หรือการเข้าสังคมเลย แต่เมื่อได้มาทำโครงการนี้ สอนให้เราได้ทำและได้ลองในหลายๆ เรื่องที่ไม่เคยทำมาก่อน อย่างเช่น การเป็นวิทยากรในการบรรยายตามสถานที่ต่างๆ มีหนูเป็นผู้พูดและมีคนอีกหลายร้อยคนที่จับจ้องและมองมาที่หนูเพียงคนเดียว นั่นคือการทำหน้าที่เป็นวิทยากรที่น่าจดจำ และอีกความภาคภูมิใจคือการเป็นวิทยากรให้กับสถานพินิจฯ การพูดความจริงให้คนเหล่านี้ฟัง สามารถทำให้พวกเขาคิดตามได้ว่า การที่เราเคยก้าวพลาด ก็ให้ถือซะว่าเป็นบทเรียนหนึ่งบทเรียนสุดท้ายที่เราจะก้าวพลาด การเข้าไปใช้ชีวิตในสถานพินิจฯ ไม่ได้สะดวกสบาย การมีประวัติไม่ได้ส่งผลดีต่อตัวเรา หนูดีใจที่การเป็นวิทยากรของหนูก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พวกเขาได้ย้อนคิดว่าชีวิตที่ผ่านมา เขามีความสุขก็จริง แต่พวกเขาก็มีความทุกข์ที่แท้จริงเช่นกัน หนูเลยเล่าว่ากว่าที่หนูจะมายืนอยู่ ณ จุดๆ นี้ หนูผ่านอะไรมามากมาย เมื่อก่อนหนูเป็นคนพูดไม่เก่ง แต่เมื่อต้องมาทำหน้าที่นักเรียนแกนนำของโครงการนี้ หนูต้องฝึกพูดหน้ากระจกก่อน เพื่อดูตัวเองว่าขณะที่เรากำลังพูดบุคลิกของเราเป็นอย่างไร ซึ่งหนูก็ได้เรียนรู้จากการเข้าค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่10 ซึ่งเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สอนให้เด็กอย่างหนูได้รู้มากขึ้น จากนั้นหนูก็พูดในทุกที่ที่ไปได้อย่างมีบุคลิกที่ดีและหนูก็ยังนำสิ่งต่างๆ ที่ได้เรียนรู้มานำไปบอกต่อเพื่อให้เพื่อนๆ และน้องๆ ที่สนใจมาถาม เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แต่การที่หนูมีทุกวันนี้ได้ก็มีพี่ๆ จากสาธารณสุข คณะครูอาจารย์และผู้ใหญ่ใจดีจากจังหวัดนราธิวาส ที่คอยสนับสนุนให้มีโครงการดีๆ อย่างนี้ในจังหวัดของเรา ที่สำคัญต้องขอบคุณโครงการฯ และองค์ประธานที่สร้างสรรค์โครงการดีๆ แถมยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และทำให้คนๆ หนึ่งเติบโต เดินไปในทางที่ดี และสามารถค้นพบตัวเอง จากการได้เข้ามาทำโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่สร้างคนให้เป็นคนดี สู่สังคมตามสโลแกน “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด”

โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ให้โอกาสหนูอีกแล้ว หนูได้นำภาพกิจกรรมและสิ่งต่างๆ จากการทำโครงการนี้ไปใส่ในแฟ้มสะสมผลงานเพื่อนำแฟ้มไปใช้ในการสอบสัมภาษณ์ในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเป็นที่แรกที่หนูสมัคร หนูได้นำแฟ้มสะสมผลงานไปด้วยในวันสอบสัมภาษณ์ เมื่อลุ้นประกาศผล ปรากฏว่าหนูมีสิทธิ์ได้เข้าศึกษาต่อคณะนิเทศศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต แต่หนูก็สมัครไว้หลายที่ และทุกที่ก็ให้โอกาสหนูในการเข้าศึกษาต่อ หนูมั่นใจว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยหนู เพราะหนูได้รับเกียรติบัตรที่ยืนยันว่าสามารถรักษามาตรฐานพร้อมเป็นต้นแบบปีที่ 1 และปีที่ 2 ยังไม่หมด หนูมีเกียรติบัตรที่เป็นตัวแทนระดับภาคใต้ที่ได้ไปแข่งขันต่อที่อิมแพ็ค อาริน่า เมืองทองธานี และยังมีเกียรติบัตรจากการเข้าค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE CAMP รุ่นที่ 10 ซึ่งหนูมีความภาคภูมิใจอย่างไม่ลืมแน่นอน เพราะการเข้าค่ายในครั้งนี้ ทำให้หนูได้ค้นพบว่าตัวเองมีความสามารถในการพูดและตัวหนูเองก็มีความกล้าแสดงออกมาก เพียงแค่เมื่อก่อนไม่กล้านำความสามารถเหล่านั้นออกมาใช้เท่านั้นเอง นับตั้งแต่วันนี้ไป หนูสามารถค้นพบความสามารถของตัวเอง หนูสัญญาว่าหนูจะนำความสามารถเหล่านั้นออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมแน่นอน จริงๆ แล้ว หนูไม่ได้คาดหวังอะไรจากโครงการนี้เลย และหนูก็ไม่คิดว่าโครงการนี้จะให้อะไรกับหนูมากมายขนาดนี้ ทำให้หนูได้เรียนรู้เพื่อน เรียนรู้คนรอบข้าง เรียนรู้การใช้ชีวิต เรียนรู้สังคมและเรียนรู้โลกใบนี้ว่ามันกว้างเกินกว่าที่เราจะทำอะไรคนเดียวได้ อย่างโครงการนี้ที่ทำให้หนูได้มีประสบการณ์ใช้ชีวิตและมีเพื่อนมากถึง 77 จังหวัดเลยทีเดียว อย่างไรก็ตาม สิ่งดีๆ ต่างๆ ที่โครงการ TO BE NUMBER ONE ให้กับเยาวชนทุกคน เยาวชนเหล่านั้นเปรียบเสมือนดินเป็นส่วนหนึ่งทำให้ต้นกล้างอกเงย หนูมั่นใจว่าเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ไม่เสียโอกาสแน่นอน แถมยังได้รับโอกาสดีๆ อีกมากมาย เมื่อก่อนหนูเคยคิดว่าการตั้งใจเรียน จะพาให้หนูมีอนาคตที่ดี นั่นมันก็จริงจากหลายๆ คน ที่เรียนเก่งๆ สอบได้คะแนนเต็มทุกวิชา พวกเขามีหน้าที่การงานที่ดีก็จริง แต่พวกเขาไม่มีสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนร่วมงานและคนในสังคม ผิดกับความคิดในตอนนี้ของหนู การเรียนไปด้วยทำกิจกรรมไปด้วยก็ไม่เห็นว่าจะเสียประโยชน์ตรงไหน กลับดีซะอีก ถึงหนูจะ

สอบได้คะแนนไม่เต็ม แต่หนูก็ไม่ได้สอบตกแถมยังมีสัมพันธภาพที่ดีต่อเพื่อนร่วมงาน และยังได้เรียนรู้การใช้ชีวิตในการอยู่ร่วมกันในสังคม ถึงแม้จะพลาดเรื่องเรียนบ้าง เนื่องจากการไปทำกิจกรรมนอกสถานที่ แต่หนูก็ทบทวนบทเรียนอยู่บ่อยๆ ครูบางคน อาจคิดว่าการทำกิจกรรมจะทำให้นักเรียนขาดโอกาสในการเรียน แต่ครูจะรู้หรือ ไม่ว่าการออกไปทำกิจกรรมข้างนอก ทำให้หนูได้เรียนรู้เช่นกัน ขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ช่วยสร้างโอกาสให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งได้ค้นพบตัวเอง และได้เดินตามความฝันอย่างที่ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเป็นคนที่มีความสามารถอย่าง ทุกวันนี้ ขอบคุณ TO BE NUMBER ONE ที่เป็นส่วนหนึ่งที่เปิดโอกาสให้หนูได้เข้า ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ตามความสามารถที่ตัวเองมี นั่นคือ การพูด หากไม่มี โครงการ TO BE NUMBER ONE หนูคงตั้งหน้าตั้งตาเรียนอย่างเดียว โดยที่ไม่รู้ว่า การอยู่ร่วมกันในสังคมไม่ใช่แค่เรามีความรู้เท่านั้น แต่เราต้องคำนึงถึงคนรอบข้าง ของเราด้วย ดังนั้นการที่เราฝึกให้ตัวเองเป็นคนที่สามารถเข้ากับผู้คนรอบข้างได้ ด้วยการสร้างมิตรที่ดี นั่นจะส่งผลดีต่อตัวเราเองและคนรอบข้างด้วยเช่นกัน

นางสาวพิภาพร อาแวตาโละ
โรงเรียนนราสิกขาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส

ผมคือ TO BE NUMBER ONE

เรียงความบทนี้ผมเขียนขึ้นในวันหนึ่งของฤดูร้อนที่ฝนตกเป็นวันก่อนถึงกำหนดส่งหนึ่งวัน ผมจะบอกเล่าเรื่องราวชีวิตของผม เพราะผมคือ TO BE NUMBER ONE

ผมขอย้อนเรื่องราวของผมกลับไปเมื่อประมาณ 2 ปีก่อน ในตอนนั้นผมเป็นเพียงนักเรียนคนหนึ่งซึ่งไร้ฝัน ไม่มีอุดมคติ ความดีมีเพียงฝุ่นผงของเศษซากจิตใต้สำนึก และเข้าถึงอบายมุขอย่างใกล้ชิดสนิทสนมเลยทีเดียว ในวัย 15 ปี นั้นผมดื่มสุราจนลืมรสชาติของนมวัวไปเลย เรียกได้ว่าดื่มทุกวันโดยการพกใส่ขวดน้ำชาออแกนิค (ขอเซนเซอร์ยี่ห้อนะครับ) ไปโรงเรียน อาการหนักใช่ไหมละครับ โชคดีของผมอย่างหนึ่งคือ ผมเสพของที่มีควันไม่ได้ คือเสพไม่เป็นนั่นแหล่ะครับ เคยลองพยายามมาหลายครั้งแล้ว แต่ทุกครั้งที่สูบเข้าไปก็จะสำลักออกมาทุกที ผมเลยล้มเลิกความตั้งใจ หันมาสนใจสุราอย่างเดียว จนเพื่อนๆ เรียกผมว่าไอ้เมา เพราะผมจะหน้ามึนตลอดเวลา แม้ไม่ได้ดื่มสุรามาก็ตาม การติดอบายมุขของผมมีผลตามมามากมายเหมือนเป็นบาปกรรมซึ่งรวดเร็วราวกับไฮสปีดอินเตอร์เน็ต บาปแรกคือ ผมมีโอกาสอันเลวร้ายได้เข้าไปอยู่ในสังคมนักเลงอันธพาล ซึ่งเป็นสังคมที่มีความรุนแรงสูง มีเรื่องตีรันฟันแทงกันเกือบทุกวัน จนผมซึมซับความรุนแรงเหล่านั้นไว้โดยไม่รู้ตัว ครั้งหนึ่งผมเคยมีเรื่องกับรุ่นพี่ เรื่องราวครั้งนั้นเกือบจะจบด้วยคำพูด ความรุนแรงที่ผมได้ซึมซับมามันพลุ่งพล่านเกินกว่าจะยับยั้ง ขณะที่เจรจาไกล่เกลี่ยเรื่องราวกัน ผมรู้สึกรำคาญและไม่คิดจะทนฟังต่อไป ผมง้างกำปั้นสุดเอื้อมตะบันไปที่ใบหน้ารุ่นพี่คู่อริสุดแรง ในห้วงความรู้สึกนั้นยาวนานกว่าเวลาจริงมาก ผมเหมือนถูกผีสิง ร่างกายขยับไปตามอารมณ์ ผมไม่มีความคิดอะไรทั้งสิ้นในสมอง เพียงแค่ผมอยากระบายอารมณ์ลงบนหน้ารุ่นพี่คนนั้นเท่านั้นเอง เหตุการณ์นี้

บานปลายถึงขั้นต้องให้อาจารย์หัวหน้าระดับเป็นผู้ไกล่เกลี่ยให้และจบลงด้วยบาดแผลเล็กในใจของทั้งสองฝ่าย บาปต่อมาคือครอบครัว ผมอาศัยอยู่กับคุณพ่อ คุณย่าและน้องชาย ทั้งบ้านมี 4 คน วันนั้นผมไปดื่มกับเพื่อนๆ ตามปกติ (ที่เรียกว่าตามปกติเพราะช่วงนั้นดื่มบ่อยมาก ตั้งวงสุราบ่อยกว่าการจับกลุ่มทำรายงานหรือทำการบ้าน) ที่ดื่มไปก็คือ สุราขาว (ขอเซนเซอร์ยี่ห้อ) 1 ขวดเล็ก ซึ่งนั่นก็ทำให้ผมเมามากมาย ผมกลับเข้าบ้านมาด้วยความเมาอย่างเปิดเผยและทำลายข้าวของด้วยความที่ผมเมามากผมจึงจำเรื่องราวไม่ได้ แต่เมื่อตื่นมาคุณพ่อเล่าให้ฟังและพาไปดูหลักฐานที่ผมได้ก่อไว้ คือเศษกระจกบานเกล็ดที่แตกถึง 7 บาน ตอนนั้นผมทำให้คุณพ่อเสียใจมากและผมก็เสียใจมากเช่นกันกับการกระทำของผม มาถึงบาปสุดท้าย เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวผมเอง ในช่วงเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่กับความมืด มันไร้ซึ่งความสุข มีเพื่อนมากมายแต่คล้ายโดดเดี่ยว ไม่มีใครยอมรับในตัวตนของผม การเรียนช่วงนั้นตกต่ำจนเกือบซ้ำชั้น เกรดเฉลี่ย 1.98 ในช่วงมัธยมปลาย ทำให้โดนดูถูกหลายต่อหลายครั้งว่าจะเรียนจบหรือเปล่า ถึงเรียนจบจะหาที่เรียนต่อไม่ได้ จนคำดูถูกของใครหลายๆ คนกลายมาเป็นคำดูถูกตัวเองของผม นักเรียนคนหนึ่งซึ่งไร้ฝัน ไม่มีอุดมคติ ความดีมีเพียงฝุ่นผงของเศษซากจิตไร้สำนึก และเข้าถึงอบายมุขอย่างใกล้ชิดกำลังจมอยู่กับความมืด จมลงไปเรื่อยๆ จนเกือบมุดลงไปข้างๆ ดอกบัวในโคลนตม แต่ทว่าในที่มืดมิดที่สุดแสงแห่งโอกาสกลับส่องสว่างราวกับปาฏิหาริย์

วันหนึ่งผมตื่นเช้ามาด้วยความรู้สึกเบื่อชีวิตที่เป็นอยู่มาก ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีกับชีวิตตอนนี้ ต้นไม้ยังมีคุณค่า มีราก มีลำต้น มีใบไม้ ออกดอกออกผล เพื่อให้ดินอุดมสมบูรณ์ เพื่อให้ผึ้งเอาเกสรไปผสม เพื่อให้เกิดดอกใหม่ขึ้นมา ให้ร่มเงากับสัตว์อีกหลายๆ ชนิด แล้วตัวผมเองมีคุณค่าอะไรกับการมีชีวิตที่สูดออกซิเจนเข้าปอดไปวันๆ ความคิดแบบนี้วนเวียนอยู่ในหัวผมตลอดการนั่งอยู่ในห้องเรียน จนเข็มสั้นนาฬิกาเดินไปจรดที่เลข 12 นั่นคือเวลาพักกลางวัน ผมเดินเรื่อยเปื่อยอยู่ในโรงเรียนแบบไร้จุดหมายเดินไปเดินมา ก็ไปหยุดอยู่ที่หน้าห้องแนะแนว ซึ่งในห้องแนะแนวมีห้องเล็กๆ อยู่ห้องหนึ่ง มีป้ายไวนิลแปะไว้บานประตูมันสะกดว่า T-O-B-E-N-U-M-B-E-R-O-N-E แต่ใครจะรู้ว่า ห้องนี้และคำที่มีเพียง

5 พยางค์ จะเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของผมคนนี้ ห้องเล็กๆ นี้เป็นห้องพักครูที่แปลกที่สุดในโรงเรียน เพราะเป็นห้องพักครูที่มีเด็กนักเรียนเข้าไปนั่งเล่นอยู่เต็มห้อง ในตอนนั้นไม่รู้ว่าผมคิดอะไรอยู่ จึงเอื้อมมือผลักประตูเข้าไป ผมพบคุณครูท่านหนึ่งชื่ออาจารย์ลักษณี โมราสุข ซึ่งเด็กทุกคนในห้องนั้นเรียกว่า “แม่ติ๊ก” “อาจารย์ครับ TO BE NUMBER ONE ทำอะไรกันเหรอครับ” ผมเอ่ยปากถาม “อยากรู้ใช่ไหม ถ้างั้นตอนเย็นตามไปที่บ้านแม่” แม่ติ๊กตอบอย่างทันควัน ด้วยความว่างและเบื่อชีวิต เย็นวันนั้นผมไปที่บ้านอาจารย์ พอไปถึงก็เจอกับรุ่นพี่และรุ่นน้องกำลังทำงานศิลปะเพื่อจะไปแสดงในงานประเมินชมรม TO BE NUMBER ONE ระดับจังหวัด ผมจึงเข้าไปร่วมงานนั้นเป็นงานแรกที่ผมได้ทำในโครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่งงานในวันนั้นประสบความสำเร็จมาก มันทำให้ผมสนุก และเริ่มรับรู้ถึงคุณค่าในตัวเอง จากนั้นผมก็ร่วมทำกิจกรรมกับ TO BE NUMBER ONE เรื่อยมา อย่างจริงจังและสนุกสนาน ผมได้ก้าวขึ้นมาเป็นประธานชมรมฯ ในเวลาต่อมา จากการทำกิจกรรมต่างๆ ในชื่อ TO BE NUMBER ONE ชีวิตผมเปลี่ยนไปมากจากหลังมือเป็นหน้ามือ ราวกับว่าผมได้ตายไปแล้วเกิดขึ้นใหม่ภายใต้ร่มเงาของโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นองค์ประธาน ทุกเช้าผมจะมาโรงเรียนด้วยรอยยิ้มและกระเป๋าที่มีหนังสือเรียน ไม่ใช่เหล้าที่พกใส่ขวดน้ำชาออแกนิค ภายในเทอมเดียวหลังจากเรียนรู้ชีวิตผ่านการทำกิจกรรม ถึงใครหลายๆ คน จะบอกว่ากิจกรรมทำให้เสียการเรียน แต่ผมไม่เชื่ออย่างเด็ดขาด เพราะผลการเรียนของผมดีขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ เกรดเฉลี่ยพุ่งขึ้นเป็น 3.23 นักเรียนคนหนึ่งซึ่งไร้ฝัน ไม่มีอุดมคติ ความดีมีเพียงฝุ่นผงของเศษซากจิตใต้สำนึก และเข้าถึงอบายมุขอย่างใกล้ชิด กลายเป็นนักฝัน ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขด้วยการทำกิจกรรมเพื่อสังคม ความดีมีขนาดเท่าหัวใจที่อยากจะทำดีต่อไป เพื่อตอบแทนสิ่งที่ผมได้รับจากโครงการ TO BE NUMBER ONE

จากวันแรกที่เข้ามาทำกิจกรรมในโครงการ TO BE NUMBER ONE จนถึงวันนี้ผมยังคงทำต่อไปด้วยความฝัน ที่อยากเห็นเยาวชนเป็นหนึ่งได้โดยไม่พึ่งยาเสพติด ตามหัวใจหลักของโครงการ TO BE NUMBER ONE การเป็นหนึ่ง

ที่ว่านั้นไม่ใช่การแข่งขันเพื่อก้าวขึ้นไปเป็นที่หนึ่ง การเป็นที่หนึ่งแบบนั้นมันช่างโดดเดี่ยว เพราะที่หนึ่งมีได้เพียงคนเดียว ผู้ที่เป็นที่หนึ่งจะต้องยืนอย่างโดดเดี่ยวบนจุดสูงสุด การเป็นหนึ่งในฝันของผมนั้นคือ การที่เยาวชนทุกคนรวมใจกันเป็นหนึ่งเดียวและทำสิ่งดีๆ โดยไม่พึ่งยาเสพติด หากความฝันของผมเป็นจริง เยาวชนจะไม่ใช่แค่อนาคตของชาติ แต่เยาวชนจะกลายเป็นปัจจุบันที่เข้มแข็ง เป็นพลเมืองดีที่ร่วมสร้างสังคมที่ดีให้แก่ประเทศชาติของเรา มันอาจเป็นภาพฝันที่ยากจะเป็นจริงได้ แต่ถ้าหากทุกคนฝันร่วมกันและลงมือทำ วันหนึ่งมันจะกลายเป็นความจริงแน่นอน เราควรลงมือทำดั่งที่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้สร้างโครงการ TO BE NUMBER ONE ขึ้นมาและปฏิบัติภารกิจด้วยรอยยิ้มและความรัก ความห่วงใยที่มีต่อเยาวชนทั้งประเทศอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ภายใต้ร่มเงาของโครงการ TO BE NUMBER ONE ของพระองค์ มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย ผมคือหนึ่งในนั้น และผมจะส่งต่อสิ่งดีๆ ที่ได้รับให้กับผู้อื่นต่อไป ผมหวังว่าเรื่องราวของผมจะก่อให้เกิดแรงบันดาลใจบางอย่างแก่ท่านผู้อ่านไม่มากก็น้อย

เรียงความบทนี้ ผมเขียนเสร็จในวันหนึ่งของฤดูร้อนที่ฝนตกและเป็นวันก่อนถึงกำหนดส่งหนึ่งวัน ที่บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของผม เพราะผมคือ TO BE NUMBER ONE

นายอินทัช เกตุสิงห์

โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

เรียงความ “สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE”
ในวาระครบรอบ 12 ปี TO BE NUMBER ONE
ประเภทประชาชนทั่วไป

สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE

"ในวันที่ ไม่มีฝัน ฉันนอน ท้องฟ้าดับ เมฆหม่น จนมัวหมอง
หลับอนาคต คืออะไร ไม่หมายปอง เพลงทำนองชีวิตก็ผิดคีย์
จนวันที่ TO BE NUMBER ONE มาสร้างสรรค์ วันใหม่ ให้สุขี
มอบคำว่า ภูมิคุ้มกัน จึงฝันมี เป็นแสงชี้วิถีทาง กลางดวงใจ
ด้วยรางวัลเยาวชนเกียรติยศ ที่ปรากฏ บทมาลย์ ผ่านสมัย
พร้อมรางวัลชนะเลิศกำเนิดชัย จึงนำฝัน มาไกล กว่าที่มอง
น้อมสำนึก พระเมตตาและการุญ ธ ทรงบุญ หัวใจ ไทยทั้งผอง
ทูลกระหม่อมฟ้าหญิงมิ่งโพธิ์ทอง ทรงคุ้มครอง เยาวชน พ้นภัยเอย

เมื่อครั้งข้าพเจ้าเป็นเด็กประถมปลาย ชีวิตในวัยนั้นเป็นชีวิตที่เรียกว่า ไปไหน ไปตามเพื่อน ไปไหน ไปด้วยกัน เพราะเป็นกลุ่มเพื่อนผู้ชายขนาดใหญ่และอยู่ในชุมชนชนบท สภาพแวดล้อมในชุมชนเต็มไปด้วยอบายมุขทั้งการสูบบุหรี่ ดื่มสุราและการพนัน สิ่งเหล่านี้ถือเป็นเรื่องปกติภายในชุมชนที่ทุกคนเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตไปแล้ว จึงไม่มีใครห้ามปรามและหามาตรการป้องกัน มันจึงเป็นสาเหตุให้เยาวชนหลายคนต้องติดยาเสพติด คุณภาพชีวิตแย่ลง และต้องออกจากระบบการศึกษา ข้าพเจ้าเองก็เคยถูกชักชวนจากกลุ่มเพื่อนให้ลองดูดบุหรี่และดื่มสุรา แต่ครอบครัวข้าพเจ้าไม่มีใครแตะต้องของเหล่านี้เลย มันจึงทำให้ข้าพเจ้าไม่ใคร่ที่จะลองและชอบของเหล่านี้นัก แต่เมื่อถูกคะยั้นคะยอจากกลุ่มเพื่อน ในที่สุด

ข้าพเจ้าก็เลยตัดสินใจดูดบุหรี่ตามคำร้องขอ เพื่อลบคำสบประมาทปอดแหก เมื่อลองดูดเข้าไปแล้วข้าพเจ้าไปศึกษาต่อที่โรงเรียนประจำอำเภอในปี 2549 และ ณ ที่แห่งนั้นเอง ข้าพเจ้าได้เรียนรู้โครงการ TO BE NUMBER ONE และได้นำมาขยายในชุมชนของตนเอง จนเกิดชมรม TO BE NUMBER ONE ประเภทชุมชนที่ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับประเทศ

ข้าพเจ้ารู้จักโครงการ TO BE NUMBER ONE มาตั้งแต่ปี 2548 เพราะเมื่อครั้งทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จเยี่ยมสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ณ โรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู ในวันนั้นมีการจัดกิจกรรมมากมาย ทั้งนิทรรศการ ดนตรีและการแสดง แต่ข้าพเจ้าไม่ค่อยรู้เรื่องและรายละเอียดเกี่ยวกับ TO BE NUMBER ONE เท่าที่ควรจึงไม่ค่อยสนใจ จนเมื่อได้มาเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร ข้าพเจ้าก็ได้รับการชักชวนจากอาจารย์วิลาสินี พลพวก คุณครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน ให้มาเป็นสมาชิกและเป็นแกนนำเยาวชนเพื่อดำเนินกิจกรรมในโรงเรียน ในปีเดียวกันนั้นเองข้าพเจ้าได้รับการฝึกฝนการร้องหมอลำและการพูดจากอาจารย์พูลิตา ปานกลาง ให้เป็นหนึ่งใน 8 ผู้นำเสนอผลงานชมรมระดับประเทศ ที่อิมแพคอารีน่า เมืองทองธานี ในคราวนั้นถึงแม้โรงเรียนจะไม่ได้รับรางวัล แต่ก็ถือเป็นการจุดประกายและสร้างแรงบัลดาลใจให้แก่ข้าพเจ้าที่มุ่งมั่นทำงานและเรียนรู้ TO BE NUMBER ONE ได้เป็นอย่างดี สองปีถัดมาด้วยความทุ่มเทการทำงานของคุณครูและนักเรียน เพื่อสร้างสรรค์กิจกรรมในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา เป็นที่ยอมรับและประจักษ์แก่สายตาผู้คนทั่วไปถึงแนวทางที่ถูกต้องและชัดเจน จึงทำให้ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร ได้รับรางวัลรองชนะเลิศระดับประเทศ ในปี 2551

เดิมทีข้าพเจ้าและเพื่อนๆ ได้ชวนกันไปปรึกษากับผู้นำชุมชนและหลวงพ่อวัดป่าหนองแกเพื่อจัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชนหนองแก บ้านเกิดของพวกเรา ตั้งแต่ปี 2549 เมื่อวันที่ 19 กันยายน มีการเปิดป้ายชมรมฯ อย่างเป็นทางการ โดยได้รับความเมตตาจากท่านนายอำเภอ คือ นายประยุตรรัช ตะวรรณ

มาเปิดชมรมฯ และมอบทุนก่อตั้งจำนวน 2,000 บาท ณ วัดป่าหนองแก โดยใช้กุฏิพระเป็นที่ทำการ ตอนนั้นมีสมาชิกทั้งหมด 80 คน ทำกิจกรรมและดำเนินงานควบคู่ไปกับศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ ณ วัดป่าหนองแก จากการอุปถัมภ์ของพระอาจารย์สากล สีลสุทโธ เจ้าอาวาสวัดป่าหนองแก ต่อมาเมื่อสมาชิกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง พื้นที่ในการจัดกิจกรรมมีน้อย และเห็นว่าชมรมฯ อยู่ไกลชุมชน และเป็นพื้นที่วัดที่จะต้องใช้ความสงบในการทำกิจกรรมทางศาสนา จึงมีการย้ายชมรมฯ เข้ามาตั้งภายในชุมชน โดยได้รับความอนุเคราะห์จากพระครูวิโรจน์ธรรมรักษ์ เจ้าคณะตำบลหนองแกได้มอบอาคารศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเดิมของวัดศรีอัมพรที่มีขนาดใหญ่ด้านหน้ามีลานกว้าง เหมาะกับการดำเนินกิจกรรม ปรับปรุงและพัฒนาเป็นอาคารที่ตั้งชมรมฯ ตั้งแต่ปี 2551 เป็นต้นมา

พวกเราเยาวชนคนหนองแกพร้อมใจกันทำงานเพื่อสร้างสรรค์กิจกรรมและนวัตกรรมเพื่อให้เยาวชนในชุมชนได้มีส่วนร่วมอันจะเป็นหนทางที่นำไปสู่การไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างเต็มที่ ถึงแม้ในปีแรกๆ ของการจัดตั้งชมรมฯ และการดำเนินกิจกรรมจะพบกับอุปสรรคและปัญหาอย่างมากมาย ทั้งการขาดงบประมาณในการทำกิจกรรม และขาดการยอมรับจากพ่อแม่ผู้ปกครองและคนในชุมชน พวกเราต้องใช้เวลาและความอดทนอย่างมาก ในการพิสูจน์ตนเอง ข้าพเจ้ายังเคยพูดกับตัวเองในวันที่เหนื่อยล้า และต้องอดทนกับความล้มเหลวในการทำงานว่า **“เซาเฮ้ดซะบ้อ คือยาก คือเมื่อยแท้ เฮาต้องอดทน ลำบากเฮ็ดงานเพื่อไผกัน ทุกคนในชุมชน คือเหมือนกับว่าบ่ ต้องการ คิดว่าเฮาเล่นของเฮือนน้อยบ่ คือบ่ ให้ความสำคัญเยาวชน เมื่อยแท้ๆ”** อย่างใดก็ตามความคิดก็คือความคิด เมื่อหันหน้ามาเผชิญกับความจริงก็พบว่า เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ และเยาวชนที่เรารู้จัก พวกเขาน่าจะเป็นคนดีได้ เขาควรจะมีโอกาสได้พบกับสิ่งดีๆ ที่เรียกว่า TO BE NUMBER ONE และได้มีทางเลือกมากกว่าการเข้ากลุ่มไปมั่วสุมยาเสพติด ดังนั้นมันจึงทำให้ข้าพเจ้าเลิกคิดเรื่องความเหนื่อย และนำปัญหาปรึกษากับกลุ่มเพื่อนๆ เพื่อช่วยกันคิดช่วยกันแก้ปัญหาและเป็นกำลังใจแก่กันเรื่อยมา จากกิจกรรมหล่อเหล่าต้นกล้าป่าล้อมเมือง กิจกรรมค่ายคุณธรรมน้อมนำปรัชญา บอกลาอบายมุข กิจกรรมโซ่ไม่มีปลาย

สายใยคนดี TO BE NUMBER ONE กิจกรรมลอยกระทง การประกวดเทพี TO BE NUMBER ONE การออกร้านขายกระทงดอกไม้สด และอื่นๆ อีกมากมาย ที่กลุ่มเยาวชนได้คิดค้นและจัดทำขึ้นเอง ตั้งแต่ปี 2549 - 2551 ได้เป็นที่ยอมรับของผู้นำและคนในชุมชนโดยทั่วกัน ในปี 2551 ชมรมได้รับความสนใจและการสนับสนุนอย่างดียิ่งจากทุกภาคส่วน ทั้งงบประมาณในการทำกิจกรรม และเปิดเวทีให้มีส่วนร่วมในระดับตำบล อำเภอและจังหวัด โดยนายรักไทย ศรีคูเมือง นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองแกให้การสนับสนุนปรับปรุงอาคาร และจัดตั้งงบประมาณให้ชมรมฯ ไว้ดำเนินกิจกรรมอีกด้วย การสนับสนุนอย่างเต็มที่และกำลังใจอย่างล้นหลาม เป็นพลังให้ข้าพเจ้าและเยาวชนสร้างสรรค์กิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ทั้งกิจกรรมหนอนผีเสื้อเพื่อฝึกหลอก ค่ายพัฒนาแกนนำเยาวชน ค่ายธรรมะ กิจกรรมปู่ย่ามาสอนหลาน เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนทุกวัยทั้งเด็กเยาวชน แม่บ้านและคนสูงอายุ ต่อมาในปี 2552 ชมรมฯ ได้เข้าประกวดในระดับประเทศเป็นครั้งแรก เมื่อครั้งการประเมินระดับพื้นที่ ทุกคนในชุมชนได้ร่วมด้วยช่วยกันเป็นอย่างดี วันนั้นเหมือนเป็นวันเอาบุญใหญ่ของชุมชนก็ว่าได้ สถานศึกษาในชุมชนมาร่วมกันจัดนิทรรศการ กลุ่มแม่บ้านตั้งโรงทาน ฝ่ายสงฆ์นำโดยท่านพระครูวิโรจน์ธรรมรักษ์ได้นำสวดมนต์ต้อนรับกรรมการที่ทางเข้าหมู่บ้าน กลุ่มเยาวชนและปราชญ์ชาวบ้านร่วมกันตีกลองยาวต้อนรับและนำกรรมการเข้าสู่ชมรมฯ ส่วนหนึ่งยืนปรบมือร้องเพลง TO BE NUMBER ONE บรรยากาศเต็มไปด้วยความสุขและสนุกสนานนับจำนวนสมาชิกที่เข้าร่วมในวันนั้น 1 พันกว่าคน แต่เมื่อคนมามาก การจัดการก็ย่อมยาก การเตรียมการที่เป็นองค์ประกอบอื่นไม่พร้อมเท่าที่ควร และการจัดนิทรรศการในระดับประเทศที่เมืองทองธานีก็เกิดข้อผิดพลาดทางเทคนิค ทำให้การประกวดในปีนั้นเรากลับบ้านมือเปล่า

เหนือสิ่งอื่นใด การทำงานเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด สิ่งที่พวกเราคิดกลับไม่ใช่รางวัล พวกเรากลับบ้านก็ยังคงมีปัญหาเพื่อให้ช่วยกันแก้ไข เยาวชนที่หลงผิดก็ยังมีอีกมากมาย ข้าพเจ้าและเพื่อนๆ จึงไม่ค่อยเสียดายนักกับการประกวดในปีแรก เพราะยังเป็นสิ่งใหม่อยู่ จากนั้นพวกเราก็มุ่งหน้าทำกิจกรรม

และได้รับการสนับสนุนอย่างดียิ่งจากชุมชนเช่นเดิม ผลจากการเข้าร่วมประกวดทำให้การจัดการชมรมมีความมั่นคงมากยิ่งขึ้น ทุกอย่างได้ถูกพัฒนาให้เป็นระบบและจัดสรรหมวดหมู่ตามแนวทาง มีการประเมินกิจกรรม ผลลัพธ์และกลับมาแก้ไขจุดด้อย รวมถึงการระดมความคิดและหาแนวทางการทำงาน มีการประชุมวางกรอบอนาคตอย่างมีแบบแผน ถึงแม้การประกวดจะไม่ใช่หนทางในการทำงานของข้าพเจ้าและเพื่อนๆ แต่การประกวดก็ถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการวัดคุณภาพงานและความสำเร็จได้อย่างดียิ่ง การประกวดทำให้เยาวชนมีเวทีมากยิ่งขึ้น ได้ฝึกฝนประสบการณ์และการทำงาน ปีต่อมาพวกเรากลับเข้าไปประกวดในระดับประเทศอีกครั้ง พร้อมกับผลงานที่เยาวชนทำเพื่อเยาวชน และการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่เป็นผลในเชิงประจักษ์ว่าเยาวชนทุกคนมีภูมิคุ้มกันที่ดีขึ้น ทำให้ปี 2553 ชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับประเทศ นำความยินดีและความปลาบปลื้มมาสู่เยาวชนและคนในชุมชน จากวันนั้นข้าพเจ้าและเพื่อนๆ ยังมุ่งมั่นทำงานเพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติดเช่นเดิม การประกวดทำให้เราเข้มแข็งและเข้มข้นขึ้นทุกปี จนบัดนี้ ในปี 2557 พวกเรายังคงเข้าประกวดเพื่อรักษาต้นแบบจากระดับเงินสู่ระดับทองและจะขึ้นไปสู่ระดับเพชรในปีต่อๆ ไป

จากเด็กชนบทตัวดำ ไม่กล้าแสดงออกที่ได้รับการปลูกฝังในทางดีและเห็นคุณค่าในชีวิตของตนเอง นำมาซึ่งภารกิจอันยิ่งใหญ่ในการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดที่บ้านเกิด และประดับไว้ซึ่งรางวัลเกียรติยศผู้เปรียบเสมือนตัวแทนของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ณ ชุมชนหนองแก ในปี 2555 ข้าพเจ้าถูกเสนอชื่อให้เข้ารับพระราชทานรางวัลเกียรติยศ ผู้มีผลงานดีเยี่ยมในการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ประเภทชุมชน ในวาระครบรอบ 10 ปี TO BE NUMBER ONE วินาทีที่ขานชื่อข้าพเจ้านายรัตนะ ธนวัชรสันติให้ออกไปนั่งลงเบื้องหน้าของทูลกระหม่อมฯ เพื่อรับพระราชทานรางวัลพลันก็ทำให้หัวใจเอิบอิ่ม เสียงปรบมือและเสียงโห่ร้องดีใจของผู้คนกึกก้องทั่วฮอลล์ 3 ภาพของวันวานตั้งแต่ปี 2559 ก็บังเกิดขึ้นในความคิดและจิตใจ ใบหน้าของเยาวชนและ

ผู้คนที่ได้ร่วมกันทำงานเคียงข้างกันมาตลอดก็ลอยมาในมโนจินตภาพ ตอนนั้นใบหน้าข้าพเจ้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มและมีความสุขเหลือเกิน ข้าพเจ้านึกถึงเพื่อนๆ เยาวชนและคนในชุมชนตลอดเวลา นับตั้งแต่ข้าพเจ้าลุกและไปนั่งคุกเข่าลงเบื้องหน้าของทูลกระหม่อมฯรอยยิ้มที่ใบหน้าข้าพเจ้าก็ยังไม่หายไป ทันใดที่ยื่นมือออกรับพระราชทานรางวัล ข้าพเจ้าก็น้ำตาซึมและเปล่งเสียงอย่างกึกก้องในหัวใจว่า **"รางวัลนี้ข้าพุทธเจ้าขออุทิศให้กับเยาวชนและคนในชุมชนหนองแกทุกคน"**

นายรัตนะ ธนวัชรสันติ
ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก
ปี 2551 - 2554 จังหวัดหนองบัวลำภู

สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE

สวัสดีครับทูลกระหม่อมฯ ท่านคณะกรรมการทุกท่านและท่านผู้อ่านเรียงความฉบับนี้ทุกคน ก่อนอื่นกระผมขอแนะนำตัวเองก่อนนะครับ กระผมชื่อ นายปริวรรต แสงสว่าง นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา จังหวัดนครสวรรค์ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ของมหาวิทยาลัยเจ้าพระยา ท่านคณะกรรมการและท่านผู้อ่านคงสงสัยล่ะสิครับว่าทำไมผมต้องแนะนำตัวก่อน ก็นี่แหละครับ มันคือสถานที่ที่เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมได้พบกับสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE เหมือนจะดูน้ำเน่ายังไงไม่รู้นะครับ แต่ไม่น้ำเน่าอย่างที่คิดแน่นอนขอบอกไว้เลย และต่อจากนี้ก่อนที่ท่านกรรมการและท่านผู้อ่านจะได้รับรู้เรื่องราวของสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE ผมขออนุญาตเล่าเรื่องราวดีๆ ของมหาวิทยาลัยผมก่อนนะครับ ว่าเป็นมาอย่างไร ที่ทำให้ผมได้มาพบกับสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยของผมมีชื่อว่า มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา ตั้งอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ครับ มหาวิทยาลัยของผมเป็นสถาบันที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ เพื่อสร้างคนสู่ระดับสากล แต่ต้องบอกก่อนเลยว่าผมเป็นเด็กบ้านนอกครับ ครอบครัวมีฐานะค่อนข้างยากจน พ่อแม่แยกทางกัน ผมเหมือนเด็กมีปัญหาคนหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ทำตัวมีปัญหานะครับ แต่ผมมีปัญหาว่ายังไงก็ไม่มีทางได้เรียนต่อในระดับชั้นที่สูงๆ แน่นอน เพราะทางบ้านไม่สนับสนุนและไม่มีเงิน แต่ความทะเยอทะยานผมได้มาพบมหาวิทยาลัยแห่งนี้ที่ให้โอกาสผมได้เรียนต่อในระดับปริญญาตรี โดยมีทุนการศึกษาให้มากมายกับผู้ที่ขาดแคลนด้านทุนทรัพย์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี โดยท่านผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยได้ตั้งปณิธานไว้ว่า “จะไม่มีนักศึกษาคนใดออกจากมหาวิทยาลัยเพราะขาดแคลนการเงิน”สิ่งนี้แหละที่ทำให้ผมได้เรียนต่อระดับปริญญาตรี และสถานที่นี้ถือว่าเป็นผู้ชี้นำหนทางให้ผมได้พบกับสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE

ตั้งแต่ผมเข้าเรียนในระดับปริญญาตรี ในปี 2554 ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่มหาวิทยาลัยเจ้าพระยาได้ก่อตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ขึ้นในวันที่ 26 มิถุนายน 2554 ซึ่งนักศึกษารวมถึงตัวผมเองก็ต้องทำหน้างงกันล่ะครับว่า TO BE NUMBER ONE มันคืออะไร พวกเรารู้เพียงว่า TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เท่านั้นเอง หลังจากนั้นช่วงที่ผมเรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 ผมได้รับตำแหน่งเป็นประธานชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา คราวนี้แหล่ะครับท่านกรรมการและท่านผู้อ่านทุกท่านจะได้รับรู้ถึงเรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ผมได้พบเจอกับ TO BE NUMBER ONE รับรองทั้งสนุก ตื่นเต้นและเต็มไปด้วยความประทับใจหลายๆ อย่าง ลองอ่านต่อไปนะครับ “เหตุเกิดจาก” สาธารณสุขจังหวัดนครสวรรค์ได้ส่งหนังสือมาที่มหาวิทยาลัย เรื่องให้ส่งผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE ของมหาวิทยาลัยเข้าประกวด เพื่อทางจังหวัดนครสวรรค์จะคัดเลือกหาตัวแทนทีม TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาของจังหวัดนครสวรรค์ส่งไปแข่งขันต่อในระดับภาคเหนือในกลุ่มดีเด่น และมหาวิทยาลัยได้ส่งหนังสือมาที่ชมรม TO BE NUMBER ONE และก็ต้อง งง ไปตามๆ กันว่ามันคือการประกวดอะไร ใช้หลักเกณฑ์อะไรในการประกวดและการตัดสิน แต่ก็เหมือนว่ามีโชคหรือดวงจะเหนื่อยก็ไม่รู้นะครับ ที่ทำให้จังหวัดส่งหนังสือคู่มือการดำเนินงานของ TO BE NUMBER ONE มาให้หนึ่งเล่ม และเป็นสิ่งที่ดีมาก เพราะมันเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงาน TO BE NUMBER ONE อย่างจริงจังและตั้งใจ และเป็นการจุดประกายที่ทำให้พวกเราสมาชิกชมรมที่คิดจะคว้าชมรม TO BE NUMBER ONE ดีเด่นระดับประเทศมาให้ได้ จากนั้นผมและเพื่อนสมาชิกก็ประชุมวางแผนกันในการรวบรวมผลการดำเนินงานตั้งแต่ปี 2554 - 2556 เพื่อเป็นเอกสารและเป็นข้อมูลในการนำเสนอผลงานในการประกวดครั้งนี้ของจังหวัดนครสวรรค์ และวันประกวดรอบจังหวัดก็มาถึงครับ ซึ่งมีทีมส่งเข้าประกวดเพียง 2 ทีม ในการประกวดระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์และมหาวิทยาลัยเจ้าพระยา ผลสรุปพวกเราได้เป็นตัวแทนจังหวัดนครสวรรค์ไปแข่งขันในระดับภาคเหนือครับ ซึ่งเป็นการประกวดที่ยิ่งใหญ่แน่นอน เพราะเราจะต้องไป

เจอคู่แข่งทั้ง 17 จังหวัดของภาคเหนือ แต่เราก็ไม่ท้อถอยครับ สู้ต่อไปเพราะเรามีกำลังใจที่ดี และรวมถึงกิจกรรมของ TO BE NUMBER ONE เป็นกิจกรรมที่เราทำมาโดยตลอดทุกปีการศึกษา แต่เราต้องรู้หลักการดำเนินงานและจับไปใส่ให้ถูกยุทธศาสตร์ก็เท่านั้นเอง โดยที่ทางโครงการ TO BE NUMBER ONE มีหลักการดำเนินงานโดยยึดหลัก 3 ก และ 3 ย โดย 3 ก ประกอบด้วย ก.กรรมการ ก.กองทุน และก.กิจกรรม จะแตกออกเป็น 3 ยุทธศาสตร์ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การสร้างกระแส ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างภูมิคุ้มกัน และยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครือข่าย โดยที่ทางชมรมของเราก็ปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2554 จนถึงปัจจุบัน โดยมุ่งเน้นให้สมาชิกมีส่วนร่วมกับกิจกรรมที่ทางชมรมจัดขึ้นทุกกิจกรรมและรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน จากวันนั้นถึงวันประกวดระดับภาคเหนือในวันที่ 25 ธันวาคม 2555 เชื่อไหมครับทุกๆ ท่าน ผมกับเพื่อนๆ สมาชิกทำงานกันอย่างเต็มที่ โดยทุกคนสละเวลาของตัวเองลงมาทำงานกันอย่างสุดความสามารถและขุดเอาผลงานดีๆ ที่ไม่เหมือนใครก็ว่าได้นะครับ ที่จะไปเสนอต่อคณะกรรมการและต้องบอกเลยว่าผมก็เป็น 1 ใน 4 ของทีมที่นำเสนอผลงานนะครับ พูดแล้วเหมือนชมตัวเองว่าเก่งแต่ไม่ใช่เลยผมรู้สึกตื่นเต้นและกลัวมากว่าจะทำออกมาไม่ได้แต่ได้ผลเกินคาดนะครับ ผมทำได้และดีกว่าที่ซ้อมตั้งเยอะแน่ะ พูดแล้วจะหาว่าคุยถ้าใครอยู่ในเหตุการณ์วันนั้น ก็ต้องบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าผมเก่งมาก และผลก็ออกมาว่าชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา ได้ไปต่อครับได้เป็นตัวแทนของภาคเหนือไปแข่งขันต่อในระดับประเทศครับ แน่ะ ยังไม่ปรบมือให้อีก (ฮ่าๆๆ) ขำๆ นะครับ กลัวว่าอ่านไปและจะง่วง ตอนนี้พวกเรายิ่งกดดันมากขึ้น เพราะคู่แข่งต่อจากนี้ไปจะไม่ใช้แค่ในระดับภาคเหนือ แต่เป็นทั่วทั้งประเทศเลยทีนี้ แต่ก็ไม่กลัวหรอกครับเพราะไม่มีเพื่อนสมาชิกคนใดเอ่ยปากบ่นว่าท้อแม้แต่คนเดียว มีแต่เสียงว่าสู้เท่านั้นและยังมีมหาวิทยาลัยคอยช่วยเหลือและสนับสนุนอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นกำลังใจให้พวกเราไม่คิดที่จะย่อท้อเลยล่ะครับ และแล้วเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน มันเป็นช่วงเวลาที่เราเตรียมงานกันหนักที่สุด แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคเพราะพวกเราช่วยกันคิดและช่วยกันทำอย่างเต็มที่ ในที่สุดวันเวลาที่พวกเรารอคอยก็มาถึงวันประกวดรอบมหกรรม ระหว่างวันที่ 14 - 15 กรกฎาคม 2556

วันนั้นมีทีมเข้าแข่งขันทั้งหมด 14 ทีมครับ มีแต่ทีมเก่งๆ ของแต่ละภาคทั้งนั้นเลย น่ากลัวที่สุดขอบอก แต่ก็เช่นเดิมครับผมเป็น 1 ใน 4 ของทีมผู้นำเสนอผลงาน แต่ความตื่นเต้นและความกลัวลดน้อยลงกว่าในระดับภาคนะครับ แต่กลับมาป่วยแทนซะอีก โธ่ๆๆ ชีวิตไอ้ย่ามแดงวันอื่นก็ไม่เป็น ดันมาป่วยวันที่เขาจะแข่งขันกันอีก แต่ผมก็ทำดีที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้ครับ ทุกท่านเชื่อไหมครับว่าผลเป็นไปตามการคาดฝัน ชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยเจ้าพระยาได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดผลการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษากลุ่มดีเด่น ปี 2556 ได้เข้ารับพระราชทานโล่รางวัลและเข้าฉายพระรูปร่วมกับองค์ประธานโครงการฯ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ปรบมือให้อีกสักครั้งสิครับ เย้..เย้..เย้..พวกเราทำได้ ซึ่งผมดีใจมากจนแทบกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้เลย เพราะเป็นการคลุกคลีและทำงาน TO BE NUMBER ONE อย่างจริงจัง และรักในโครงการฯ นี้ไปแล้วก็ว่าได้เลยนะครับ และต้องขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยที่คอยสนับสนุนและเป็นที่ปรึกษาให้กับพวกเรามาโดยตลอด ถ้ามหาวิทยาลัยไม่ช่วยสนับสนุนเราก็คงไม่มีวันนั้นมาจนถึงทุกวันนี้อย่างแน่นอน จากนั้นผมกับเพื่อนสมาชิกก็มุ่งมั่นตั้งหน้าตั้งตาทำผลงานกิจกรรมต่างๆ ให้กับเหล่าสมาชิกเพื่อรักษามาตรฐานและก้าวเข้าสู่ระดับต่อๆ ไปจนสูงสุดคือระดับเพชรในอนาคตอย่างแน่นอน

และยังมีอีกหนึ่งประสบการณ์นะครับ คือผมได้ไปเข้าค่ายพัฒนาสมาชิกเพื่อความเป็นหนึ่ง “แคมป์ 12” ที่เดอะไพน์รีสอร์ท จ.ปทุมธานี ซึ่งกิจกรรมในค่ายนี้ถือว่าเป็นกิจกรรมที่ดีมาก และผมยังมีโอกาสได้แต่งบทกลอนถวายพระองค์ท่านอีกด้วย ผมเขียนไว้ตอนท้ายให้ทุกท่านได้อ่านกันนะครับ รวมถึงผู้เข้าร่วมค่ายนี้สามารถนำกิจกรรมมาพัฒนาและทำเป็นกิจกรรมของชมรมฯ ตนเองได้เลย และมีอยู่หนึ่งความประทับใจที่ไม่เคยลืมในครั้งนั้น ผมมีความประทับใจกับประโยคคำพูดของบุคคลท่านหนึ่งครับ บุคคลท่านนั้น คือ มล.ยุพดี ศิริวรรณ หรือ “ป้าหม่อม” ของพวกเรานั่นเอง ท่านพูดออกมาประโยคหนึ่งว่า “กิจกรรมในค่ายนี้ ทูลกระหม่อมฯ ตั้งใจทำให้กับพวกเราสมาชิกและพระองค์ท่าน

หวังว่าสมาชิกทุกคนที่ได้มาร่วมค่ายนี้ จะกลับไปพัฒนากิจกรรม และก้าวนำความเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาไปพร้อมกัน" ซึ่งประโยคนี้ทำให้ผมรู้จัก TO BE NUMBER ONE ว่าไม่ใช่แค่โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างเดียว แต่ก็มีความต้องการอยากให้สมาชิกผูกพันรักสามัคคีในการสร้างกระแส สร้างภูมิคุ้มกัน และพัฒนาเครือข่าย เพื่อให้ TO BE NUMBER ONE เป็นที่ประจักษ์ต่อโลกอย่างแพร่หลาย รวมถึงขจัดปัญหายาเสพติดให้หมดไปในสังคมไทย ทั้งหมดที่ผมเล่ามานี้คือประสบการณ์ดีๆ ที่ยากจะลืมของผมกับ TO BE NUMBER ONE ยังไม่หมดแต่เพียงเท่านี้นะครับ ผมขออนุญาตเล่าต่อเลยละกัน กับสิ่งที่ผมได้รับ รวมถึงประโยชน์ที่เกิดจากการได้ทำโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้ผมและเพื่อนสมาชิกได้กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกในสิ่งที่ตนเองชื่นชอบในทางที่ดีและสร้างสรรค์โดยที่ทุกคนจะเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยา และยังส่งผลดีเรื่องไม่มีปัญหายาเสพติดในสถาบัน สังคม ประเทศชาติและจากการทำกิจกรรม TO BE NUMBER ONE ของมหาวิทยาลัยเจ้าพระยา เกิดผลผลิตมีสมาชิกเพิ่มมากขึ้นทุกปี จนปัจจุบันนี้มีสมาชิกสามัญและสมาชิกสมทบคิดเป็น 100% เลยนะครับ

จากที่ผมเล่าอ้างกล่าวความมาทั้งหมดนี้ ผมมีความรู้สึกที่สัมผัสได้จากพระมหากรุณาธิคุณขององค์ประธานโครงการฯ ที่พระองค์ทรงสละเวลาส่วนพระองค์ลงมาเหน็ดเหนื่อยกับกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้สมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วทั้งประเทศที่พระองค์ท่านทรงคิดค้นหาวิธีช่วยเหลือเยาวชนให้ห่างไกลจากยาเสพติด พวกเราสมาชิกรู้สึกเป็นพระมหากรุณาธิคุณที่ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีวันนี้และโครงการดีๆ แบบนี้ให้กับพวกเรา เปรียบเสมือนพระองค์ท่านทรงดุจดั่งนางฟ้าในใจผม ที่ทรงทำให้พวกเราหมดทุกข์ และทรงหาวิธีสร้างสุขมาให้ในเวลาเดียวกันแก่สมาชิกทุกคน ผมเชื่อนะครับว่าสมาชิกทุกคนรักพระองค์ท่านมากโดยที่ทุกคนไม่สามารถจะทอดทิ้งพระองค์ท่านไปได้ มีแต่จะมุ่งมั่นทำงานเพื่อพระองค์ท่านต่อไป ผมตลอดจนเพื่อนสมาชิกคงมีความคิดเดียวกันว่าขอให้พระองค์ท่านทรงสานต่องานดีๆ แบบนี้เคียงคู่กับสมาชิกสืบต่อไปตราบนานเท่านาน คิดดูแล้วสมาชิก TO BE NUMBER ONE ช่างโชคดีที่มีนางฟ้า

แบบพระองค์ท่านนะครับ ยังไม่จบนะครับมีต่ออีกนิดเดียว อย่าพึ่งเบื่อกันนะครับ ผมจะบอกถึงจุดเด่นและปัจจัยความสำเร็จของโครงการ TO BE NUMBER ONE ว่ามีจุดเด่นที่ไม่เหมือนใคร คือมุ่งเน้นผลิตเยาวชนให้เป็นคนดีของพ่อแม่และสังคม รวมถึงการไม่เอายาเสพติดมาเป็นที่พึ่งพา ส่วนปัจจัยความสำเร็จของ TO BE NUMBER ONE ณ ตอนนี้ก้าวมาถึงปีที่ 12 แล้ว ผมเชื่อว่า ความสำเร็จของ TO BE NUMBER ONE ต้องก้าวผ่านความสำเร็จถึงปีที่ 100 และอีกต่อๆ ไปอย่างแน่นอน เชื่อผมไหมล่ะครับทุกท่าน ถ้าทุกท่านเชื่อที่ผมพูด ขอเสียงปรบมือให้กับโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ก้าวมาถึงปีที่ 12 อีกสักครั้งสิครับ โอ้โฮ น่าปลื้มใจแทนองค์ประธานโครงการฯ จริงๆ นะครับ ที่พวกเราทำงานนี้จนก้าวมาสู่ความสำเร็จในวันนี้ได้ ผมขอปรบมือดังๆ ให้กับสมาชิกทุกคนด้วยนะครับ และผมจะบอกเลยว่าผมมีความหวังต่อโครงการ TO BE NUMBER ONE คือโครงการ TO BE NUMBER ONE ต้องอยู่เคียงคู่กับเยาวชนที่มีเพิ่มมากขึ้นทุกวัน เพราะ TO BE NUMBER ONE จะเป็นสิ่งที่ทำให้เยาวชนเหล่านั้น คิดดี ทำดี พูดดี เป็นคนดีและห่างไกลยาเสพติด ส่งผลให้ประเทศชาติหมดปัญหาเรื่องยาเสพติดไม่มากก็น้อยอย่างแน่นอน

เอาล่ะครับ พักไว้เท่านี้ก่อนละกัน กับสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE ถ้าครั้งหน้ามีโอกาสผมจะมาเล่าให้ฟังกันใหม่นะครับ สำหรับเรื่องราวในเรียงความฉบับนี้ ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้นะครับ ทูลกระหม่อมฯ ครับ ท่านคณะกรรมการและผู้อ่านทุกท่านครับ สุดท้ายนี้ ในวาระครบรอบ 12 ปี TO BE NUMBER ONE ผมและเพื่อนสมาชิกขอให้โครงการดีๆ แบบนี้เคียงคู่ไปกับเยาวชนคนไทยสืบต่อไป และทำให้ประเทศไทยหมดปัญหายาเสพติดในที่สุด ท้ายที่สุดนี้กระผมขอพระราชทานอนุญาตกราบทูลทราบฝ่าพระบาท กระผมและเพื่อนสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา รักทูลกระหม่อมฯ ทุกคนเลยนะครับ พวกเราขอให้พระองค์ท่านทรงมีพระพลานามัยที่สมบูรณ์แข็งแรงทรงอยู่เคียงคู่ TO BE NUMBER ONE ตลอดไป ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม

ด้วยความรักภักดีมีมากล้น เจ้าพระยาทุกคนสัญญาว่า

จะเป็นคนเก่งคนดีที่พัฒนา ขอเจ้าฟ้าฯ ยืนยงทรงพระเจริญ

นายปริวรรต แสงสว่าง

มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์

สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE

ความผูกพัน ใช่ก่อเกิด ง่ายดายนัก ต้องฟูมฟัก ทะนุถนอม ประคองรักษา
ต้องบ่มเพาะ ความรู้ ก่อเกื้อมา ช่วยนำพา กิจกรรม เยาวชน
สิ่งดีๆ ที่มี ได้ประจักษ์ ให้โอกาส ให้ความรัก สมัครสมาน
ความสำเร็จ ในวันนี้ องค์ประธาน ปรีชาญาณ คือผู้นำ จิตวิญญาณ

ฉันคือครูวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม “นิคมวัฒนา” โรงเรียนขนาดกลาง จังหวัดสตูล เริ่มแรกฉันรู้จัก ชมรม TO BE NUMBER ONE ในปี 2546 จากน้องที่เป็นครูสุขศึกษาไปเข้ารับการอบรมและก่อตั้งเป็นชมรม TO BE NUMBER ONE ซึ่งเวลานั้นมีเด็กนักเรียนแค่ 25 คน เริ่มทำกิจกรรม ฉันเฝ้ามองนักเรียนทำกิจกรรม โดยออกไปจัดกิจกรรมให้กับโรงเรียนที่อยู่ห่างไกล และเป็นโรงเรียนที่แทบจะไม่มีหน่วยงานใดเข้าไปจัดกิจกรรม สำหรับเวลานั้นฉันถามตนเองว่าถ้าครูที่ปรึกษาชมรมฯ เป็นฉัน ฉันจะทำเช่นนั้นไหม เป็นคำถามที่ฉันเองไม่คิดหาคำตอบให้กับตัวเอง

ปีการศึกษา 2548-2549 ครูที่ปรึกษาชมรมฯ ได้ย้ายไปสอนที่โรงเรียนทุ่งยาวผดุงศิษย์ จังหวัดตรัง ไม่มีใครกล้าที่จะรับเป็นครูที่ปรึกษาชมรม นักเรียนชมรม TO BE NUMBER ONE ทำกิจกรรมในโรงเรียนเฉพาะคาบชุมนุมเท่านั้น สำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดมักจะมีจดหมายสอบถามจำนวนนักเรียนที่อยู่ในชมรมฯ และเราตอบข้อมูลว่ามีนักเรียนและมีการทำกิจกรรมทุกครั้ง จุดเริ่มต้นที่ฉันต้องเป็นครูที่ปรึกษา

ชมรมฯ เนื่องจากงานสารบรรณโรงเรียนได้โทรศัพท์สอบถามฉันเกี่ยวกับการดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE ฉันตอบรับโดยไม่ฟังคำถามอย่างละเอียด แต่คำตอบในครั้งนั้นคือจุดหักเหการทำงานที่ฉันไม่เคยคาดคิด หนังสือราชการฉบับนั้นคือหนังสือตอบรับการเข้าร่วมแข่งขันการดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษา ซึ่งเป็นตัวแทนจังหวัดสตูลเข้าร่วมแข่งขันระดับภาคใต้ ที่จังหวัดภูเก็ต ฉันต้องเตรียมความพร้อมในการเข้าร่วมประกวด ซึ่งในเวลานั้นก่อนเข้าร่วมแข่งขันคณะกรรมการจะลงพื้นที่เพื่อเก็บคะแนน ประธานคณะกรรมการได้โทรศัพท์สอบถามความคืบหน้าการดำเนินการเพียง 3 วัน ก่อนการเดินทางลงมาตรวจ ประธานคณะกรรมการท่านใจดีมาก ท่านถามฉันว่าฉันมีข้อมูลที่จะนำเสนอมากน้อยแค่ไหน ฉันสารภาพกับท่านตามตรงว่าฉันไม่มีความรู้ ไม่มีข้อมูล รู้เพียงแต่กิจกรรมที่นักเรียนจัดขึ้น ท่านใจดีมาก ท่านแนะแนวทางในการนำเสนอโดยยึดหลัก 3 ก และ 3 ย ฉันและนักเรียนแกนนำในชมรมร่วมกันทำจนลุล่วง และนั่นคือครั้งแรกที่ย่างเข้าสู่การเป็นครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE ในแต่ละปีการศึกษาจะมีนักเรียนหมุนเวียนเข้ามาเป็นสมาชิกแกนนำ แต่ก็เป็นได้แค่งานที่ฉันจำเป็นต้องทำ

จนวันหนึ่ง ฉันได้ตระหนักถึงความหมายของคำว่า TO BE NUMBER ONE ที่มันซึมซับในชีวิตและเติมเต็มคำว่าครูที่สมบูรณ์ เริ่มจากสาธารณสุขสตูลได้คัดเลือกให้นักเรียน จำนวน 2 คน เข้าร่วมค่ายพัฒนาศักยภาพสมาชิก camp 4 ณ เดอะไพน์รีสอร์ท จังหวัดปทุมธานี ฉันจำเป็นต้องเดินทางไปกับนักเรียน ก่อนเดินทางฉันรู้สึกเบื่อ เนื่องจากเวลานั้นคือวันหยุดปิดภาคเรียน เพื่อนร่วมงานได้อยู่กับครอบครัว แต่ฉันต้องทิ้งครอบครัวไปกับนักเรียน เป็นการเดินทางที่ไม่มีความคาดหวัง แต่เมื่อฉันเดินทางไปถึง ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่อย่างที่ฉันคิด ค่ายแห่งนี้เป็นสีสันของชีวิต เติมเต็มการขาดหายของช่วงเวลาทั้งครูและนักเรียนรักค่ายนี้ ทำไมฉันถึงเปลี่ยนความคิด เพราะเพื่อนร่วมห้องของฉัน เราแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงาน เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยไม่เก็บงำความรู้ แนะนำแนวทางในการพัฒนาชมรม และที่สำคัญที่สุดฉันรักและเทิดทูลองค์ประธานโครงการฯ พระองค์ท่านเสด็จเยี่ยมชาวค่ายในวันสุดท้าย แววตาของพระองค์ท่านที่มองทุกคนมีประกายของ

รอยยิ้มตลอดเวลา พระองค์ทรงชื่นชมในผลงานของนักเรียนที่นำเสนอ พระอิริยาบถที่ทรงแสดงออกต่อผู้เข้าเฝ้ารับเสด็จ ทรงหัวเราะ ทรงปรบมือ พระองค์ท่านเป็นมากกว่าองค์ประธานโครงการฯ เป็นแรงใจ เป็นความใฝ่ฝันของเยาวชน ทรงปรับเปลี่ยนทัศนคติ แนวคิดและวิถีทางให้เยาวชนได้แสดงความสามารถออกมาอย่างถูกต้อง ทำให้ฉันสัญญากับตนเองว่า จะสืบสานปฏิธานของพระองค์ท่าน และนั่นคือก้าวแรกที่ฉันเต็มใจยิ่งในแนวทางที่พระองค์ทรงตั้งไว้

หลังจากกลับมาจาก ค่ายพัฒนาศักยภาพสมาชิก camp 4 ฉันเริ่มหันกลับมามองจุดอ่อนและจุดแข็งของการดำเนินงานชมรมฯ นักเรียนกลุ่มแกนนำมีความพร้อมในการทำงาน ครูอย่างฉันบางครั้งก็เต็มที่ เข้มแข็งกับงานชมรมฯ แต่บางครั้งก็อ่อนแอ เนื่องจากงานในระบบราชการไม่มีเพียงแต่งานชมรมฯ ฉันมีงานหัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ต้องจัดทำหลักสูตรใหม่ เข้าร่วมการประชุมและรับงานกิจกรรมของโรงเรียน บางครั้งฉันบอกนักเรียนว่าเราควรหยุดงานชมรมฯ หรือถ้าเป็นไปได้ฉันควรย้ายโรงเรียนเพื่อลดภาระงาน ทุกครั้งที่พูดไป ใจก็หายแต่นักเรียนบอกฉันตลอดว่า “ครูค่อยเขียนย้าย ตอนหนูจบได้ไหม” เป็นคำพูดที่นักเรียนมักพูดกับฉันเสมอว่า “อย่าไป อยู่ช่วยทำชมรมให้สำเร็จก่อน” นักเรียนตระหนักในคุณค่าของฉัน แต่ฉันคิดว่าชมรมไม่สำเร็จ ไปไม่ถึงเป้าหมาย เพราะฉันไม่มีความหมายมากพอ ฉันท้อถอยอ่อนล้า รอครูที่สามารถรับภาระงานจากฉัน แต่ไม่มีเลย นักเรียนแต่ละรุ่นพยายามปรับเปลี่ยนนวัตกรรม ยิ่งเราเป็นตัวแทนจังหวัดเข้าร่วมประกวดการดำเนินงานในระดับภาคใต้มากเท่าไหร่ ฉันก็รู้สึกล้มเหลวมากขึ้นเท่านั้น จนปี 2555 ฉันบอกนักเรียนว่าเราจะหยุดส่งประกวดการดำเนินงานของชมรมเพื่อพักฟื้น นักเรียนแกนนำร้องไห้ อ้อนวอน ขอให้ฉันตอบรับการเข้าร่วมประกวด ขอโอกาส พวกเขาพร้อมสู้และจะเดินเคียงข้างฉัน ฉันขอเวลาคิด 2 วัน สุดท้ายฉันก็แพ้นักเรียน เพราะทุกครั้งที่ฉันมองพระรูปของพระองค์ท่านในห้องศูนย์เพื่อนใจ และหันกลับมามองนักเรียน ฉันแพ้ใจตนเอง ฉันจำเป็นต้องให้โอกาสนักเรียน เหมือนที่องค์ประธานทรงให้โอกาสกับเยาวชนที่หลงผิดติดยา และสร้างความเข้มแข็งให้กับเยาวชนกลุ่มปกติ ฉันตอบรับเข้าร่วมการแข่งขัน นักเรียนร้องไห้

ด้วยความดีใจ หลังจากนั้นเราทำงานหนัก เตรียมความพร้อมในการแข่งขันทั้งกลางวันและกลางคืน จนเครียดจัด เราสร้างคำขวัญในการทำงาน คือ “ถ้านักเรียนพร้อม ครูพร้อม” เราเข้ารอบ เข้าร่วมการแข่งขันในระดับประเทศ ในปี 2555 แม้ว่าการเข้าร่วมการแข่งขันระดับประเทศเราได้แค่เกียรติบัตร แต่เราก็ภูมิใจ มันคือรางวัลที่สำคัญที่สุดในการดำเนินงานชมรมฯปี 2556 เราก็ผ่านการคัดเลือกเข้าร่วมการแข่งขันระดับประเทศอีกครั้ง แม้ว่าเราไม่อาจจะผ่านการประเมินระดับประเทศ แต่ก็ทำให้ฉันเรียนรู้ว่า การทำงานทุกอย่างใจสู้ คือสำคัญที่สุด

มีหลายคำถามที่ถามฉันว่า สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE คืออะไร เพราะหลายคนในโรงเรียนมองด้วยความสงสัย บางคนถามแล้วไม่ต้องการคำตอบ บางคนก็รอฟังคำตอบด้วยความสงสัย และนี่คือคำตอบที่ออกมาจากหัวใจ

โอกาส คือคำตอบแรก นักปราชญ์พูดว่าทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน แต่จะแตกต่างกันที่โอกาส ซึ่งมีสองทาง หนทางแรกคือ ต้องมีผู้ให้โอกาส ซึ่งต้องรอคอยจังหวะและเวลาเท่านั้น หนทางที่สองคือ การแสวงหาโอกาสด้วยตนเอง ฉันตระหนักในข้อนี้ดี ทุกครั้งที่ฉันมองหานักเรียนแกนนำมาทำกิจกรรมชมรมฯ เปรียบกับการอ่านหนังสือหลายๆ เล่ม นักเรียนแต่ละคนมีหลากหลาย มีความแตกต่าง ฉันพูดกับนักเรียนเสมอว่า “ครูมีลูกๆ หลายคนในโรงเรียน ลูกๆ แต่ละคนจะต้องแสดงศักยภาพให้ครูเห็นและเดินเข้ามาด้วยหัวใจของการเป็นลูกทูบี” นักเรียนที่เดินเข้ามาคือผู้แสวงหาโอกาสด้วยตนเอง ชมรม TO BE NUMBER ONE คือผู้ยื่นโอกาสให้กับนักเรียนในโรงเรียน หลายครั้งที่ฉันนั่งมองผลงานของตนเองในการพัฒนาศักยภาพของนักเรียน ฉันตอบกับตัวเองว่าฉันก็ได้รับโอกาสในการพัฒนาตนเองเช่นกัน จากการเปลี่ยนมุมมอง เปลี่ยนทัศนคติและมีโอกาสที่จะเป็นผู้หยิบยื่นให้กับผู้อื่น นักเรียนแกนนำชมรมทุกคนประสบความสำเร็จในชีวิต มีความมั่นใจในตนเอง มีความกล้าที่จะคิดแตกต่าง นักเรียนหลายคนที่หลงผิดลองเสพยา และนักเรียนที่มีครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด นักเรียนส่วนนั้นได้รอดพ้นจากการเสพยา เนื่องจากโอกาสและกิจกรรมที่ชมรมฯ ได้หยิบยื่นให้เขา ฉันมักจะยิ้มน้อยๆ แต่หัวใจพองโต ใช่แล้ว นักเรียนฉันและใครๆ หลายคนในเมืองไทยได้โอกาสดีๆ จากชมรม TO BE NUMBER ONE

มิตรภาพและครอบครัว คือคำตอบที่สอง มิตรภาพไม่ใช่สิ่งที่หาง่ายๆ แต่เป็นเรื่องไม่ยากที่เราจะพบเห็นความรักและความผูกพันในการทำงานของชมรม TO BE NUMBER ONE การทำงานของนักเรียนแกนนำ เราผูกพันอย่างแน่นแฟ้น สืบสานวัฒนธรรมความเป็นพี่ เป็นน้อง ช่วยเหลือกันเสมอ ทุกครั้งของการทำงาน เรามีงบประมาณน้อยในการดำเนินงาน นักเรียนรู้ว่าทุกครั้งของการกินครูที่ปรึกษาชมรมมักจะเอาเงินส่วนตัวมาซื้อ แต่นักเรียนไม่เคยเอาเปรียบ ทุกครั้งที่ฉันบอกว่า “ครูไม่มีเงิน” นักเรียนจะช่วยกันซื้อของกินและนำมาแบ่งให้ครู หลายครั้งที่ผู้ปกครองนักเรียน และเพื่อนครูที่โรงเรียน แบ่งของกินมาให้ หุงข้าว ทำไข่เจียวและขนมมาฝาก มันคือการแบ่งปัน ลูกๆ และครอบครัวของฉันก็จะมาทำงานกับนักเรียน จนลูกๆ สามารถเข้ากับรุ่นพี่เสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน หลายครั้งที่สามี และลูกๆ ทั้งสองมารอจนตีสองถึงได้กลับบ้าน บางครั้งก็นำอุปกรณ์เครื่องนอนมานอนในห้องชมรมฯ มันคือความผูกพัน บางครั้งนักเรียนอยู่ทำงานที่โรงเรียนตลอดอาทิตย์ ผู้ปกครองต้องนำเสื้อมาเปลี่ยน ทุกครั้งที่เราเข้าร่วมการแข่งขันต้องเดินทางออกจากจังหวัดสตูล จะมีนักเรียนแกนนำรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว รอเราอยู่ที่สถานที่ที่เราจะไป เราจะได้เห็นรอยยิ้ม อ้อมกอดอุ่น มือที่ประสานกันแนบแน่น และมันคือความผูกพัน ความไว้เนื้อเชื่อใจ ความศรัทธาและเราหลายคนในชมรมฯ คิดว่า ชมรม TO BE NUMBER ONE คือมิตรภาพและครอบครัว

ความภาคภูมิใจ คือคำตอบที่สาม ความภูมิใจที่สร้างความสำเร็จให้กับโรงเรียน นักเรียนและฉันเปรียบเสมือนเป็นเครื่องจักรชิ้นเล็กๆ ที่สานต่อ และขับเคลื่อนการดำเนินงานในชมรม TO BE NUMBER ONE แม้ว่าหลายคนอาจมองว่าเราเป็นแค่ตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันการดำเนินงานชมรม TO BE NUMBER ONE ในระดับประเทศสองปี แต่มันเป็นสิ่งที่ทำให้ชุมชนและจังหวัดรู้จักชมรมฯ ของเรา แม้นโรงเรียนของเราจะเล็ก และนักเรียนไม่ได้เก่งในด้านวิชาการเทียบเท่าโรงเรียนยอดนิยม แต่ฉันและนักเรียนสามารถสร้างชื่อเสียง สร้างความภาคภูมิใจให้กับตนเองที่สามารถนำพาโรงเรียนเดินบนก้าวย่างของความสำเร็จ

ขอบคุณสิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE ที่ได้มอบโอกาส มิตรภาพ ความภูมิใจ ทำให้มันกลมเกลียว ผูกพัน สานฝัน ให้เราเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ขอบคุณทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่มอบกิจกรรมดีๆ ให้เยาวชนและครูอย่างฉันได้เข้าร่วมพัฒนาศักยภาพทั้งตนเองครอบครัวและสังคมไทย

นางสิทธินี ศรีสงคราม

โรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม “นิคมวัฒนา” อำเภอกาหลง จังหวัดสตูล

รางวัลชมเชย ประเภทประชาชนทั่วไป

เยาวชนสร้างสรรค์ ชุมชนส่งเสริม เติมเต็มสิ่งดีๆ ด้วย TO BE NUMBER ONE

"ทำทุกอย่างด้วยความรัก และเต็มที่กับสิ่งนั้น

โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ สักวันความสำเร็จจะเป็นของเรา"

อาจเป็นเพราะความบังเอิญ เพราะโลกกลมหรือไม่ก็พรหมลิขิตที่ทำให้ผมได้มีโอกาสมาเป็นส่วนหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อย อาจกล่าวได้ว่าเป็นแกนนำรุ่นแรกๆ ของชมรมฯ เพราะความที่ตัวเองเป็นคนรักงานจิตอาสา และทำกิจกรรมที่โรงเรียนมาโดยตลอด ผมจึงไม่ปฏิเสธการชักชวนของพี่ๆ แกนนำชมรมฯ รุ่นที่ 1 แกนนำรุ่นพี่ที่เป็นจิตอาสาและทำงานเพื่อชุมชนอย่างแท้จริง ไอดอลในการทำงานจิตอาสาของผมเกิดขึ้นที่นี่ "ชมรมฯ นี้ สร้างไอดอล" และนี่ก็คือแรงบันดาลใจในการทำกิจกรรมร่วมกับชมรม TO BE NUMBER ONE ตั้งแต่ปี 2549 เป็นต้นมา

จากกลุ่มเยาวชนสู่การเป็นชมรม TO BE NUMBER ONE เป็นเวลากว่า 12 ปี กับโครงการที่มีคุณประโยชน์มากมายมหาศาล ที่เกิดขึ้นในชุมชนและสังคม ด้วยพลังขับเคลื่อนที่เข้มแข็งของมวลสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อย จากรุ่นสู่รุ่น รวมเป็นพลังแห่งความสามัคคีสู่การพัฒนาชมรมฯ เพื่อความยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ ภายใต้การทำงานด้วยอุดมการณ์ที่ว่า "รักพี่ รักน้อง รักพวกพ้อง รักชุมชน" กับรางวัลการันตีคุณภาพ ชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชนภูมิภาค ดีเด่น ระดับประเทศ ปี 2554 และชมรม TO BE NUMBER ONE ในชุมชนภูมิภาค กลุ่มรักษามาตรฐานพร้อมเป็นต้นแบบ ระดับเงินปีที่ 2 ในปี 2556

แกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ลงพื้นที่ค้นหาคนดี ที่มีฝันเดียวกันสู่การทำงานเพื่อสังคม **“จากห้องสู่เฮือน จากเพื่อนสู่ชุมชน”** จากห้องสี่เหลี่ยมในศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE สู่พลังการขยายเครือข่าย การรวบรวมคนดี คนเก่ง บูรณาการทำงานร่วมกับชุมชนและหน่วยงานภาครัฐ ผลงานของชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อย จึงเป็นที่ประจักษ์ต่อสังคม ผมเข้าชมรมนี้ เพราะผมมีตัวอย่างรุ่นพี่ที่ประสบความสำเร็จ “พี่เอ้ ทิวากร ไพเราะ (ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน บ้านแคนน้อย หมู่ที่ 1)” คือไอดอลในการทำงานของผม พี่เอ้เริ่มจากการเป็นแกนนำเยาวชน จากการทำงานที่เสียสละและเต็มที่ พี่เอ้จึงได้รับความไว้วางใจจากชาวบ้านแคนน้อยสู่ตำแหน่งผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน พี่เอ้มีความมุ่งมั่นและเข้าใจความเป็นธรรมชาติของน้องๆ และนี่จึงเป็นสะพานเชื่อมการทำงานของเยาวชนร่วมกับผู้นำชุมชน แน่นอนว่าพี่เอ้ซึ่งได้รับการบ่มเพาะที่ดี จาก TO BE NUMBER ONE จึงเป็นแม่เหล็กที่สำคัญในการดึงดูดเยาวชนสู่การทำงานจิตอาสาเพื่อชุมชน

มีคนเคยถามผมว่า “ทำทูบีฯ แล้วได้อะไร?” นั่นสิ!! ทำทูบี แล้วได้อะไร ผมทำกิจกรรมร่วมกับรุ่นพี่แกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อย ตั้งแต่รุ่นที่ 1 จนถึงขณะนี้ รุ่นที่ 10 พวกเราไม่เคยตั้งคำถามว่า “ทำทูบี แล้วจะได้อะไร” ในทางกลับกัน เรากลับตั้งคำถามว่า กิจกรรมของเราจะเกิดประโยชน์กับชุมชนอย่างไรบ้าง กิจกรรมดังกล่าวจะสามารถสร้างความสุขให้กับคนในชุมชนได้อย่างไร และที่สำคัญกิจกรรมดังกล่าวจะสามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนกับคนในชุมชนได้อย่างไร นี่ต่างหากคือโจทย์ของพวกเรา เราทำกิจกรรมบนพื้นฐานการสร้างการมีส่วนร่วมของเยาวชนกับชุมชนโดยไม่ได้คาดหวังผลตอบแทนที่เราจะได้รับ หากแต่กิจกรรมดังกล่าวสามารถสร้างความสุขให้กับคนในชุมชนได้ นั่นคือสิ่งที่เรามุ่งหวัง

จากวันนั้นถึงวันนี้กับตำแหน่งประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อย กับการสานต่อเจตนารมณ์ของรุ่นพี่ และสร้างแรงบันดาลใจที่ดีให้กับรุ่นน้องคือภารกิจที่ผมต้องดำเนินการ และในวันนี้กิจกรรมต่างๆ ในชุมชน สมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อยได้เป็นส่วนหนึ่งในการทำกิจกรรมทุกกิจกรรมในชุมชน ทั้งการเป็นฝ่ายประชาสัมพันธ์และพิธีกรในงานบุญบั้งไฟ ฝ่ายการเงินในงานกฐินสามัคคีและกิจกรรมอื่นๆ ในชุมชน นอกจากนั้นเรายังได้รับกำลังใจที่ดีจากชุมชน เป็นเสมือนกำลังใจที่สำคัญที่ทำให้พวกเราอยู่ในสังคมนี้อย่างมีความสุข เราภูมิใจที่วันนี้เรามีส่วนในการสร้างสรรค์ชุมชนของเราให้น่าอยู่ แม้เป็นเพียงส่วนเล็กๆ แต่กลับมีพลังมากมายมหาศาล ขอบคุณผู้ใหญ่ใจดีที่ให้การสนับสนุนกิจกรรมของเรามาโดยตลอด ขอบคุณที่ให้โอกาสพวกเรา ชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อยได้แสดงออกอย่างเต็มที่บนจุดยืนที่สร้างสรรค์

จากการทำงานที่เสียสละ อดทนและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค 12 ปี บนเส้นทางสาย TO BE NUMBER ONE จากปี 2556 สู่ปี 2557 ชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อยได้บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความดีเพื่อให้มวลสมาชิกเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของสังคมอย่างมีคุณภาพ ด้วยอุดมการณ์ที่มุ่งมั่นเพื่อสร้างสรรค์สิ่งดีๆ ให้กับสังคม บนพื้นฐานการทำงานเพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เราขอให้คำมั่นสัญญาว่า “เราจะมุ่งมั่นสร้างสรรค์ สานชุมชน สร้างสุข ด้วยของพวกเรา TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อย” ตลอดไป

พวกเรา คือดอกไม้ป่า ดอกเล็กๆ ดอกหนึ่งในชนบทของไทย อาจส่งกลิ่นหอมได้ไม่มากนัก แต่เราพร้อมที่จะเบ่งบานและเป็นเมล็ดพันธุ์ที่มีคุณภาพของประเทศชาติสืบไป...สัญญา

นายชนาธิป บาททอง

ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนแคนน้อย จังหวัดยโสธร

เรียงความ “15 ปี TO BE NUMBER ONE” ในวาระครบรอบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE

<u>ประเภทมัธยมศึกษาตอนต้น</u>

- รางวัลชนะเลิศ

  เด็กหญิงยลฤดี ปิยะทัต (ชาวพม่า) โรงเรียนสตรีระนอง จังหวัดระนอง
- รางวัลรองชนะเลิศ

  เด็กหญิงปรียาภรณ์ แก่นเกลี้ยง โรงเรียนนาสนุ่นวิทยาคม จังหวัดเพชรบูรณ์
- รางวัลชมเชย

  เด็กหญิงศิริวรรณ พรหมบุตร โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์

<u>ประเภทมัธยมศึกษาตอนปลาย</u>

- รางวัลชนะเลิศ

  นางสาวจิราภรณ์ บัวปลอด โรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม “นิคมวัฒนา” จังหวัดสตูล
- รางวัลรองชนะเลิศ

  นายพชรพล พันธ์ประสิทธิ์ ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรค์ จังหวัดกาฬสินธุ์
- รางวัลชมเชย

  นางสาวพิมพ์ชนก ตาละอุประ รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

<u>ประเภทอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา</u>

- รางวัลชนะเลิศ

  นายสมชาย ทุนมาก มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดสุโขทัย

- รางวัลรองชนะเลิศ

  นายนัฐวิทย์ สายัณต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

- รางวัลชมเชย

  นายภัสกร บัวอาจ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม

<u>ประเภทประชาชนทั่วไป</u>

- รางวัลชนะเลิศ

  นายรัตนะ ธนวัชรสันติ ที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนธาตุพนม จังหวัดนครพนม

- รางวัลรองชนะเลิศ

  นายณัฐวรรธน์ ปัญธัญญลักษณ์ ครูโรงเรียนชุมชนวัดหาดถั่ว จังหวัดกระบี่

- รางวัลชมเชย

  เรือโทหญิง สุธิญา พูนเอียด (ร.น.) รับราชการประจำสำนักบริหารกำลังพล กรมกำลังพลทหารเรือ กองทัพเรือ กรุงเทพมหานคร

เรียงความ “15 ปี TO BE NUMBER ONE”
ในวาระครบรอบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE
ประเภทมัธยมศึกษาตอนต้น

15 ปี TO BE NUMBER ONE

มนุษย์ทุกคนนั้นเปรียบเสมือนต้นกล้าที่กำลังจะเติบใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ พร้อมที่จะผลิดอกออกผลได้เสมอระหว่างที่เรากำลังรอวันเวลาอันสวยงาม ช่วงชีวิตของต้นไม้เหล่านั้นต้องผ่านการใส่ปุ๋ย พรวนดิน รดน้ำ เพื่อให้เติบโตอย่างงดงาม ถ้าเราไม่พรวนดิน ไม่รดน้ำ แล้วยังใส่ยาพิษให้กับต้นไม้ ภาพผลิดอกออกผลที่งดงามคงจะไม่เหลืออยู่อีกต่อไป คงมีแต่ภาพต้นไม้เหล่านั้นตายลง เหี่ยวลงในทุกๆ วันแห่งการเติบโต

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาระดับชาติที่เราทุกๆ คน ต้องช่วยกันแก้ไขอย่างจริงจัง เพราะปัญหายาเสพติดแพร่ระบาดในทุกพื้นที่ของประเทศไทย ได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มขนาดใหญ่ และเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ อยากรู้ อยากลอง แต่ยังขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ รวมทั้งต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ กลุ่มคนเหล่านี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทย จึงทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด จัดตั้งโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในประเทศให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ โดยกระตุ้นและปลุกจิตสำนึกของปวงชนในชาติให้มีความรู้ ความเข้าใจและตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติดไม่ใช่หน้าที่ของคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของทุกๆ คน ช่วยกันร่วมแรงร่วมใจกัน เป็นพลังของแผ่นดินที่จะต่อสู้และเอาชนะปัญหายาเสพติด

หากคุณคือหนึ่งในคนที่กำลังอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกชักชวนให้ใช้ยาเสพติด สิ่งที่คุณจะทำคือ การปฏิเสธอย่างเข้มแข็งด้วยใจที่มุ่งมั่น โดยการบอกเพื่อนอย่างหนักแน่นตรงไปตรงมาจริงจังในคำตอบของตนเอง ถ้าถูกข่มขู่บังคับให้เสพยา เบื้องต้นควรเดินออกมาจากสถานการณ์อย่างเร็วที่สุด จากนั้นควรแจ้งครู อาจารย์หรือพ่อแม่ให้ทราบเพื่อจะได้จัดการต่อไป ทางที่ดีควรเลือกคบเพื่อนที่รักการเรียนหรือเพื่อนกลุ่มที่ชอบทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ถ้าหากคุณหรือเพื่อนคุณคือคนที่เคยผิดพลั้งอยากจะปรับปรุงตัวหรือแก้ไขให้ดีขึ้น สิ่งที่ควรทำคือ มีความรักและกำลังใจในสิ่งที่กำลังจะเปลี่ยนแปลง แต่ที่จำเป็นคือ ต้องหาทางที่ทำให้ตนเองหรือเพื่อนของคุณยอมรับกับสิ่งที่ต้องเผชิญ ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE เป็นกิจกรรมหนึ่งของชมรม TO BE NUMBER ONE เน้นการช่วยเหลือดูแลและพัฒนาสมาชิกให้มีคุณภาพและมีความสุข ภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” ประกอบกับโครงการใครติดยายกมือขึ้น ซึ่งจัดขึ้นเพื่อให้บริการรับเข้าบำบัดรักษาในสถานบริการ โรงพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขทุกแห่งทั่วประเทศ เป็นบริการสำหรับสมาชิกชมรมTO BE NUMBER ONEที่เสพหรือติดยาและมีความประสงค์จะรักษาตัวเพื่อให้หายและเลิกเสพอย่างถาวร เพียงแค่คุณกล้าที่จะยอมรับ และเชื่อในสิ่งที่จะทำว่าเป็นสิ่งที่ดี คุณก็สามารถกำจัดปมในใจให้เล็กลงได้ ทุกครั้งที่คุณท้อ ให้คุณนึกถึงความสำเร็จหลังจากที่คุณสามารถผ่านไปได้เปรียบเสมือนฟ้าหลังฝนที่คุณรอคอย

ดิฉันเชื่อเสมอว่า หนทางแก้ไขปัญหานี้ ต้องเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงตัวเองไปสู่คนรอบข้าง โดยการแสดงพลังและความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงเพียงแค่เราเชื่อว่าเราทำได้ ด้วยสองมือและใจของเราที่มีอยู่ สามารถสร้างความฝันอันยิ่งใหญ่ให้เราได้ ถึงแม้เส้นทางที่เราจะไป หรือจุดมุ่งหมายที่เราฝันจะไกลแค่ไหนสักวันคงจะต้องเป็นจริงหากเราตั้งใจ มุ่งมั่นและพยายาม ในเมื่อมนุษย์ทุกคนเกิดมาเป็นผู้เลือก เราจึงสามารถที่จะเลือกในแบบที่ตัวเองอยากเป็นด้วยความเป็นหนึ่งโดยไม่หลงไม่ลองกับความสุขเพียงแค่ชั่วคราว ให้คิดว่าสิ่งที่เราพบเจอนั้นเป็นเพียงแค่บททดสอบว่าใจเราแข็งแกร่งมากเพียงไหน อุปสรรคและหนามที่ขวางกั้นอยู่

ในใจ ด้วยความกลัวล้วนแล้วเราเท่านั้นเป็นคนสร้างสิ่งนั้นขึ้นมา ให้เราตั้งสติ ทำลายกรอบกำแพงนั้น และก้าวเข้าไปไม่หวั่นไหว ไม่ยอมแพ้ แม้ใครจะมองอย่างไรก็ตาม ถ้าหากสิ่งที่เราทำคือสิ่งที่เรารัก ถูกต้องและเกิดประโยชน์ต่อสังคม จงให้โอกาสตัวเองได้เริ่มต้นทำมัน ฟังเสียงในใจเป็นสิ่งที่นำพาเราไป ถึงแม้เราจะเคยผิดพลั้ง เคยล้มเหลว แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วเป็นสิ่งกระตุ้น พาเราไปในจุดที่สูงกว่าเดิมได้เสมอ เพราะลึกๆ เราทุกคนนั้น ล้วนต้องการการเติบโตให้ดีขึ้นและเก่งขึ้นเสมอ ถึงแม้ทุกความพยายาม ไม่อาจนำมาซึ่งความสำเร็จ แต่ทุกความสำเร็จล้วนเกิดจากความพยายาม

ตั้งแต่ที่ดิฉันเข้ามาร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทุกๆ วัน ทุกๆ ชั่วโมง ทุกๆ นาที และทุกๆ วินาที ความรู้สึกที่ดิฉันได้รับจากการทำกิจกรรมคือ ดิฉันได้รับความสุข ความอบอุ่น ประสบการณ์ และมิตรภาพอยู่เสมอ ดิฉันมีความรู้สึกรักและผูกพันกับทุกคน ที่ได้ทำกิจกรรมร่วมกัน เป็นความรู้สึกดีที่อยู่ในใจ ถูกเก็บไว้ในห้วงแห่งความทรงจำ ดิฉันไม่เคยคิดผิดหวังในการได้ทำบางสิ่งที่เกิดประโยชน์ต่อตัวดิฉัน ทำให้เป็นคนแบ่งเวลาได้เหมาะสม ทำให้อยากเก็บเกี่ยวประสบการณ์ใหม่ๆ อยากออกไปเจอโลกภายนอกที่กว้างขึ้น เจอผู้คนมากขึ้น อีกทั้งยังทำให้ดิฉันเป็นคนอยากเอาชนะอุปสรรคที่ขวางกั้น พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาในหลากหลายรูปแบบ ส่งเสริมให้เยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ แสดงความสามารถที่มี ไม่ว่าจะเป็นการเต้น ร้องเพลง หรือกิจกรรมที่เราชอบ และดิฉันเองก็ไม่ผิดหวังที่จะทำบางสิ่งที่เกิดประโยชน์ต่อสังคมและคนรอบข้าง คือทำให้ดิฉันรู้จักการให้ รู้จักการอยู่ร่วมกันในสังคม รับฟังผู้อื่น ยอมรับในข้อแตกต่างของแต่ละคน และยอมรับในศักยภาพของทุกๆ คน เพราะทุกคนล้วนแล้วมีสิ่งที่ดีในแบบของตัวเอง เมื่อเราเคารพความแตกต่างของผู้อื่น นั่นคือเราเคารพตัวเอง และดิฉันก็พร้อมจะนำความรู้และประสบการณ์ที่ดิฉันได้รับไปเผยแพร่ให้กับเยาวชน คนรุ่นหลังได้เป็นต้นแบบ เป็นแรงกำลังใจในการสร้างความดี สร้างสิ่งอีกหลายสิ่งที่ยิ่งใหญ่อยู่เสมอเพียงแค่ทุกๆ คนกล้าให้โอกาสกับเยาวชนเหล่านั้น

สุดท้ายนี้ ดิฉันอยากจะบอกว่า เราทุกคนสามารถเป็นหนึ่งได้โดยไม่พึ่งยาเสพติด เยาวชนคนเก่งอย่างพวกเรา มีความเก่งและดีในตัวของตนเอง พร้อมจะเป็นต้นกล้าที่แข็งแกร่ง สามารถเป็นร่มเงาให้กับคนอีกนับล้านคน เริ่มต้นรดน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ย ให้กับต้นกล้าต้นนั้น นั่นคือตัวเราที่ต้องพร้อมจะเรียนรู้ให้เป็นคนเก่งและดี เชื่อเสมอว่าเราทุกคนสามารถเป็นฮีโร่ได้เสมอ บางครั้งเริ่มจากเปลี่ยนตัวเองเพื่อสิ่งที่เรารัก บางครั้งเริ่มจากการให้อย่างไร้เงื่อนไข และบางครั้งเริ่มจากการทำให้คนที่เรารักภูมิใจ ใช่แล้วทุกคนสามารถเป็นฮีโร่ได้ แต่ทุกคนก็เลือกที่จะเป็นฮีโร่ในวิถีที่ต่างกันออกไป

เด็กหญิงยลฤดี ปิยะทัต (ชาวพม่า)
โรงเรียนสตรีระนอง อำเภอเมือง จังหวัดระนอง

15 ปี โครงการ TO BE NUMBER ONE

โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่มอบแต่สิ่งดีๆ ให้ข้อคิดดีๆ และคติเตือนใจดีๆ มากมาย และยังให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดมากมาย และยังช่วยแก้ปัญหายาเสพติดอีกด้วย โครงการนี้สามารถช่วยเราในหลายๆ เรื่อง ช่วยให้เราพ้นจากสารเสพติด ได้รู้วิธีป้องกันและหลีกเลี่ยงจากสารเสพติด สามารถหาวิธีเอาชนะปัญหายาเสพติดให้ได้โดยเร็ว สิ่งดีๆ ที่ฉันได้รับในการเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ฉันเจอหนทางแก้ปัญหาในหลายๆ เรื่อง และโครงการ TO BE NUMBER ONE ของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยในการต่อต้านสารเสพติดได้ดีมาก และยังช่วยให้เยาวชนรุ่นใหม่ๆ ได้รับข้อคิดได้รับความรู้และวิธีการดำเนินชีวิตอีกด้วย

ประสบการณ์ของฉันในการเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ครั้งนี้ ฉันรู้สึกดีใจมากสิ่งที่ฉันอยากมาบอกในการเขียนเรียงความครั้งนี้ ฉันอยากให้ทุกคนได้รู้ว่า โครงการนี้เป็นโครงการที่มีประโยชน์มาก ถึงฉันจะไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับโครงการนี้มากเท่าไหร่นัก แต่ฉันก็พอได้ยิน ได้รู้ ได้ดูในโทรทัศน์มาบ้าง และฉันเชื่อว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE นี้ เป็นโครงการที่ดีและมีประโยชน์ สามารถทำให้คนรุ่นใหม่ๆ ได้รู้วิธีการป้องกัน หลีกเลี่ยงจากสารเสพติดได้มากเลยทีเดียว สิ่งที่ฉันได้รับในการเข้าร่วมโครงการนี้ คือ ทำให้ฉันคิดได้ว่าเราควรใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ปฏิบัติตนอย่างไรที่จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนวุ่นวาย สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับฉันที่ได้รับก็คือ การหลีกเลี่ยงจากสารเสพติดซึ่ง “ยาเสพติด” เป็นปัญหาที่สำคัญของสังคม สภาพปัญหา

ยาเสพติดเปลี่ยนไปมากจากเมื่อก่อนจนมาถึงปัจจุบันนี้ จากเดิมที่ “เฮโรอีน” เป็นปัญหาสำคัญของตำรวจ จนกลายมาเป็น “ยาบ้า” หรือ “สารเมทแอมเฟตามีน” ที่ระบาดไปอย่างมาก เริ่มจากชุมชนเล็กๆ ไปจนถึงระดับประเทศ จึงทำให้คนหลงผิดเดินทางผิดเป็นจำนวนมาก และเกิดปัญหาอื่นตามมาอีกมากมาย เช่น การปล้น การจี้และฆาตกรรม ทำให้ผู้คนได้รับความเสียหายมากมายและทำให้สังคมของเราน่ากลัวและเสื่อมโทรมไปมาก

จนมีโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ขึ้นมา ทำให้ได้รับความสนใจจากประชาชนมากมาย ท่านทำโครงการนี้เพราะท่านทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนเป็นอย่างมาก ที่กลัวว่าสักวันหนึ่งเราจะหลงไปในทางที่ผิดมากกว่านี้ โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง ฉะนั้นโครงการนี้ได้รับการยอมรับที่ดี และได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก เพราะเป็นโครงการที่ช่วยต่อต้านสารเสพติด จัดขึ้นเพื่อให้ได้รับบริการเข้าบำบัดรักษาในสถานที่บริการอื่นๆ ต่อไป โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้รับผลผลิต ผลตอบรับที่ประชาชนชาวไทยนำความรู้ที่ได้รับในโครงการฯ ไปบอกคนอื่นๆ ต่อ โครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้สารเสพติดลดลงได้บ้าง แต่ก็ไม่มากนัก เพราะเยาวชนไม่ได้ให้ความสำคัญกับโครงการ TO BE NUMBER ONE มากนัก แต่พอโครงการนี้ได้มีพัฒนาการมากขึ้น ทำให้เยาวชนได้เริ่มสนใจโครงการ TO BE NUMBER ONE มากขึ้น ทำให้โครงการนี้ได้รับความสำเร็จ ทำให้ทุกคนและตัวฉันเองมองได้ว่า โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการของคนดี คนเก่ง และทุกคนที่มีความคิดดี พร้อมจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้น ทำตัวเองให้มีประโยชน์มากที่สุด ประโยชน์ที่ฉันได้รับจากโครงการนี้คือ ทำให้ฉันมีความรับผิดชอบและทำให้ฉันได้เห็นคุณค่าของตัวเราเองว่าเราอย่าหลงไปในทางที่ผิดเพียงเพราะหาทางออกไม่เจอ มีแต่อุปสรรคมากั้น เราลองมองดูไปรอบๆ ว่า ทำไมคนข้างๆ เรา ถึงสู้ เขาถึงไม่ท้อ เพราะคนเหล่านั้นเขายังคิดถึงชีวิตในอนาคตว่า ถ้าเราทำดีไปเรื่อยๆ สักวันหนึ่งเราต้องดีขึ้นแน่นอน ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ท้อ และยังทำให้พวกเขาเข้มแข็งมากขึ้นอีกด้วย สำหรับฉันเองฉันว่าคุณค่าของคนไม่ได้อยู่ที่ฐานะ เงินทอง ทรัพย์สิน

อะไรมากมาย แต่มันขึ้นอยู่ตรงที่ว่า วันๆ หนึ่งเราใช้ชีวิตอย่างไร เราจะกำหนดชีวิตเราอย่างไร ไม่ให้หลงไปในทางที่ผิด จะปฏิบัติตนอย่างไรไม่ให้เป็นที่น่ารังเกียจของสังคม และจะทำประโยชน์ให้สังคมได้

ความรู้สึกและความประทับใจในโครงการ TO BE NUMBER ONE ของฉันคือ ทำให้ฉันได้รับสิ่งดีๆ มากมาย และทำให้ฉันได้รับความรู้อีกหลายๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสารเสพติด เรื่องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากที่สุดได้รู้จักการสร้างมิตรภาพที่ดีต่อคนรอบข้าง และได้รู้จักการมองเห็นคุณค่าของตัวเองให้พ้นจากสารเสพติด และสิ่งที่ฉันสัมผัสได้ในโครงการนี้ ฉันได้รู้ถึงความมีน้ำใจ ความเสียสละ การรู้จักให้ ทำให้เรามีความรับผิดชอบมากขึ้น ความมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง พอใจในสิ่งที่เรามี และสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข สิ่งที่ฉันประทับใจและรู้สึกได้ในโครงการ TO BE NUMBER ONE นี้ที่ขาดไม่ได้เลยคือ การมีบริการที่ให้โอกาสสำหรับการแสดงออกถึงพลังสร้างสรรค์ที่มีอยู่ของวัยรุ่นในสถานศึกษา เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ ป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมของวัยรุ่นในพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดปัญหาวัยรุ่นได้ง่าย

จุดเด่นของโครงการ TO BE NUMBER ONE สำหรับฉันคือ โครงการเปิดใจให้คนรุ่นไหน วัยไหนก็สามารถเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ ไม่ว่าเยาวชน วัยผู้ใหญ่ วัยเด็กที่มีความต้องการที่อยากหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากสารเสพติด ไม่อยากหลงเดินไปในทางที่ผิด และอยากได้รับความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดให้มากขึ้น เพื่อป้องกันตนเองจากสิ่งรอบข้าง ให้พ้นจากสิ่งไม่ดีที่เป็นภัยกับตัวเราเอง สิ่งสำคัญก็คือ เราอย่าไปหลงเชื่อคำพูด คำชักจูงที่จะพาเราไปในทางที่ไม่ดี เราควรรู้จักปฏิเสธด้วยถ้อยคำที่สุภาพ ถ้าเราไปหลงเชื่อคำพูด คำชักจูงที่ไม่ดีเหล่านั้น หนทางในการใช้ชีวิตของเราจะแย่ลง ฉะนั้นแล้วเราควรรู้จักปฏิเสธคำพูดเหล่านั้นให้ได้ ให้คนพวกนี้ออกห่างจากเราให้มากที่สุด และสิ่งที่ฉันได้เห็นในโครงการ TO BE NUMBER ONE นี้คือ การที่สามารถช่วยเหลือให้คนๆ หนึ่งที่มีชีวิต สามารถหลุดพ้นให้ห่างไกลจากยาเสพติดได้ และทำให้เยาวชนที่เคยหลงเดินไปในทางที่ผิดๆ ทำให้พวกเขาเหล่านี้กลับมาเป็นคนใหม่ คนใหม่ที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกต่อไป

กลับตัวใจมาเป็นคนดีของครอบครัว เป็นคนดีของสังคม ทำคุณให้แก่ประเทศชาติ ช่วยกันร่วมรณรงค์ต่อต้านสารเสพติด และสิ่งที่สำคัญสำหรับเยาวชนรุ่นใหม่มีก็คือ จิตสำนึก เยาวชนรุ่นใหม่หลายคนที่พร้อมจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ที่พร้อมจะเป็นตัวแทน หรือแกนนำที่จะล้างสารเสพติดออกจากสังคม นี่แหละที่เขาเรียกกันว่าการมีจิตสำนึกที่ดี เขาสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ เขาสามารถที่จะเผชิญกับปัญหาโดยที่ไม่กลัวอะไร นี่ก็คือการเป็นตัวอย่าง การมีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมและประเทศชาติ

ความคาดหวังของฉันในโครงการ TO BE NUMBER ONE คือ สักวันหนึ่งประเทศของเราจะพ้นจากสารเสพติด สามารถทำให้สารเสพติดหมดไปได้ และสามารถทำให้เยาวชนรุ่นต่อไป ไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ และหวังว่าเยาวชนของชาติในรุ่นไหนๆ ก็ตาม พวกเขาจะมีจิตสำนึกที่ดีต่อประเทศชาติ และสิ่งที่ฉันคาดหวังในโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ขาดไม่ได้เลยคือ ฉันคาดหวังว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE จะให้โอกาสกับทุกๆ คน โดยเฉพาะผู้ที่เคยมีประวัติเกี่ยวข้องกับสารเสพติด ซึ่งเขาอาจจะต้องการการช่วยเหลือ และให้โอกาสแก่คนที่ด้อยกว่า เพื่อให้เขาได้มีส่วนร่วมในการกำจัดสารเสพติด ให้เขาได้มีส่วนร่วมในการรณรงค์ต่อต้านสารเสพติด เพื่อทำให้เขาได้มีชีวิตใหม่ ทำให้เขาได้พบกับชีวิตที่ดีกว่าเดิมและมีคุณค่ามากขึ้น

สำหรับฉันแล้ว ฉันว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เป็นโครงการที่ไม่เคยทำให้ประชาชนผิดหวังเลย และท่านยังได้ช่วยเหลือประชาชนอีกด้วย ช่วยให้ประชาชนหลายคนห่างไกลจากทางแห่งความมืดมิด สำหรับฉันแล้ว สิ่งที่อยากจะบอกทุกคนที่อ่านเรียงความของฉันในเรื่องหัวข้อที่เกี่ยวกับโครงการ TO BE NUMBER ONE คือ “ไม่ว่าคุณจะเป็นคนที่ไหน ชาติไหน ฐานะใดก็ตาม ขอให้ทุกคนคิดไว้เสมอว่าคุณค่าของตนเองนั้นสำคัญที่สุด อย่าหลงไปในทางที่ผิดๆ” และควรมีจิตสำนึกที่ดีต่อคนรอบข้างและประเทศ ควรทำคุณประโยชน์ให้แก่สังคม การมีจิตสำนึกจะทำให้เราเป็นคนที่รู้จักประพฤติชอบด้วยกาย วาจาและใจ คือ ทำให้เราเป็นคนใจกว้าง มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ สิ่งสุดท้ายที่ฉันอยากบอกทุกๆ คนก็คือ การที่ฉันได้เข้าร่วม

โครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้ฉันได้ข้อคิดมากมาย ได้ความรู้ดีๆ ทำให้รู้ถึงโทษและภัยของสารเสพติด โครงการนี้ ไม่ทำให้ผิดหวังเลย ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ท่านได้ให้ความรู้ ข้อคิด เพลงดีๆ มากมาย และฉันเชื่อว่าเยาวชนในรุ่นต่อๆ ไป จะไม่ทำให้ประเทศชาติผิดหวังอีกแน่นอน เยาวชนจะสามารถช่วยกันพัฒนาประเทศชาติให้พ้นจากสารเสพติด ทำให้สังคมและประเทศชาติน่าอยู่มากขึ้น ทำให้สังคมเป็นสังคมที่ขาว สะอาด บริสุทธิ์ และไม่เปรอะเปื้อนจากสารเสพติดได้อย่างมั่นคง ฉันอยากเตือนทุกๆ คนว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี ถ้าเราไม่อยากมีชีวิตที่แย่ อย่าไปหลงเชื่อในยาเสพติด หันมาทำงานที่สุจริตและบริสุทธิ์เถอะค่ะ แล้วชีวิตหน้าที่การงานของคนเราจะดีขึ้นเอง

เด็กหญิงปรียาภรณ์ แก่นเกลี้ยง
โรงเรียนนาสนุ่นวิทยาคม อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์

15 ปี TO BE NUMBER ONE

โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี โครงการนี้จะให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและการเลิกเสพยาให้หายขาด เมื่อมีสมาชิกมากขึ้น ทำให้โครงการนี้ประสบความสำเร็จ สามารถลดปัญหายาเสพติดลงได้บ้าง

ในปัจจุบันปัญหายาเสพติดในประเทศไทยเป็นปัญหาระดับชาติที่รัฐบาลถือเป็นนโยบายที่จะต้องดำเนินการแก้ไขอย่างจริงจัง เพราะยาเสพติดได้แพร่ระบาดไปทั่วทุกพื้นที่ของประเทศและได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นไปทุกขณะ จึงส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งด้านการเมืองและความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ตั้งแต่ปี 2542 เป็นต้นมา สภาพปัญหาการติดยาเสพติดได้เปลี่ยนแปลงไปจากที่เป็นอยู่ จากเดิม “เฮโรอีน” เป็นสารเสพติดที่มีฤทธิ์แรงกว่ามอร์ฟีน 4 - 8 เท่า แรงกว่าฝิ่น 30 - 80 เท่า ติดง่ายมาก เฮโรอีนเป็นปัญหาสำคัญที่ตำรวจจะต้องเร่งปราบปรามให้สิ้นซาก แต่ในปัจจุบันกลับกลายมาเป็น “ยาบ้า ยาขยัน ยาม้า หรือเมทแอมเฟตามีน” เป็นยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ เมื่อเสพเข้าไปแล้วจะรู้สึกกระฉับกระเฉงมีกำลังวังชา ไม่ง่วงนอน มีแรงทำกิจกรรมต่างๆ เหมือนเป็นยาโด๊ปมีฤทธิ์กระตุ้นประสาท หรือทำให้ประสาทหลอน ในปัจจุบันยาบ้าได้แพร่ระบาดไปทั่วตั้งแต่ระดับครอบครัว โรงเรียน ชุมชน สังคมและประเทศ จากการสำรวจพบว่ามีเยาวชนจำนวนมากที่หลงเข้าสู่กระแสวงจรของยาเสพติดและยาบ้า ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้ทรงเล็งเห็นถึงปัญหาของชาติ คือ ปัญหายาเสพติด และทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทยของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน

ที่มีอายุระหว่าง 6 - 25 ปี จำนวน 21 ล้านคน ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มมีความเสี่ยงสูง จึงทรงรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือที่รู้จักกันในชื่อว่า “โครงการ TO BE NUMBER ONE” เพื่อจะให้การรณรงค์ป้องกัน แก้ไขและปราบปรามปัญหายาเสพติดในประเทศไทย ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ โดยมีความร่วมมือและรวมพลังกันทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อกระตุ้นและปลุกจิตสำนึกของปวงชนชาวไทยให้มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติด ซึ่งไม่ใช่หน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของทุกคนในชาติที่จะต้องร่วมแรงร่วมใจกันเป็นพลังของแผ่นดิน เพื่อที่จะต่อสู้และตระหนักถึงการเอาชนะปัญหายาเสพติดในสังคมไทยให้ได้โดยเร็วที่สุด เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของลูกหลานรุ่นต่อๆ ไป โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้มีวิธีการดำเนินงาน ได้แก่ การรณรงค์เพื่อปลุกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด มีการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจในเด็กและเยาวชนไทยทุกคนไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด รวมทั้งการพัฒนาทักษะชีวิตและเครือข่ายป้องกันและช่วยเหลือให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นยังมีโครงการ “ใครติดยายกมือขึ้น” อีกด้วย โครงการนี้เป็นโครงการที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้ที่ติดยาเสพติดได้เข้ารับบริการบำบัดรักษาในสถานบริการต่างๆ เช่น โรงพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขทุกแห่งในประเทศ เป็นบริการสำหรับสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ติดยาเสพติด สมัครใจที่จะเข้ารับการบำบัดรักษาตัว เพื่อให้หายขาดจากยาเสพติดและเลิกเสพยาอย่างถาวร โครงการTO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ได้ดำเนินงานต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2545 จนถึงปัจจุบันเป็นระยะเวลา 15 ปี ผลที่ได้จากการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ผ่านมา พบว่ามีสมาชิกจำนวนมากที่เป็นเยาวชนและอาสาสมัครแกนนำ TO BE NUMBER ONE เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ในโครงการฯ อย่างต่อเนื่อง เยาวชนมีการเรียนรู้และเติบโตไปในทางที่ดี มีการเรียนรู้หลักความคิดของการมีชีวิตที่ดีงาม มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปในทางที่ดีขึ้น และมีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่แน่นแฟ้นขึ้น เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันการเรียนรู้แห่งแรกของทุกคน หากครอบครัวมีการอบรมสั่งสอนและเป็นแบบอย่าง

ที่ดีได้ บุคคลในครอบครัวก็จะเติบโตเป็นคนที่มีคุณภาพ เป็นคนดีของสังคม ถ้าหากมีครอบครัวที่ปล่อยปละละเลย การอบรมสั่งสอนและเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้เห็น หรือครอบครัวมีคนติดสารเสพติด เช่น บุหรี่ สุรา เป็นต้น หากบุตรพบเห็นก็อาจนำไปลอกเลียน อาจนำไปสู่การติดสารเสพติดชนิดรุนแรงได้ ทำให้เป็นคนที่ไร้ซึ่งคุณภาพเป็นภัยของสังคม ดังนั้น หากมีครอบครัวที่ดี ชีวิตของเราก็พลอยจะดีไปด้วย ในวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ.2560 โครงการTO BE NUMBER ONE จะมีอายุครบรอบ 15 ปี ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงเป็นองค์ประธานโครงการฯ นี้ พระองค์ทรงอุทิศเวลาส่วนพระองค์และทุ่มเทพระวรกายทรงงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ด้วยพระองค์เอง ด้วยความวิริยะอุตสาหะมาเป็นระยะเวลา 15 ปี เพื่อให้สมาชิกและเครือข่ายทั่วประเทศได้ร่วมภาคภูมิใจในความสำเร็จของโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด สำหรับข้าพเจ้านั้นคิดว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ดีมาก มีประโยชน์ทั้งต่อตัวข้าพเจ้าเองต่อประเทศชาติ เนื่องจากเป็นโครงการที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโทษของยาเสพติด ข้าพเจ้าคิดว่ากว่าจะมาเป็นโครงการ TO BE NUMBER ONE นั้นต้องผ่านปัญหามากมาย อย่างเช่น ประเทศไทยในอดีตนั้น บรรพบุรุษของเราได้เอาเลือด เอาเนื้อ เอาชีวิต และความลำบากยากเข็ญเข้าแลกไว้ เพื่อมอบให้เป็นมรดกอันล้ำค่าแก่ลูกหลานไทยมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ บ้านเมืองของเราเคยมีทรัพยากรมหาศาล ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว มีแร่ธาตุ มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ทรัพยากรเหล่านี้ได้ถูกทำลายไป และกำลังถูกทำลายไปเรื่อยๆ โดยเฉพาะทรัพยากรอันมีค่ายิ่งของชาติ คือ เด็กและเยาวชนของเรากำลังถูกทำลายอย่างย่อยยับ ด้วยพิษภัยของยาเสพติดจากอิทธิพลของคนเห็นแก่ตัวไม่รักชาติ ไม่กตัญญูต่อแผ่นดิน บุคคลเหล่านี้กอบโกยหาผลประโยชน์จากความทุกข์ยากของประชาชน ทำให้มีปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคมและความมั่นคงของชาติ จะเห็นว่าป่าไม้ถูกทำลายปีละหลายล้านไร่ มีขบวนการฉ้อราษฎร์บังหลวง คอร์รัปชั่น ทำให้ประเทศชาติขาดประโยชน์ไปปีละหลายล้านบาท ยาเสพติดที่แพร่ระบาดไปสู่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย รวมไปถึงนักเรียน นักศึกษาทั้งเสพและขายกันทั่วไป ที่น่าตกใจและน่าเป็นห่วงอย่างยิ่งก็คือ

ยาเสพติดได้ระบาดไปจนถึงเด็กอายุต่ำกว่า 10 ขวบแล้ว จะต้องร่วมมือกันขจัดคนที่ไม่รักชาติ ไม่รักแผ่นดินให้หมดสิ้นไป ด้วยการปลุกจิตสำนึกให้เด็กและเยาวชนของเราเติบโตขึ้น ด้วยความรู้สึกที่ว่าเราคนไทยทุกคนเป็นเจ้าของแผ่นดินร่วมกันทุกคนจะต้องช่วยกันระวัง รักษาแผ่นดินของเราไว้เยี่ยงบรรพบุรุษในอดีต อย่าให้คนที่ไม่กตัญญูต่อชาติ ต่อแผ่นดิน มาทำลายได้ ต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง ด้วยการเป็นพลเมืองดี มีคุณภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม และมีคุณค่าของสังคม หลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย เช่น ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และไม่ก่อปัญหาทางสังคม เป็นต้น ในขณะเดียวกันต้องปลุกจิตสำนึกผู้ใหญ่ ผู้บริหารทุกระดับ ให้กล้าขจัดปัญหาทางสังคม ปราบปรามการทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวงโดยเด็ดขาด กำจัดผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นและในระดับชาติให้หมดสิ้นไปจากผืนแผ่นดินของไทย และในอดีตได้สอนไว้ว่า คุณภาพของคน จริยธรรมของคน มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ บ้านเมืองของเราทุกวันนี้ คนดีและตัวอย่างที่ดีได้ลดลงน้อยไปทุกที การทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี มีคุณค่ายิ่ง เป็นพลังสร้างสรรค์ความมั่นคงและความเจริญของชาติ จึงเป็นหน้าที่ของพวกเราทุกคนที่จะต้องร่วมมือกัน และทุกคนก็คืออนาคตของชาติ ซึ่งจะต้องพัฒนาให้มีความรู้คู่คุณธรรม จริยธรรม ภูมิคุ้มกันภัยที่ดีที่สุดสำหรับเยาวชนคือครอบครัว ถึงแม้ว่าจะเป็นสังคมที่เล็กที่สุด แต่มีผลในการสร้างคนมากที่สุด สถานที่ที่มีความสำคัญแก่เด็กและเยาวชนทุกคน ได้แก่ บ้าน วัด และโรงเรียน บ้านเป็นสังคมที่มีขนาดเล็กที่สุด แต่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะครอบครัวเต็มไปด้วยความอบอุ่นของความรัก ความเมตตา ปรารถนาดี สามัคคี ปรองดอง เอื้ออาทรต่อกัน ย่อมอำนวยความสุขให้กับคนในครอบครัวนั้น ในทางตรงกันข้ามครอบครัวใดที่ไม่เป็นปกติสุข เช่น พ่อแม่ทะเลาะวิวาทหรือแยกทางกันแล้วเดินทางด้วยปัญหาสารพัดอย่างที่ไม่มีทางลงรอยกันได้ ซึ่งทำให้ครอบครัวแตกแยก และอาจนำไปสู่การพึ่งพายาเสพติดได้ วัดเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญในการช่วยอบรมจิตใจผู้ใหญ่ เด็กและเยาวชนทุกคนให้เป็นคนดีมีศีลธรรม เคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง แต่ปัจจุบันก็แทบจะหมดความหมาย เพราะคนสมัยใหม่หลงใหลและเพลิดเพลินกับวัตถุนิยม มักจะละทิ้งคำสอนของศาสนา ขาดที่ยึดเหนี่ยวจิตใจทำให้ง่ายต่อการกระทำความผิดมากขึ้น และโรงเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการรับผิดชอบสร้างเยาวชนให้มี

คุณธรรม ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ ความประพฤติ ศีลธรรมจรรยา ตลอดจนความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพที่จะยึดเป็นหลักในการดำรงชีวิต ดังนั้น โรงเรียนจึงต้องตระหนักถึงการสร้างคนเป็นสำคัญ หน้าที่ของโรงเรียนจะสร้างคนให้เป็นคนดี คนเก่ง รู้เท่าทัน รู้จักปฏิเสธสถานการณ์ต่างๆ ที่จะนำไปสู่สิ่งที่ไม่ดี เราจะต้องสร้างคนของเราให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะต้องปลูกฝังให้เด็ก เยาวชน และคนทุกคนให้มีคุณธรรมจริยธรรม ไม่พึ่งพายาเสพติด เมื่อโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้เกิดขึ้นแล้ว ก็สามารถแก้ไขปัญหายาเสพติดในประเทศไทยให้ลดลงได้บ้าง สามารถทำให้คนที่เคยคิดผิดพลาดคิดลองเสพยาเสพติด กลับตัวกลับใจเป็นคนใหม่ และพร้อมที่จะเป็นคนดี มีคุณภาพในสังคมไทย เพราะฉะนั้นสังคมก็ควรให้โอกาส

โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่รณรงค์ต่อต้านยาเสพติดที่มีอยู่ในประเทศไทยให้หมดสิ้นไป โดยขึ้นอยู่กับความสมัครใจของผู้ติดสารเสพติดจะรับการบำบัดรักษาหรือไม่ โครงการนี้มีความสำคัญต่อประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง โครงการนี้ดำเนินมาเรื่อยๆ ตลอดระยะเวลา 15 ปี ซึ่งทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระองค์ทรงอุทิศเวลาและทรงทุ่มเทพระวรกายเพื่อให้โครงการ TO BE NUMBER ONE ดำเนินไปได้ด้วยดี พระองค์มีพระมหากรุณาธิคุณอย่างยิ่ง โครงการนี้ทำให้ปัญหายาเสพติดลดน้อยลง ทำให้เศรษฐกิจ สังคมและบ้านเมืองพัฒนาขึ้น ประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป

เด็กหญิงศิริวรรณ พรหมบุตร
โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

เรียงความ “15 ปี TO BE NUMBER ONE”
ในวาระครบรอบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE
ประเภทมัธยมศึกษาตอนปลาย

15 ปี TO BE NUMBER ONE

โครงการที่ดี ทูบีล้อมรัก
ชื่อนี้มีประจักษ์ ร่วมกันแก้ไข
ปัญหาภัยยา หนักหนาหนักใจ
จะทำฉันใด ให้สิ้นจากเมือง
เปรียบดั่งนางฟ้า นำพาชี้ทาง
มีมืดก็สาง มีลางก็เลื่อง
จัดแคมป์จัดค่าย กระจายฟูเฟื่อง
ประเด็นของเรื่อง พิษยาเสพติด

TO BE NUMBER ONE โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ก่อตั้งเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2545 นับเป็นเวลา 15 ปี ในการดำเนินงานในการทำคุณประโยชน์มากมายให้กับประเทศชาติ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทยอย่างแท้จริง โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชน เป็นวัยที่ต้องการเรียนในสิ่งต่างๆ แต่ยังขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดีพอ รวมทั้งยังต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ ทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือที่เรียกกันในภาษาอังกฤษว่า “ TO BE NUMBER ONE” เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในประเทศ โดยมีพระประสงค์มุ่งเน้นการรณรงค์ในกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ วัยรุ่นและเยาวชน อายุ 6 - 24 ปี ซึ่ง เป็นวัยเสี่ยง

ที่อาจจะเดินเข้าไปในทางที่ผิด ทางชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม “นิคมวัฒนา” จังหวัดสตูล ได้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านจิตใจให้แก่เยาวชน โดยการดึงนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงให้กลับมาสนใจเรื่องการเรียน ทางชมรมฯ ของเราจัดตั้งขึ้นมา 14 ปีแล้ว และเป็นตัวแทนภาคใต้ประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ในระดับประเทศ 10 ปี

โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่เปิดโอกาสให้แก่เด็กและเยาวชนที่สนใจในการทำกิจกรรม ได้มาทำกิจกรรมร่วมกัน เกิดมิตรภาพในหมู่เพื่อน ซึ่งเด็กบางคนเมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นก็จะสับสนในการเลือกทางเดินให้กับชีวิตของตนเอง ในฐานะที่หนูเป็นวัยรุ่นคนหนึ่ง เมื่อเติบโตขึ้น หนูเพียงแค่ต้องการจุดยืนในสังคม ต้องการให้สังคมยอมรับ โครงการ TO BE NUMBER ONE สามารถตอบโจทย์ได้ว่าต้องเลือกทางไหนจึงจะมีผลดีต่อตนเองและผู้อื่น การที่หนูเลือกเดินตามทางของ TO BE NUMBER ONE ทำให้หนูได้เจอสิ่งใหม่ๆ มากมาย เช่น เจอเพื่อนใหม่ๆ เจอสังคมใหม่ๆ ได้ทำในสิ่งที่ไม่คิดว่าจะกล้าทำ วินาทีแรกที่หนูก้าวเข้ามาในโรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม “นิคมวัฒนา” หนูได้รู้จักกับโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด หนูได้เห็นพี่ๆ ร้องเล่นเต้นรำ บ้างก็สอนน้องเต้น ร้องเพลง ภายในห้องศูนย์เพื่อนใจของโรงเรียน บางวันพี่ๆ ก็ช่วยกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับน้องๆ ในชมรมฯ ทุกคนอยู่กันแบบครอบครัว ณ เวลานั้น หนูรู้สึกว่าทำไมพี่ๆ ถึงได้เก่งขนาดนี้ กล้าจับไมค์ แล้วพูดได้ อย่างไม่เขินอาย ถ้าวันหนึ่งหนูได้ไปยืนอยู่จุดที่พวกพี่ๆ ยืนในวันนี้ คงเป็นเรื่องที่ดีกับชีวิตแน่นอน แล้วโอกาสก็เข้าข้างหนู คุณครูที่ปรึกษาชมรมฯ ได้เปิดรับสมัครคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE เพื่อเข้ารับการเลือกตั้ง หนูจึงสมัครและเดินก้าวเข้ามาใน TO BE NUMBER ONE อย่างเต็มตัว ค่อยๆ เรียนรู้การทำงาน มีโอกาสได้จับไมค์แล้วพูดต่อที่สาธารณะ นับว่าเป็นเรื่องที่หนูค่อนข้างภูมิใจมาก เพราะหนูได้เอาชนะความกลัวด้วยความกล้า กล้าที่จะพูดและแสดงออกในทางที่ถูกต้อง และไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน นักเรียนที่ช่วยขับเคลื่อนอาจจะสำเร็จไม่เต็มที่ โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนช่วยส่งเสริมและสนับสนุน โครงการ

TO BE NUMBER ONE ไม่ได้เป็นเพียงโครงการที่เปิดโอกาสให้วัยรุ่นและเยาวชนทำกิจกรรมร้องเล่นเต้นรำเพียงกิจกรรมเดียว แต่โครงการ TO BE NUMBER ONE จะสอนเกี่ยวกับพิษภัยของยาเสพติด สอนให้วัยรุ่นห่างไกลจากยาเสพติด ภายใต้กิจกรรมต่างๆ ให้ความรู้และทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งเป็นภูมิคุ้มกันที่สำคัญสำหรับเยาวชนให้ห่างไกลจากปัญหายาเสพติด ทางชมรมของเราได้จัดทำค่ายให้ความรู้แก่น้องๆ จัดอบรม ให้ความรู้เกี่ยวกับโทษและพิษภัยของยาเสพติดให้แก่นักเรียนเครือข่ายของชมรม เดินรณรงค์ในวันยาเสพติด นอกจากปัญหายาเสพติดแล้ว ประเทศของเราก็ยังเผชิญกับปัญหาการท้องก่อนวัยอันควร ชมรมฯ ของเราจึงได้จัดอบรมเรื่องเพศ เป็นเรื่องที่ต้องพูด สอนวิธีคุมกำเนิดและป้องกันเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เพื่อป้องกันปัญหาการท้องก่อนวัยอันควร จะเห็นได้ว่าตลอดการดำเนินงานของโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้มอบสิ่งต่างๆ มากมายให้กับประเทศชาติ สร้างคน สร้างชาติ ผลิตเยาวชนให้เป็นคนเก่งและเป็นคนดี หนูรู้สึกภูมิใจมากที่ได้ก้าวเข้ามาทำงาน และเรียนรู้งานมาเรื่อยๆ จนหนูได้รับเลือกให้เป็นรองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม “นิคมวัฒนา” ได้ทำงานและกิจกรรมต่างๆ ถวายทูลกระหม่อมฯ หนูเห็นพระองค์ทรงงานหนัก แม้ในช่วงที่คนไทยทั้งประเทศเศร้าหมอง เมื่อทราบข่าวการสวรรคตของในหลวงรัชกาลที่ 9 แม้พระองค์จะเศร้าเพียงใด แต่ก็ยังทรงงานเหมือนเดิม ด้วยพระทัยที่เป็นห่วงวัยรุ่นและเยาวชนไทย หากหลงผิดก้าวเข้าไปในวงจรของยาเสพติดแล้ว ก็ยากนักที่จะก้าวออกมาได้

สำหรับหนูแล้ว โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เป็นโครงการหนึ่งที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก เพราะสามารถเบนความอยากรู้อยากลองของวัยรุ่นและเยาวชน ให้หันมาสนใจทำกิจกรรมดีๆ ร่วมกัน โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการที่เข้าใจวัยรุ่นและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นเด็กที่ครอบครัวมีปัญหา พ่อแม่หย่าร้างกัน มีปัญหากับเพื่อนในห้องเรียน อยากเสพ อยากลองยาเสพติด และอีกหลายๆ ปัญหา ที่ทำให้พวกเรามารู้จักกัน และช่วยกันแก้ไขปัญหาให้ผ่านไปได้ โครงการ TO BE NUMBER ONE เปรียบเสมือนบ้านหลังใหญ่

ที่เต็มไปด้วยความสุข เสียงหัวเราะ มิตรภาพ พวกเราเติบโตมาด้วยกัน ในวาระครบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE เป็น 15 ปี แห่งความสำเร็จ ที่พวกเราชาวทูบีร่วมกันทำ เปลี่ยนปัญหาที่แสนขมให้กลับกลายเป็นขนมแสนหวาน โครงการ TO BE NUMBER ONE ไม่เพียงแต่สร้างคน สร้างชาติ แต่ยังสร้างเมล็ดพันธุ์ดีให้แก่ประเทศชาติ หนูเชื่อว่าเมล็ดพืชเหล่านี้ เมื่อเจริญเติบโตจะช่วยขับเคลื่อนประเทศชาติอย่างแน่นอน ขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ทำให้หนูและเพื่อนๆ เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด

โครงการทูบี มีดีหลากหลาย
ต้นกล้ามากมาย เติบโตรู้คิด
ทำคุณประโยชน์ จากโจทย์ในจิต
ร่วมกันประดิษฐ์ ยอดกิจกรรม
สนุกเฮฮา นำพาถูกทาง
เปิดใจสายกลาง ร้องเล่นเต้นรำ
เรื่องเรียนต้องมั่น ขยันใฝ่ทำ
ยอดกิจกรรม คู่ยอดความรู้
ขอบคุณทูบี วันนี้ช่วยสาน
สิบห้าปีผ่าน ยาวนานยังสู้
มอบสิ่งดีดี ให้ชีวิตหนู
เตรียมก้าวไปสู่ ประตูความฝัน

นางสาวจิราภรณ์ บัวปลอด
รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม “นิคมวัฒนา”จังหวัดสตูล

“15 ปี TO BE NUMBER ONE”

คืนมืดหม่นหมองมองแล้วเศร้า ดวงใจเราช่างเปลี่ยวเหงาดูเศร้าสร้อย
มืดทั้งฟ้าทั้งดวงจิตคิดเลื่อนลอย ได้แต่ปล่อยผ่านไปทั่วคืนวาน
จนได้พบกับสิ่งใหม่ในชีวิต นำดวงจิตสร้างสรรค์สุขสำราญ
สร้างชีวิตสร้างความเกล้าสร้างผลงาน ร่วมสืบสานสร้างคนเก่งสร้างคนดี
ให้ดีเด่นอย่างอาจหาญมีสามารถ ให้ฉลาดอย่างแหลมคมมีศักดิ์ศรี
นำคุณค่าให้มีสุขในชีวี ด้วยนามนี้ TO BE NUMBER ONE

เมื่อครั้งที่ผมเกิดและเติบโตในสังคมชนบท ช่วงชีวิตในวัยเด็กได้ดำเนินไปอย่างเรียบง่ายตามสภาพสังคม และสิ่งแวดล้อมรอบตัว ผมใช้เวลาในช่วงชีวิตนี้สนุกไปกับการเล่นเป็นส่วนมาก ผมหาและพยายามสร้างความสุขให้กับตัวเองร่วมกับเพื่อนในช่วงระยะเวลานั้น เพราะความสุขในเวลานั้นคือการได้พบปะเพื่อน ได้เล่น ได้กินอยู่ร่วมกันตามประสาชีวิตวัยเด็กชนบท จนช่วงเวลาในชีวิตของผมได้แปรเปลี่ยนไป เนื่องจากผมได้เข้ามาเรียนต่อที่โรงเรียนในตัวเมืองกาฬสินธุ์ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา เมื่อเวลาผ่านไป สังคมในหมู่บ้านก็เริ่มเปลี่ยนแปลง ด้วยบ้านผมห่างจากกลุ่มเพื่อนในหมู่บ้าน ผมจึงไม่ค่อยได้เล่นกับเพื่อนกลุ่มเดิม ชีวิตผมดำเนินไปเหมือนเดิมในทุกวัน จนถึงวันที่ผมจบการศึกษาชั้นประถมศึกษา ชั้นปีที่ 6 ผมมีความฝันในชีวิต อยากเข้าเรียนที่โรงเรียนประจำจังหวัดกาฬสินธุ์ คือ โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ วันสอบเข้าเรียนผมได้เดินทางไปสอบกับเพื่อนจนถึงวันประกาศผลการสอบเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏว่าผมสามารถสอบเข้าเรียนตามที่ผมต้องการได้ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาผมได้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ ซึ่งสถานที่แห่งนี้ ทำให้ผมได้รู้จักกับคำว่า “TO BE NUMBER ONE”

"...TO BE NUMBER ONE ฝันของพวกเรา ที่พร้อมมีใจดวงเดียวกัน จะขอเป็นคนเก่งและเป็นคนดี สิ่งนี้ที่ต้องการนี้คือความฝันคนรุ่นใหม่ จะเก่งและดี TO BE NUMBER ONE" เสียงเพลงดังขึ้นตามลำโพงกระจายเสียงประจำอาคาร ก่อนเข้าแถวเคารพธงชาติในทุกเช้า เป็นสัญญาณให้นักเรียนทุกคนมาเข้าแถวเคารพธงชาติ ผมได้ยินเสียงเพลงดังขึ้นในทุกวัน ตั้งแต่ผมย่างเท้าก้าวเข้ามาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนแห่งนี้ ผมและกลุ่มเพื่อนเมื่อได้ยินเสียงเพลงนี้ดังขึ้นต้องพากันลงมาเข้าแถวและร้องเพลงนี้พร้อมคิดท่าประกอบตามเนื้อเพลงและเต้นตามจังหวะเพลง ในปี 2556 ตอนนั้นผมกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คุณครูที่ปรึกษาได้พบปะกับนักเรียนประจำชั้น คุณครูที่ปรึกษาได้ทำการเลือกนักเรียนจำนวน 10 คน แล้วเรียกพบในห้องพักครูในช่วงเวลาพักกลางวัน พอรับประทานอาหารเสร็จ ผมและกลุ่มเพื่อนที่คุณครูนัดพบได้ไปพบคุณครูที่ห้องพักครู คุณครูได้พูดกับนักเรียนที่ไป รวมถึงผมด้วยว่า "ครูจะให้พวกเธอเป็นตัวแทนห้องมารับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทางโรงเรียนจะแจกเสื้อให้ด้วย แต่งานเสร็จประมาณ 3 ทุ่ม พวกเธอจะสะดวกที่จะอยู่ร่วมงานไหม" ตอนนั้นผมคิดในใจที่อยากจะมาแค่ผมอยากได้เสื้อที่ทางโรงเรียนจะแจก เมื่อคุณครูพูดกับเพื่อนรวมถึงผมเสร็จ ผมได้ตอบตกลงกับคุณครูที่ปรึกษาว่าจะเข้าร่วม ตั้งแต่วันนั้นมาทางโรงเรียนได้จัดรุ่นพี่มาสอนร้องเพลงและท่าประกอบเพลง TO BE NUMBER ONE ให้กับรุ่นน้อง บริเวณหน้าเสาธงในช่วงเช้าของทุกวัน ผมตั้งใจซ้อมร้องเพลงและท่าที่รุ่นพี่สอนจนคล่องแคล่ว พอถึงวันที่ผมจะได้รับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ในวันที่ 23 ธันวาคม 2556 คุณครูที่ปรึกษาได้นำเสื้อมาแจกให้กับนักเรียน ในวันนั้นเพื่อนและผมได้รับเสื้อที่ทางโรงเรียนแจกให้โดยเป็นเสื้อยืดคอกลมสีแดง มุมบนด้านซ้ายมีตัวเลขหนึ่งอารบิกสีแดง ด้านล่างมีคำว่า TO BE NUMBER ONE KALASIN ผมเปลี่ยนใส่เสื้อที่โรงเรียนแจกให้ตั้งแต่บ่ายโมงจนถึงเวลา คุณครูที่ปรึกษาได้พาไปที่ทางโรงเรียนจัดให้นั่ง ซึ่งเป็นบริเวณฟุตบาทริมทางถนนเส้นภายในโรงเรียน ในช่วงนั้นได้มีนักเรียนชั้นอื่นที่สวมใส่เสื้อสีแดงเช่นกันมานั่งรอประจำที่ เมื่อผมและเพื่อนได้ที่นั่งพวกเราได้พากันนั่งลงกับพื้นเมื่อทูลกระหม่อมฯเสด็จถึงโรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ ขณะนั้นผมมี

ความรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ด้วยเป็นการรับเสด็จครั้งแรกในชีวิต ทุกสถานที่ที่ทูลกระหม่อมฯ เสด็จผ่าน ทุกคนต่างส่งเสียงเป็นเสียงเดียวกันคือ “ทรงพระเจริญ” ดังกึกก้องไปทั่วทั้งบริเวณโรงเรียนตลอดเส้นทางที่ทูลกระหม่อมฯ เสด็จ จากวันนั้นผมได้มีโอกาสรู้จักกับคำว่า TO BE NUMBER ONE มากยิ่งขึ้น จากรุ่นพี่ในชมรม TO BE NUMBER ONE ที่ชักชวนให้ผมและเพื่อนร่วมเป็นคณะกรรมการชมรมฯ คำว่า TO BE NUMBER ONE ได้แทรกซึมเข้าสู่ร่างกายและจิตใจของผมตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ผมได้ทราบ ได้เรียนรู้ ได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับรุ่นพี่คณะกรรมการชมรม ทำให้ผมทราบ TO BE NUMBER ONE ไม่ใช่เพียงแค่หานักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่ใช้สารเสพติดเท่านั้น แต่ TO BE NUMBER ONE ได้สร้างพื้นที่ พร้อมทั้งให้โอกาสนักเรียนในโรงเรียนได้แสดงออกอย่างถูกต้อง ถูกที่ ถูกใจตามความสามารถ สร้างความกล้าแสดงออก สร้างความเข้มแข็งด้านจิตใจให้มีภูมิต้านทานที่ดี ทุกคนสามารถเป็นนัมเบอร์วันด้วยตนเองตามความแตกต่างโดยไม่พึ่งสารเสพติดได้ ตามคำขวัญของโครงการฯ ที่ว่า **“เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด”** ไม่ว่าจะเป็นการเต้น Cover dance การเล่นกีฬา การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ฯลฯ ผมได้ร่วมทำงานเป็นคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE กับรุ่นพี่ ทำให้ผมเห็นและสัมผัสได้ถึงความผูกพันในการทำงาน เป็นความอบอุ่นที่ต้องใช้ใจสัมผัสด้วยตัวเองจึงจะรับรู้ ในปี 2558 ชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ ได้ส่งประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ประเภทสถานศึกษา ระดับดีเด่น ซึ่งส่งเข้าประกวดเป็นปีแรกของทั้งรุ่นพี่และผม หลังจากไม่ได้ส่งประกวดมาเป็นเวลาหลายปี ชมรม TO BE NUMBER ONE ของพวกเราได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนจังหวัดกาฬสินธุ์เข้าประกวดในระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในขณะนั้นผมได้รับหน้าที่ให้กด power point ในการนำเสนองาน จนถึงเวลาประกาศผล พวกเราได้นั่งรอฟังผลจนเมื่อสิ้นเสียงประกาศ “ประเภทสถานศึกษา ระดับดีเด่น ได้แก่ โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์” ในตอนนั้นผมและรุ่นพี่ได้ส่งเสียงดังขึ้น ด้วยความดีใจอย่างสุดเสียง นับว่าความพยายามของพวกเราประสบผลสำเร็จ ต่อมาพวกเราได้ร่วมกันเตรียมงานประเมินในระดับพื้นที่ และ

เข้าร่วมประกวดรอบชิงชนะเลิศระดับประเทศ ณ อิมแพค อารีนา เมืองทองธานี เมื่อถึงวันประกวดรอบชิงชนะเลิศ พวกเรามาถึงยังสถานที่ได้เห็นความยิ่งใหญ่ของการจัดงาน นับว่าเป็นครั้งแรกในการเข้าประกวด พวกเราตื่นเต้นเป็นธรรมดาตามสิ่งที่เห็นภายหน้า พวกเราได้นำสิ่งของ อุปกรณ์เก็บไว้ยังจุดที่โครงการได้กำหนดไว้ให้ ผมรู้สึกตื่นเต้น เห็นความยิ่งใหญ่ ความพร้อม ความทุ่มเทในทุกชมรมฯ เห็นความมีน้ำใจที่มอบให้แก่กันในครอบครัวที่มีชื่อว่า TO BE NUMBER ONE พวกเราได้ร่วมจัดแสดงการนำเสนอผลงานอย่างเต็มที่สุดความสามารถ ซึ่งในงานวันสุดท้าย ผมได้มีโอกาสรับเสด็จทูลกระหม่อมฯ อีกครั้ง นับว่าเป็นความภาคภูมิใจในชีวิตที่เกิดมา พอถึงช่วงประกาศผลช่วงแห่งการลุ้นระทึก ทุกคนในที่นั้นต่างมาด้วยความหวังและอยากกลับไปด้วยความสำเร็จเหมือนกันทั้งสิ้น เมื่อถึงการประกาศผลประเภทสถานศึกษา ระดับดีเด่น พวกเราต่างตื่นเต้น จับมืออย่างแนบแน่น ผ่านการประกาศผลไปแล้ว 2 รางวัล ยังไม่มีชื่อโรงเรียนของพวกเรา ในเวลานั้นทุกคนต่างถอดใจพร้อมที่จะเดินหันหลังกลับแล้วมาสู้ใหม่ในปีหน้า แต่ไม่นานเสียงประกาศขึ้นว่า “รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ประเภทสถานศึกษา ได้แก่ โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์” พวกเราต่างดีใจเป็นอย่างมาก บนใบหน้าของทุกคนปนไปด้วยรอยยิ้ม และน้ำตาแห่งความภูมิใจ นับว่าความเพียรพยายามและความทุ่มเทประสบผลสำเร็จ อีกครั้ง ถือเป็นแรงพลังในการดำเนินงานของชมรม TO BE NUMBER ONE ของพวกเราที่จะสานต่อพระปณิธานโครงการฯ สร้างเยาวชนให้เป็นคนเก่ง คนดี แต่เหนือสิ่งอื่นใดสิ่งที่ผมเห็นมากกว่าการประกวดคือทุกคนต่างร่วมกันทำเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม สร้างเยาวชนให้เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป

จากที่ผมได้ร่วมเป็นคณะกรรมการดำเนินงานของชมรมฯ ผมได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ในปีการศึกษา 2558 - 2559 และในปีการศึกษา 2559 - ปัจจุบัน ผมได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานชมรมฯ คำว่า TO BE NUMBER ONE มอบประสบการณ์ มอบโอกาส มอบมิตรภาพ เพียงแค่ระยะเวลา 4 - 5 ปีที่ผ่านมา ทำให้ผมได้สัมผัสถึงความอบอุ่น ความรัก ความห่วงใย ความเป็นพี่เป็นน้องของครอบครัว TO BE NUMBER ONE จากเด็กบ้านนอก

คนหนึ่งที่โหยหาความสุขด้วยการเล่นกับเพื่อนไปวันๆ อย่างไร้จุดหมาย จนได้พบกับคำว่า TO BE NUMBER ONE ทำให้ชีวิตของผมเปลี่ยนไป กลายเป็นคนที่กล้าแสดงออก มีโอกาสได้นำเสนอผลงานชมรมฯ ในการประกวดเพื่อรักษามาตรฐานพร้อมเป็นต้นแบบระดับเงินปีที่ 2 มีความคิดสร้างสรรค์ ทำประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วยความเต็มใจและภาคภูมิใจ ซึ่งตลอดระยะเวลา 15 ปี ของโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้สร้างโอกาสให้เยาวชนทั่วทุกที่บนผืนแผ่นดินไทยนับแสนนับล้านคน มีพื้นที่ในการแสดงออกอย่างถูกต้อง ใช้ศักยภาพที่มีอยู่ให้มีคุณค่าทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ผมในฐานะเยาวชนคนไทยจะขอเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์สังคม ถึงแม้จะเป็นส่วนเล็กๆ บนผืนดิน แต่จะขอเป็นผืนดินที่เต็มไปด้วยแร่ธาตุที่มีคุณประโยชน์ต่อพื้นโลก ที่จะทุ่มเทด้วยแรงกาย สร้างเสริมด้วยดวงใจ มุ่งมั่นด้วยแรงศรัทธา และสานต่อด้วยคำว่า “สายเลือด TO BE NUMBER ONE”

15 ปี TO BE NUMBER ONE ร่วมสร้างสรรค์เยาวชนทั่วทุกที่
ไม่ นำสิ่งเสพติดเข้าชีวี เราน้องพี่ TO BE NUMBER ONE
พึ่ง พาสิ่งที่ดีสู่ชีวิต นำดวงจิตให้เข้มแข็งไม่หวั่นไหว
พา เยาวชนเก่งและดีร่วมใจกัน ช่วยรังสรรค์วันใหม่ให้สวยงาม
ยา วิเศษคือกำลังร่วมใจแก้ ไม่ยอมแพ้ต่ออบายสิ่งต้องห้าม
เสพ ชีวิตอย่างมีสุขทั่วเขตคราม ให้ลือนามว่าเป็นหนึ่งไม่พึ่งยา
ติด ความกล้าสามารถอย่างอาจหาญ พระปณิธานทูลกระหม่อมฯ อันล้ำค่า
ด้วยสำนึกพระมหากรุณา ที่พึ่งพาเยาวชนคนไทยเอย

นายพชรพล พันธ์ประสิทธิ์
ประธานชมรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรค์ จังหวัดกาฬสินธุ์

15 ปี TO BE NUMBER ONE

โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระองค์ทรงเห็นว่าปัญหายาเสพติดนั้นเป็นปัญหาสังคมที่แพร่ระบาดและมีความรุนแรงมากขึ้น พระองค์ทรงมีความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทย โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มขนาดใหญ่ซึ่งมีจำนวนมาก คนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดยาเสพติดสูงและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติของเรา จึงให้ความสำคัญกับคนกลุ่มนี้มาก เพราะว่าเป็นวัยที่ต้องการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ พูดง่ายๆ ก็คือ อยากรู้ อยากลอง ซึ่งอาจจะถูกชักจูงไปในทางที่ไม่ดี พระองค์ทรงพระกรุณาธิคุณรับเป็นองค์ประธานโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดภายในประเทศ โดยมีกลวิธีสร้างกระแสการแสดงพลังอย่างถูกต้องโดยไม่ข้องแวะกับยาเสพติด การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตให้แก่เยาวชนในชุมชน กระตุ้นและปลุกจิตสำนึกปวงชนในชาติให้มีความรู้ความเข้าใจและตระหนักว่าการที่จะเอาชนะปัญหายาเสพติดนั้น ไม่ใช่การลงมือทำและแก้ไขของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของคนทุกคน ตัวดิฉันก็เป็นสมาชิกของโครงการนี้

การเริ่มเป็นสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE ของดิฉัน เริ่มจากการสมัครเป็นสมาชิกชมรมฯ ของโรงเรียนตอนม.4 ตอนแรกก็ไม่ทราบว่าโครงการนี้คืออะไรและเป็นอย่างไร ไม่เข้าใจเกี่ยวกับโครงการนี้เลย พอได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมส่งเสริมการแสดงความสามารถของเรา ให้กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก กิจกรรมพัฒนาศักยภาพและกิจกรรมต่างๆ ทำให้เรารู้จักตัวของเรา

มากขึ้น เข้าใจตนเองและผู้อื่น นอกจากนี้ยังมีการใช้สื่อ ดนตรี กีฬา เพื่อเข้าถึงกลุ่มบุคคล มีการสร้างความรู้ความเข้าใจและทักษะต่างๆ ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ต้องเริ่มจากตัวเราเอง ครอบครัว เพื่อนๆ ในโรงเรียนและชุมชน ซึ่งการทำงานนั้น เราจะไม่สามารถทำเองโดยลำพังได้ พวกเราต้องทำงานกันเป็นทีม ตอนนี้ดิฉันได้เป็นแกนนำชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน โรงเรียนของเรานักเรียนทุกคนเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE 100 % เราจะอยู่กันเหมือนครอบครัว ชมรมฯ เปรียบเสมือนบ้านหลังที่ 2 ของพวกเรา ยามทุกข์เราก็ทุกข์ด้วยกัน ยามสุขเราก็จะสุขด้วยกัน เหนื่อยก็เหนื่อยด้วยกัน เจอปัญหาพวกเราก็จะสู้ต่ออุปสรรคในการทำงานและฝ่าฟันมันไปด้วยกันโดยไม่ทิ้งกันระหว่างทางที่ร่วมเดินข้างๆ กันมา เพราะ “เพื่อนช่วยเพื่อน” บางครั้งในการทำกิจกรรมต่างๆ ก็มีท้อบ้างเหนื่อยบ้าง แต่พวกเราไม่เคยยอมแพ้และสู้ต่อไป

การที่ได้เข้ามาเป็นเด็กกิจกรรมอย่างเต็มตัวหรือเต็มรูปแบบ ทำให้พวกเรามีปัญหาการแบ่งเวลา ไม่ว่าจะเป็นเวลาเรียนหนังสือ ทำการบ้าน ทำงานบ้านและเวลาให้ครอบครัว เราจึงต้องจัดสรรปันส่วนเวลาให้ดี ตอนแรกๆ ก็ไม่ค่อยลงตัวเท่าไหร่ แต่ตอนนี้พวกเราก็สามารถทำได้และทำได้ดีเลยทีเดียว ทำกิจกรรมแต่ไม่ละทิ้งการเรียน หน้าที่ของเราคือหาความรู้ เพื่อนำความรู้และความสามารถไปประกอบอาชีพในอนาคต ตามสโลแกน “เก่งและดี TO BE NU MBER ONE ” หลายๆ ครั้ง ก็มักจะเจอคำถามว่า ทำไปทำไม ทำไปได้อะไร ทำไปเพื่ออะไร ใครหลายๆ คน มักจะไม่เข้าใจตัวตนของเรา แต่จะมีพวกของเราเองที่เข้าใจกันและกัน คำตอบมันอยู่ในนี้ ในหัวใจของพวกเรา ซึ่งเราไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดทั้งหมดได้ ความรู้สึกเหมือนครอบ TO BE NUMBER ONE ของเรานั้นเป็นครอบครัวที่ใหญ่มาก เป็นทั้งบ้านเป็นทั้งที่พักทางใจ ไม่ว่าใครจะมีปัญหาอะไรมาไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็แล้วแต่ เราจะมีห้องอุ่นใจไว้รับฟังปัญหาของนักเรียนในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอะไรก็ตาม เรายินดีรับฟังและแก้ไข นับเป็นการสร้างสัมพันธไมตรีต่อกัน เพราะเราเชื่อว่าการที่เราได้ช่วยบรรเทาความทุกข์ให้กับผู้อื่นได้เราก็จะมีความสุขและภาคภูมิใจ ถึงแม้บางปัญหาเรานั้นไม่สามารถแก้ไขได้

อย่างน้อยเราก็ช่วยรับฟังปัญหาและหาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน นอกจากนี้ชมรมฯ โรงเรียนของเราได้มีการขยายเครือข่ายสู่กลุ่มเด็กๆ ต่างโรงเรียนและชุมชนใกล้เคียง บริเวณรอบๆ ซึ่งได้รับการตอบสนองและการตอบรับดีมาก และได้รับการสนับสนุน จากผู้ใหญ่ใจดีมาตลอด เพราะสมาชิกเชื่อว่าการทำดีถึงจะเหนื่อยแต่มันก็คุ้ม และการได้เห็นรอยยิ้มของคนอื่นก็เป็นความสุข อีกสิ่งหนึ่งที่พวกเราภูมิใจคือ การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้หมดสิ้นไปจากประเทศของเรา

ดิฉันเป็นรองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียน ปีนี้ก็เข้าสู่ปีที่ 3 แล้ว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ที่อยู่ในโครงการนี้ มันได้พิสูจน์อะไรๆ ในตัวของดิฉันหลายๆ อย่าง จากสิ่งที่เคยคิดว่าเราทำไม่ได้แน่ๆ เรากลับทำมันได้ เพียงแค่เรามีความตั้งใจและพยายามฝึกฝนตนเอง จนทำสิ่งที่เราคิดว่าเราทำไม่ได้ มัน สามารถทำได้เพียงแค่เราเชื่อมั่นว่าเราทำได้ และพัฒนาคนที่ไม่กล้าแสดงออก ให้กล้า แสดงออก กล้าคิด กล้าทำ กล้าพูด แสดงความสามารถและศักยภาพของตนเองออกมา ได้อย่างเต็มที่ มีความมั่นใจในตนเอง เชื่อมั่นในตนเอง เปลี่ยนทัศนคติให้มองโลกในแง่ ดียิ่งขึ้น เปลี่ยนความคิดจากที่เราเอาความคิดของตนเองเป็นหลักให้ยอมรับความคิด เห็นของคนอื่นที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งโครงการนี้ไม่ได้พัฒนาแค่ตัวเราอย่างเดียว แต่ พัฒนาสมาชิกทุกๆ คน ให้เป็นตัวของตัวเอง ให้มีคุณสมบัติในตัวเองที่ดี บุคลิกภาพดี และเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ ทำให้รู้จักการทำงานเป็นทีม การทำงานร่วมกัน การรับฟัง ความคิดเห็นของคนอื่น การเอาใจเขามาใส่ใจเรา ปรับแนวคิด เปลี่ยนมุมมอง พัฒนา EQ รู้จักการใช้เวลาว่างทำกิจกรรมต่างๆ ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น ที่สำคัญ ก็คือ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติด กิจกรรมเหล่านี้สามารถทำให้สมาชิกเราไม่ยุ่งเกี่ยวกับ ยาเสพติดได้จริง เราจึงจะร่วมเป็นหนึ่งในการป้องกันและแก้ไขปัญหาสู่การพัฒนา ต่อไป นอกจากนี้ ยังส่งผลให้โรงเรียนประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน มีผลงานที่น่าภูมิใจทั้งผลงานของนักเรียน โรงเรียน เป็นผลงานในระดับเขตพื้นที่ การศึกษา ระดับจังหวัด ระดับภาคและระดับประเทศ ในหลายๆ ปีที่ผ่านมา ได้ผ่าน เข้ารอบการแข่งขันชมรม TO BE NUMBER ONE ในระดับประเทศอีกด้วย ซึ่งถือว่า ชมรมฯ ของเราประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง ต้องขอบคุณโครงการดีๆ แบบนี้

ที่มีกิจกรรมดีๆ ให้แก่เด็กและเยาวชน บ่อยครั้งที่เราไม่รู้ว่าเราคือใคร การที่เรามาอยู่ในที่แห่งนี้หรือในโครงการฯ ทำให้เราได้รู้จักตัวเองว่าเราคือใคร และเป็นที่ที่เรามีตัวตนและเป็นตัวของเราเองที่สุด โดยไม่ต้องฝืนหรือแกล้งทำ

ในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา ดิฉันได้มีโอกาสไปเข้าค่าย TO BE NUMBER ONE CAMP สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 18 น่าประทับใจมากๆ ช่วงวันที่ 26 - 31 มีนาคม 2560 ที่ผ่านมา ใครจะไปคิดว่าเด็กต่างจังหวัดแบบเราจะได้รับโอกาสแบบนี้ด้วย เราได้เพื่อนใหม่ 390 คน ที่มาจากทุกๆ จังหวัดในประเทศไทย ถือว่าเป็นการรวมตัวที่ยากมากและยิ่งใหญ่ ใครทำไม่ได้แต่ TO BE NUMBER ONE ของเราทำได้ บรรยากาศในค่ายฯ สนุกสนาน พี่เลี้ยงก็น่ารัก เพื่อนๆ ทุกคนก็น่ารัก รวมทั้งวิทยากรมาให้ความรู้ต่างๆ มากมาย สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ รู้สึกประทับใจและดีใจที่ได้รับโอกาสมาเข้าค่ายฯ ในครั้งนี้ มีความสุขมากๆ ตลอดเวลาที่ได้อยู่ในค่ายฯ จำนวน 6 วัน อยากให้มีค่ายฯ ดีๆ แบบนี้ไปเรื่อยๆ กิจกรรมสนุกสนาน น่าสนใจ พวกเราทุกคนได้ทำกิจกรรมร่วมกันอย่างมีความสุข พอรู้ตัวอีกทีว่าถึงวันที่พวกเราจะแยกย้ายกัน ต่างพากันเศร้าไม่อยากแยกจากกัน อาจจะเป็นเพราะตลอดเวลาที่อยู่ในค่ายฯ เราต่างเจออะไรมากมาย ร่วมทุกข์ร่วมสุข เหนื่อยแต่ว่าสนุกมาก ใครจะไปคิดว่าแค่ 6 วัน จะทำให้พวกเราชาว TO BE NUMBER ONE ผูกพันได้มากขนาดนี้ ถึงจะต่างคนต่างถิ่น แต่เราคือครอบครัวเดียวกัน **“ครอบครัวทูบี”** ตลอดเวลาที่อยู่ค่ายฯ ทำให้รู้ว่าเราต้องเจอคนอีกมากมายหลายรูปแบบ เราต้องมีภูมิคุ้มกันที่ดีเพื่อเป็นเกราะป้องกันเราจากปัญหาต่างๆ และทำให้รู้ว่าเราไม่สามารถอยู่คนเดียวบนโลกใบนี้ได้โดยที่ไม่มีสังคม นอกจากนี้ ได้มีโอกาสแสดงโชว์หน้าพระพักตร์พระองค์ท่านและรับเกียรติบัตรกับพระหัตถ์ ซึ่งน้อยคนมากๆ ที่จะได้มีโอกาสได้ทำอะไรแบบนี้ น่าตื่นเต้นมากๆ และรู้สึกภูมิใจที่สุด ที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้มีโอกาสเข้าใกล้ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พระองค์ท่านทรงเป็นกันเอง พวกเราทุกคนรักองค์ประธานโครงการฯ จากนั้นไม่นานนักก็ได้มีโอกาสไปรับเสด็จพระองค์ท่านอีกครั้ง รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ครั้งนี้พระองค์ทรงพูดคุยด้วยเล็กน้อย ดิฉันตื่นเต้นและดีใจ ไม่ว่าจะเจอพระองค์ท่านกี่ครั้งก็ยังรู้สึกประทับใจเสมอ ขอพระองค์ทรงพระสเลนเดอร์

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาโครงการ TO BE NUMBER ONE ถือว่าเป็นโครงการที่มั่นคงและเป็นโครงการที่ดีมากๆ โครงการหนึ่ง ในปีนี้ก็เข้าสู่ปีที่ 15 สำหรับโครงการ TO BE NUMBER ONE ดีใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในโครงการนี้ ขอบคุณโครงการดีๆ ที่ทำให้วัยรุ่นแบบเรามีทางเลือกที่ดีๆ ให้กับชีวิตตนเอง พวกเราสามารถ “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” ได้ในความหมาย คือ การเป็นหนึ่งทุกคนเป็นได้ เพราะทุกคนต่างมีดีอยู่ในตัวเอง หากค้นพบสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบ สนใจและมีความถนัด สามารถฝึกฝนและทำจนเป็นผลสำเร็จได้ ทำแล้วมีความสุข มีความเชื่อมั่นและมีความภาคภูมิใจ ตามพระราชปณิธานของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เราจะร่วมเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด ช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้หมดสิ้นไป

นางสาวพิมพ์ชนก ตาละอุประ
รองประธานชมรม TO BE NUMBER ONE
โรงเรียนอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

เรียงความ “15 ปี TO BE NUMBER ONE”
ในวาระครบรอบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE
ประเภทอาชีวและอุดมศึกษา

“15 ปี TO BE NUMBER ONE”

สิบห้าปีทูบีนัมเบอร์วัน เพียรมุ่งมั่นธำรงไทยให้ก้าวหน้า

เป็น “หนึ่ง” ด้วยวิถีที่พัฒนา เยาวชนไทยห่างไกลยาเสพติดเอย

“...โครงการทูบีนัมเบอร์วันมีความก้าวหน้ามาก สิ่งที่ทำนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงปลื้มมาก ทรงมีรับสั่งเมื่อปลายปี เมื่อครั้งเข้าเฝ้าฯ ว่าทรงปลื้มมาก เพราะมีหลายฝ่ายหลายคนจากหลายวงการเข้ามาช่วยกัน เพราะเห็นเป็นสิ่งที่ดี สิ่งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับสั่ง จะตั้งใจทำโครงการทูบีนัมเบอร์วันไปเรื่อยๆ และจะพยายามทำให้ดีที่สุด พยายามให้มีสมาชิกเพิ่มขึ้น”

ความตอนหนึ่งจากพระดำรัสของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรรณวดี ในโอกาสเปิดตัวนิตยสาร TO BE NUMBER ONE เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2549 สะท้อนถึงพระปณิธานอันมุ่งมั่นแท้จริงที่ทรงผลักดันและขับเคลื่อนโครงการ TO BE NUMBER ONE ให้เป็นเสาหลักค้ำชูและผดุงสังคมไทยให้แข็งแกร่งยั่งยืนยงยาวนานถึง 15 ปี โดยมีพันธกิจสำคัญ คือ มุ่งบริบาล “ต้นกล้าแห่งแผ่นดิน” ให้เจริญงอกงาม อุดมด้วยพลังแห่งปัญญาเพื่ออภิวัฒน์ บ้านเมืองให้เรืองรุ่งโรจน์ โครงการ TO BE NUMBER ONE จึงเป็นเสมือนแสงทองผ่องอำไพชี้ทางสว่างไสวสู่มรรคาแห่งการสร้างทรัพยากรบุคคลทรงคุณค่า เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติให้ก้าวไกลและสืบเกียรติภูมิแห่งความเป็น **“ไทย”** ให้เกริกไกรแผ่ไพศาลสู่สังคมโลกอย่างสมศักดิ์ศรี

TO BE NUMBER ONE ของขวัญล้ำค่าจากทูลกระหม่อมฯ ผู้เป็น "ปราชญ์" แห่งการพัฒนาเยาวชนไทย ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ทรงมีพระวิสัยทัศน์เฉียบคมและกว้างไกล ทรงตระหนักถึงความสำคัญของ "เด็กและเยาวชนไทย" ผู้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าในอนาคตท่ามกลางสภาพสังคมขมขื่น เพราะพิษภัยจากปัญหายาเสพติดที่คุกคามประเทศชาติอย่างหนักและทวีความร้ายแรงมากขึ้น เยาวชนจึงมีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็น "เหยื่อ" เพราะขาดวุฒิภาวะ ด้วยพระเมตตาที่ทรงห่วงใยพสกนิกร พระองค์จึงทรงรับเป็นองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE และทรงมีพระปณิธานมุ่งมั่นในการวางรากฐานงานรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด คือ "กำจัดยาเสพติดให้หมดสิ้นจากสังคมไทย" ดังพระดำรัสในวโรกาสแถลงข่าวเปิดโครงการ "TO BE NUMBER ONE" เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2545 ณ ห้องประชุมกระทรวงสาธารณสุข ความตอนหนึ่งว่า *"กิจกรรมในโครงการ TO BE NUMBER ONE จะเบนความสนใจจากการหาความสุขชั่วครั้งชั่วคราวจากยาเสพติด..."* พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้โครงการ TO BE NUMBER ONE ช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้พ้นจากภัยของยาเสพติดอย่างแท้จริง จึงทรงทุ่มเทกำลังพระวรกายและกำลังพระสติปัญญาที่เปี่ยมด้วยพระวิริยะมุ่งมั่นขยายผลโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างจริงจังเป็นรูปธรรม โดยเสด็จไปประทานคำแนะนำเพื่อก่อตั้งและดำเนินโครงการฯทุกภูมิภาคทั่วประเทศไทย ทรงสนพระทัยส่งเสริมกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนเสมอมา ดังภาพชินตาตรึงใจพสกนิกรไทยทั้งแผ่นดินที่ประจักษ์ถึงความสำเร็จของโครงการ TO BE NUMBER ONE มาตลอด 15 ปี คือ เครือข่ายการดำเนินงานที่เติบโตอย่างแข็งแกร่งและแพร่หลายอย่างกว้างขวาง สามารถชี้นำทางให้เยาวชนไทยตระหนักรู้ถึงพิษภัยยาเสพติด พร้อมกับสร้างค่านิยมที่ถูกต้องดีงาม ดำเนินรอยตามองค์ประธานโครงการฯ ด้วย "การเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด" อันเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตให้สงบสุข และสามารถสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจเพื่อเป็นเกราะกำลังภัยร้ายอย่างมีประสิทธิภาพ โครงการ TO BE NUMBER ONE จึงเป็นของขวัญพระราชทานอันล้ำค่าจากพระเมตตาของ

ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ผู้เป็นปราชญ์ที่ทรงมีคุณูปการมากล้นพ้นคณนาต่อการสร้างวิถีแห่งการพัฒนาเยาวชนไทย เจียระไนให้เป็นเพชรแห่งปัญญาชนที่เปี่ยมล้นด้วยศักยภาพรอบด้านเพื่อเป็นฟันเฟืองสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืน

TO BE NUMBER ONE พลังแห่งความมุ่งมั่น สร้างสรรค์สิ่งดีงามสู่สังคมไทย โครงการ TO BE NUMBER ONE ก่อตั้งเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2545 โดยได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงรับเป็นองค์ประธานโครงการฯ มีกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุขรับมอบหมายทำหน้าที่เลขานุการโครงการฯ เพื่อเป็นแกนกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนมีหน่วยงานหลักครอบคลุมทั้งกระทรวงมหาดไทย กระทรวงแรงงาน กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงยุติธรรม กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดและกรุงเทพมหานคร ที่หลอมรวมความร่วมมือเป็นพลังขับเคลื่อนการดำเนินงานรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพภายใต้คำขวัญ “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” คือ ทุกคนสามารถพัฒนาศักยภาพตามความถนัดและความพอใจของตนให้เป็นเลิศเพียบพร้อมทั้งคุณสมบัติและคุณธรรม โครงการ TO BE NUMBER ONE มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อสร้างกระแสค่านิยมและเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจในกลุ่มเยาวชนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด มุ่งพัฒนาศักยภาพและคุณภาพเยาวชนให้เป็นคนรุ่นใหม่ที่เชื่อมั่นและภาคภูมิใจในตนเอง สนับสนุนเยาวชนและชุมชนให้จัดกิจกรรมสร้างสรรค์โดยการสนับสนุนของสังคม ตลอดจนสร้างความเข้าใจและยอมรับผู้มีปัญหายาเสพติดโดยให้มีโอกาสกลับมาเป็นคนดีของสังคม รวมทั้งเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มประชาชนและเยาวชนทั่วไป เป้าหมายหลักของโครงการ คือ เยาวชนอายุระหว่าง 6 - 24 ปี และเป้าหมายรอง คือ ประชาชนทั่วไป โดยมีหลักการดำเนินงานสำคัญ คือ มุ่งพัฒนาโดย “ยึดวัยรุ่นและเยาวชนเป็นศูนย์กลาง” บนพื้นฐานความเข้าใจธรรมชาติ พัฒนาการ ความต้องการ

ความสนใจและพฤติกรรมเฉพาะของวัยรุ่น อันเป็นรากฐานของการดำเนินงานตามหลักยุทธศาสตร์สำคัญ 3 ประการ คือ การรณรงค์ปลุกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน พร้อมทั้งสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

กรอบยุทธศาสตร์ข้างต้น เป็นเสมือนเข็มทิศในการดำเนินภารกิจโครงการ TO BE NUMBER ONE ตลอดระยะเวลา 15 ปี ที่ดำเนินงานโดยยึดหลัก "บูรณาการ" ผสมผสานความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ในสังคมทั้งระดับประเทศและระดับพื้นที่ มีการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์อย่างเป็นรูปธรรมประจักษ์ชัด ดังนี้

ประการแรก "การรณรงค์ปลุกจิตสำนึกและสร้างกระแสนิยมที่เอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด" สะท้อนผ่านการรณรงค์และประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อและกิจกรรมนานัปการ ทั้งการผลิตและเผยแพร่รายการ TO BE NUMBER ONE VARIETY การจัดนิทรรศการ และการสร้างสัญลักษณ์ของโครงการ อาทิ เข็มเพลง สายรัดข้อมือ และนิตยสาร TO BE NUMBER ONE ฯลฯ การเสด็จเยี่ยมติดตามผลการดำเนินงาน เสด็จเปิดชมรมและศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ในเขตกรุงเทพมหานครและเขตภูมิภาค ตลอดจนจัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษาและชุมชนทั่วประเทศไทย การจัดประกวดผลงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ระดับจังหวัด ระดับภูมิภาคและระดับประเทศ การประกวด TO BE NUMBER ONE TEEN DANCERCISE การประกวดกิจกรรมสร้างสรรค์และพัฒนา EQ สำหรับกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชน รวมถึงการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE IDOL อันเป็นจรรยาปฏิบัติที่ดีงามของต้นแบบทรงคุณค่าแก่เยาวชนไทยที่สามารถพัฒนาตนเองให้ "เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด" ได้อย่างยอดเยี่ยม

ประการที่สอง "การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้แก่เยาวชน" โดยมุ่งผลิต สนับสนุนและพัฒนาสื่อเทคโนโลยีการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ

ให้แก่เยาวชน การจัดค่ายพัฒนาแกนนำอาสาสมัคร TO BE NUMBER ONE การจัดค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง โดยองค์ประธานเสด็จทรงปิดค่ายและพระราชทานเกียรติบัตรเพื่อเป็นขวัญกำลังใจและเป็นหลักชัยอันประเสริฐในการปฏิบัติหน้าที่แก่สมาชิกผู้ดำเนินโครงการฯ ตลอดจนจัดตั้งศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ครอบคลุมทั้งในสถานศึกษา สถานประกอบการ สถานพินิจและทัณฑสถานในสังกัดกรมราชทัณฑ์ ดำเนินงานโดยเน้นการช่วยเหลือดูแลและพัฒนาสมาชิกภายใต้แนวคิด “ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ” ให้ “เพื่อนช่วยเพื่อน” เพื่อให้สมาชิกมีความสุขและมีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตใจเข้มแข็งอันเป็นเกราะแก้วป้องกันภัยร้ายจากปัญหายาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังบำบัดรักษาและฟื้นฟูจิตใจเยาวชนสมาชิกในโครงการ “ใครติดยายกมือขึ้น” เพื่อมอบโอกาสให้ผู้เสพยาเสพติดบำบัดรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพ พัฒนาวิชาการ วิชาชีพและวิชาชีวิตให้สามารถกลับมาดำเนินชีวิตได้ตามปกติ โดยมีพระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี แห่งศูนย์วิปัสสนาสากลไร่เชิญตะวัน จังหวัดเชียงราย และมูลนิธิวิมุตตยาลัย เป็นผู้ดูแลและให้คำปรึกษาในการเปลี่ยน “ภาระ” ให้เป็น “พลัง” ช่วยสร้างคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ โอกาสจากโครงการนี้จึงเป็นแสงสว่างสดใสนำทางให้ผู้เสพยาเสพติด “มองเห็นคุณค่าของตนเอง” มี “แรงบันดาลใจ” ในการดำรงชีวิต สามารถ “ยืนหยัด” อยู่ในสังคมที่มีบรรยากาศแห่ง “ประชาธิปไตย” ด้วย “ความเสมอภาค” มี “ประสิทธิภาพ” และ “ศักดิ์ศรี” แห่งความเป็นมนุษย์อย่างสง่างาม

ประการที่สาม “การสร้างและพัฒนาเครือข่ายเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด” มุ่งพัฒนาองค์ความรู้และศักยภาพของสมาชิก ผู้ปฏิบัติงานและผู้เกี่ยวข้องให้สามารถดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดได้อย่างเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพผ่านคู่มือการดำเนินงาน คู่มือการประกวดกิจกรรม คู่มือการจัดตั้งและดำเนินงานศูนย์เพื่อนใจในโครงการ TO BE NUMBER ONE รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการขยายเครือข่ายชมรม TO BE NUMBER ONE และศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ให้ครอบคลุมทุกภูมิภาคทั่วประเทศไทย ตลอดจนจัดงานมหกรรมรวมพล TO BE NUMBER ONE เพื่อแลกเปลี่ยนมวล

ประสบการณ์ในการดำเนินงานอันเป็นวิถีแห่งการสร้างสัมพันธไมตรีที่เหนียวแน่น เกิดเป็นเครือข่ายที่เข้มแข็งสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้ "หมดสิ้น" จากสังคมไทย พลานุภาพแห่งความมุ่งมั่นที่จะสร้างสรรค์สิ่งดีงามสู่สังคมไทย ทวีผลวิบูลย์ให้โครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นแบบอย่างที่ดีของการรวมกลุ่มเพื่อสร้างคุณประโยชน์สู่สังคมด้วยการดูแลรักษาต้นกล้าแห่งแผ่นดินให้เจริญงอกงามเติบโตอย่างมีคุณค่าบนวิถีแห่งความถูกต้องดีงามอย่างต่อเนื่องเสมอมา

TO BE NUMBER ONE ผลักดันความเป็น "หนึ่ง" ให้ก้าวไกลสู่สากล ตลอดระยะเวลา 15 ปี ที่มหาชนประจักษ์ถึงคุณประโยชน์อันเป็นผลผลิตจากโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มุ่งปกป้อง ดูแลและพัฒนาเยาวชนไทยให้ห่างไกลยาเสพติดอย่างยั่งยืน มุ่งสร้างพลังแห่งความเป็น "หนึ่ง" จากศักยภาพของตนมาโดยตลอด ณ วันนี้โครงการ TO BE NUMBER ONE ก้าวสู่การดำเนินงานในทศวรรษที่ 2 ระหว่างปี 2556 - 2565 มีเป้าหมายพัฒนาคุณภาพสมาชิกให้เป็นคนเก่งและดี เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาของเยาวชนในทุกมิติ ดำเนินงานโดยเน้นการสร้างและพัฒนาเครือข่าย สร้างสรรค์นวัตกรรมและองค์ความรู้เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งส่งเสริมเยาวชนต้นแบบเก่งและดีให้เป็นคนรุ่นใหม่ในสังคมก้าวใหม่ในอนาคตของโครงการ TO BE NUMBER ONE มีเป้าหมายมุ่งให้สมาชิกทุกคนมีความสุขและมีคุณภาพชีวิตที่ดี ดำเนินงานโดยเน้นการส่งเสริมให้สมาชิกได้รับบริการและเข้าร่วมกิจกรรมตามแนวทางของโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างทั่วถึง โดยจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ ทันสมัย สร้างสรรค์และเสริมสร้างความสามัคคีเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชน พร้อมทั้งเสริมสร้างทักษะชีวิตเพื่อเตรียมพร้อมสู่การเป็นพลเมืองอาเซียนและเป็นพลเมืองโลก สร้างอัตลักษณ์ของคนรุ่นใหม่ที่ดำเนินชีวิตห่างไกลยาเสพติด ตลอดจนสร้างสังคม TO BE NUMBER ONE ในชุมชนทั่วประเทศไทย อันจะยังผลให้มีสมาชิกที่ดีสามารถสืบทอดและสานต่อพระปณิธานในการดำเนินงานรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดจากรุ่นสู่รุ่นอย่างต่อเนื่องสิ่งสำคัญคือ ทุกคนมุ่งหวังให้โครงการ TO BE NUMBER ONE พัฒนาและขยายเครือข่ายอย่างกว้างขวางก้าวไกลสู่สากล

ผสมผสานความร่วมมือกับอารยประเทศในการสร้างกลยุทธ์การดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมเพื่อสร้างสันติสุขสู่สังคมโลก โดยทำหน้าที่เป็นแกนนำในการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่แพร่ระบาดในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลกอย่างมีประสิทธิภาพ อันจะเป็นการสร้างยุทโธปกรณ์ทรงพลานุภาพ สามารถขจัดยาเสพติดให้หมดสิ้นจากแผ่นดินไทย และสูญหายไปจากสังคมโลกอย่างแท้จริง

ตลอดระยะเวลา 15 ปี ที่โครงการ TO BE NUMBER ONE มุ่งรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดจนเป็นที่ประจักษ์และประทับเป็น "หนึ่ง" ในใจมหาชนชาวสยามด้วยการสร้างสรรค์คุณานุประโยชน์นานัปการทั้งการมีองค์ประธานที่เปี่ยมด้วยพระอัจฉริยภาพและพระวิริยะในการทรงงาน ตลอดจนทรงโอบอุ้มและโอบเอื้อพสกนิกรด้วยพระเมตตาประทานแนวทางการดำเนินงานเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างยั่งยืน เพื่อพัฒนาให้เยาวชนของชาติ "เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด" ทำให้สามารถดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน บังเกิดผลที่เป็นรูปธรรมสะท้อนผ่านความสำเร็จในการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดแก่เยาวชนไทยที่เอื้อประโยชน์ทั้งในระดับ "บุคคล องค์กร สังคมและประเทศชาติ" ทุกคนจึงควรร่วมมือรวมพลังขับเคลื่อน ส่งเสริมและพัฒนาเครือข่ายให้เข้มแข็งครอบคลุมทุกพื้นที่ทั่วประเทศไทยประสานความร่วมมือกับอารยประเทศเพื่อกำจัดปัญหายาเสพติดให้หมดสิ้นอย่างแท้จริง โครงการ TO BE NUMBER ONE ของขวัญพระราชทานจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ผู้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณมากล้นพ้นคณนาประดุจฉัตรแก้วกางกั้นให้พสกนิกรร่มเย็นเป็นสุขศานต์ น้ำพระทัยอันบริสุทธิ์หลั่งไหลไปชโลมใจทวยราษฎร์ให้ชุ่มเย็นและหล่อเลี้ยง ให้ต้นกล้าแห่งแผ่นดินเติบโตอย่างสง่างามตามมรรคาแห่งการพัฒนา "คน" ให้มีจิตใจที่แข็งแกร่ง แผ่กิ่งก้านสาขาขยายเครือข่ายอย่างกว้างขวาง มั่นคงและยั่งยืน เพื่อเป็นเสาหลักค้ำชูและพัฒนาสังคมไทยให้เรืองรุ่งโรจน์สืบไปนิรันดร์

นายสมชาย ทุนมาก
มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก

“15 ปี TO BE NUMBER ONE”

15 ปี TO BE NUMBER ONE โครงการฝัน ผลักดันและสรรค์สร้าง
คอยช่วยเสริม เติมทางฝัน ในทุกทาง เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชน
ช่วยเยาวชน ให้ห่างไกล ยาเสพติด มีชีวิต ที่ดี ทุกแห่งหน
ให้โอกาส เด็กไทย ทุกทุกคน เจ้าหญิงของ ปวงชน คน TO BE

ถ้ามีคนถามผมว่าโครงการอะไรมีประโยชน์และมีคุณค่าต่อเยาวชนมากที่สุด ก็คงหนีไม่พ้นโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี โครงการที่ช่วยเหลือเยาวชนไทยให้ห่างไกลยาเสพติด โครงการ TO BE NUMBER ONE ไม่เคยหยุดที่จะช่วยเหลือเยาวชนทุกคน ไม่เคยเหนื่อย ไม่เคยย่อท้อ จนมาถึงวันนี้ ครบรอบ 15 ปี โครงการ TO BE NUMBER ONE และสิ่งหนึ่งที่โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้ทำ คือ ช่วยปูทางฝันให้กับเยาวชนไทยหลายๆ คน รวมถึงตัวผมเอง

ผมเป็นเด็กต่างจังหวัดคนหนึ่งครับที่รักและชื่นชอบในการร้องเพลง ชอบการประกวดร้องเพลงตามเวทีต่างๆ แต่น้อยครั้งที่จะได้รับชัยชนะ ตัวผมเองไม่เคยท้อ ผมประกวดมาเรื่อยๆ จนได้รู้จักกับเวทีการประกวดรายการหนึ่งนั่นคือการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE ผมอยากประกวดมากๆ เพราะมันเป็นสิ่งที่ผมรักและอยากที่จะทำ การประกวดนี้เป็นการประกวดที่ยิ่งใหญ่และท้าทายสำหรับตัวผมมากๆ ซึ่งมันตรงกับจังหวะที่มีพี่คนหนึ่งที่มาจากสาธารณสุข

อำเภอเข้ามาติดต่อที่โรงเรียนว่า อยากได้เด็กนักเรียนที่มีความสามารถ มีเกรดเฉลี่ยที่ดี ไปประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE รุ่นที่ 2 ผมรีบเข้าไปสมัครทันที เหตุการณ์นี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นความฝันของผม ผมสมัครและผมได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนไปประกวดในระดับจังหวัดและเป็นตัวแทนของจังหวัดไปประกวดในระดับภาคกลางและตะวันออกที่พัทยา จังหวัดชลบุรี ครั้งนั้นผมไปประกวดแต่ไม่ประสบความสำเร็จ ผมจึงเข้าประกวดในรอบกรุงเทพมหานครอีก แต่ก็พลาดหวังกลับมา ครั้งนั้นผมก็รู้สึกแย่ๆ อยู่เหมือนกัน เพราะเราทำเต็มที แต่ถือว่าเป็นครั้งแรกของเราก็เลยอยากที่จะสู้ต่อ ผมเลยสมัครประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE รุ่นที่ 3 ในปีถัดไป แต่ในครั้งนั้นผมก็ไม่ประสบความสำเร็จเหมือนเดิมทั้งในระดับภาคกลางและตะวันออกและระดับกรุงเทพมหานคร ผมรู้สึกเสียใจมากกว่าเดิมเท่าตัว เพราะคิดว่าทำไมเราถึงทำไม่ได้สักที หรืออาจจะเป็นเพราะเราทำได้ไม่ดีพอ คำถามนี้มันคอยฉุดตัวเองขึ้นมาจากความย่อท้อให้เราสู้ต่อกับความฝัน ถึงแม้วันนี้จะทำความฝันไม่สำเร็จแต่ผมก็ยังไม่หมดหวัง ผมจึงสมัครประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE รุ่นที่ 4 อีกครั้งในปีต่อมา การประกวดในครั้งนี้ผมหวังมาก อยากจะทำให้ได้เห็นพ่อกับแม่เหนื่อยพาเรามาประกวดก็อยากทำให้ท่านภูมิใจในตัวเราว่าเราก็ทำได้ การประกวดในครั้งนี้ผ่านไปได้ด้วยดีในรอบจังหวัด พอจะเดินทางไปแข่งในรอบภาค ผมนั่งคิดมาตลอดทางอยู่เหมือนกันว่า ถ้าเราไม่ผ่านเข้ารอบ ทุกคนจะเสียใจไหม แล้วเราจะมีแรงสู้ต่อไปหรือเปล่า พอมาถึงการประกวดผ่านไปด้วยดี เราทำได้เต็มที่ เมื่อถึงเวลาของการประกวดผู้ที่จะเข้ารอบระดับประเทศ ผมรู้สึกตื่นเต้นมากและลุ้นมากเช่นเดียวกัน พอพิธีกรประกาศผล สิ่งที่ได้ยิน คือ มันไม่มีชื่อเรา ใจของผมแทบตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม ขาก้าวลงจากเวที พร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมาไม่รู้ตัว ผมวิ่งเข้าไปกอดพ่อกับแม่ พร้อมบอกว่า “ขอโทษนะครับที่ทำไม่ได้” พ่อและแม่ก็ตอบผมมาว่า “ไม่เป็นไรลูก ลูกเก่งที่สุดแล้วสำหรับพ่อกับแม่ สู้ต่อไปนะลูก” คำพูดของพ่อและแม่มีพลังมากที่จะทำให้ผมสู้ต่อ ทำให้ผมต้องรีบปาดน้ำตาแล้วเดินทางกลับบ้าน พร้อมกับความฝันที่ยังไม่สำเร็จเหมือน 2 ปีที่ผ่านมา นับมาถึงวันนี้ ก็ 3 ปี 3 ครั้งแล้ว ที่กลับมาอยู่ในอารมณ์ ความรู้สึกที่เหมือนเดิม

ณ ตอนนั้นผมยอมรับว่าท้อมากๆ ไม่อยากประกวด อยากหยุด อยากพอแค่นี้ พอผมกลับมาถึงบ้านก็ตั้งใจเรียนหนังสือตามปกติ ตั้งใจทำหน้าที่ในการเรียนของเราให้เต็มที่ หาเวทีประกวดร้องเพลงบ้าง ซ้อมเพลงบ้าง จนวันนั้นก็มาถึงอีกครั้ง วันที่ทางจังหวัดประกาศรับสมัครโครงการเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE รุ่นที่ 5 ผมได้ข่าวครั้งแรก คิดว่าเราควรพอแค่นี้ คิดว่าพ่อกับแม่คงไม่พาเราไปประกวดแล้ว ก็เลยไม่ได้สนใจอะไร แต่พอกลับมาถึงบ้าน คำแรกที่แม่พูดกับเราคือ “ลองอีกทีไหมลูก” คำพูดของแม่ทำให้ผมน้ำตาไหลแบบไม่รู้ตัว สิ้นคำพูดของแม่ ทำให้ผมเปลี่ยนความคิดของตัวเองอย่างสิ้นเชิง ผมกลับมีกำลังใจในการประกวดอีกครั้ง มันเหมือนมีแรงหรือพลังบางอย่างที่ดีมากๆ ผมรีบตอบกลับแม่ไปว่า “ผมจะทำให้ได้นะครับ ขอบคุณแม่ที่อยู่เคียงข้างผมมาตลอดนะครับ” หลังจากนั้นมาผมก็รีบฝึกซ้อมตลอดกับการประกวดครั้งสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นใกล้ๆ นี้ ผมฝึกร้อง ฝึกเต้น ปรับบุคลิกภาพของตัวเองให้ดีและให้พร้อมที่สุด จนเวลาที่รอคอยก็มาถึงสถานที่เดิม ความรู้สึกเดิมก็กลับมา ในใจผมตอนนั้นคิดว่า เราไม่มีอะไรที่จะต้องกังวล แต่เราทำให้สิ่งที่เรารักที่เรียกว่า “ความฝัน” ให้ดีที่สุดก็พอ ผมทำได้เต็มที่ครับในครั้งนั้น แต่ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างต่อจากนี้ในใจก็ได้แต่ภาวนาให้ประสบความสำเร็จ ให้กรรมการเห็นในความสามารถของเรา ที่เราตั้งใจทำ ตั้งใจเดินทางตามหาความฝันมาตลอด 4 ปี อีกใจหนึ่งก็คิดว่าถ้าไม่ประสบความสำเร็จเหมือนครั้งก่อนก็ไม่เป็นไร เพราะเราได้ทำเต็มที่ สุดความสามารถของเราแล้ว ระยะเวลาตอนนั้น มันช่างบีบหัวใจของผมเหลือเกิน จนได้ยินเสียงเรียกจากพิธีกรให้ผู้เข้าประกวดทุกท่านนั่งประจำที่ของตนเองให้เรียบร้อย เพราะถึงเวลาการประกาศผลผู้เข้ารอบแล้ว พอได้ยินเสียงประกาศผมก็รีบมานั่งทันที ยังไม่ทันไร พิธีกรก็เริ่มประกาศจากฝ่ายหญิงก่อน พอประกาศเสร็จก็มาถึงเวลาที่ผมรอคอย ประกาศผู้เข้ารอบคนที่ 1 ไม่ใช่ชื่อผม คนที่ 2 ก็ไม่ใช่ พอมาถึงคนที่ 3 ได้แก่ TI 095 นายนัฐวิทย์ สายันต์ ตอนนั้นผมเหมือนหูดับไปชั่วขณะ เหมือนเวลาหยุด พูดไม่ออกจนเพื่อนข้างๆ สะกิดว่าเป็นเรา ขาผมสั่นแทบจะก้าวไม่ออก รู้สึกดีใจมากที่เราทำได้ ทำความฝันสำเร็จไปอีกขั้นหนึ่งแล้ว ผมก้าวออกมาด้านหน้าเพื่อมารับแผ่นป้ายที่แสดงการเข้ารอบระดับประเทศ ที่ผมอยากรับมาตลอด 4 ปี ผมหันไปมอง

พ่อกับแม่ ท่านทั้งสองร้องไห้ สิ่งที่ผมเห็นมันทำให้ผมยิ่งภูมิใจในตัวเองที่ผมทำตามสัญญาที่บอกกับแม่ไว้ได้แล้ว ผมทำสำเร็จแล้ว บรรยากาศในตอนนั้นแตกต่างกับ 3 ปี ที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง ผมเดินทางกลับบ้านพร้อมกับรอยยิ้ม ความรู้สึกดีใจ ภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก พอกลับถึงบ้าน แม่ก็บอกกับผมว่า “เห็นไหม ไม่มีอะไรที่ไกลเกินฝันหรอก ถ้าเราตั้งใจ...” การที่เราประกวดตลอด 4 ปี ที่ผ่านมา มันมีคุณค่ากับเราเหลือเกิน ผมต้องเข้าไปอยู่ในบ้าน TO BE NUMBER ONE IDOL กับเพื่อนๆ ทั้ง 39 คน ตลอดระยะเวลา 1 เดือน ตอนนั้นผมรู้สึกดีใจมากๆ เลยครับ แต่ก็รู้สึกตื่นเต้นมากอยู่เหมือนกัน ที่เราจะได้ไปอยู่คนเดียว โดยที่ไม่มีพ่อแม่ พี่น้อง เราจะอยู่ได้ไหม จะมีเพื่อนหรือเปล่า แต่สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมตื่นเต้นมากกว่าที่จะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นซะอีก จนมาถึงวันที่ผมต้องเข้าไปอยู่ในบ้าน ผมรู้สึกตื่นเต้นมาก แม่ก็คอยแต่บอกว่า “สู้ๆ ทำให้เต็มที่นะ เรามาถึงขนาดนี้แล้ว พยายามเข้าไว้นะลูก” ผมได้เข้าไปอยู่ในบ้าน บ้านหลังนี้ให้อะไรกับผมมากมายเหลือเกิน ทั้งความรู้ทางด้านการร้องเพลง การเต้น การพัฒนาบุคลิกภาพ จากที่ผมเป็นคนที่เต้นไม่เป็นเต้นไม่ได้เลย พอได้ฝึกภายในบ้านหลังนี้ ผมก็เริ่มมีพื้นฐานทางด้านการเต้นมากขึ้น โครงการ TO BE NUMBER ONE IDOL ให้อะไรกับผมหลายๆ อย่าง ทั้งการปรับตัวเข้าหากัน การมีน้ำใจเอื้อเฟื้อแบ่งปันซึ่งกันและกัน รวมทั้งมิตรภาพจากครู เพื่อนๆ ที่มอบให้กันและกันตลอดเวลา ทำให้เรามีความสุขมากๆ ในบ้านหลังนี้ การที่เราได้ร้องเพลง ได้ทำตามความฝันมันช่างมีความสุขเหลือเกิน ตลอดแต่ละสัปดาห์ก็มีโจทย์เพลงให้เราได้ฝึกซ้อมเพื่อเตรียมขึ้นคอนเสิร์ต ทุกสัปดาห์ผมได้ทำในสิ่งที่ผมรักอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นสัปดาห์เพลงฮิต เพลงลูกทุ่ง เพลงแดนซ์ จนมาถึงสัปดาห์ที่ 4 เป็นสัปดาห์เพลงสากลซึ่งเป็นสัปดาห์ที่สำคัญ เพราะเป็นสัปดาห์ที่จะคัดเข้ารอบ 16 คนสุดท้าย ใจจริงผมก็แอบหวังอยู่เหมือนกัน ถ้าไม่ได้เข้ารอบก็ไม่เป็นไรครับ เพราะว่าเรามาถึงจุดนี้ได้ ผมคิดว่าผมมาไกลเหลือเกิน อยากที่จะทำให้เต็มที่ให้ดีที่สุดก็พอ แต่พอมาถึงเวลาที่ประกาศผลเข้ารอบ 16 คนสุดท้าย ความตื่นเต้นจากรอบระดับภาคก็เพิ่มขึ้นทวีคูณ ป้าหม่อมครูใหญ่ภายในบ้านได้ประกาศผลผู้เข้ารอบ และสิ่งที่ได้ยินเต็ม 2 หูอีกครั้ง คือ นายนัฐวิทย์ สายัณต์ ผมได้เข้ารอบ 16 คนสุดท้าย!! ผมดีใจมากจนทำอะไรไม่ถูก ผมเห็นหน้าพ่อแม่

กองเชียร์ของผมที่อยู่ด้านล่าง ดีใจไม่แพ้ผมเช่นกัน ผมไม่คิดว่าจะทำได้ถึงขนาดนี้ จนได้เข้ารอบ 16 คน ผมภูมิใจในตัวเองมากๆ อีกสิ่งหนึ่งที่จะจดจำตลอดไปคือ การได้ร้องเพลงต่อหน้าพระพักตร์ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ซึ่งตื่นเต้นที่สุดในชีวิตของผมแล้ว และสิ่งที่เป็นบุญต่อผม และครอบครัวอย่างหาที่สุดไม่ได้ก็คือ การได้ตามเสด็จทูลกระหม่อมหญิง อุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ไปตามจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศซึ่งมัน เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์และไม่คิดไม่ฝันว่าจะเกิดขึ้นกับชีวิตของเด็กคนหนึ่ง ได้ไป ภาคเหนือ ภาคใต้ ได้ขึ้นเครื่องบิน ซึ่งเป็นครั้งแรกในชีวิต ได้ร้องเพลง ทำในสิ่งที่เรารัก และสิ่งที่สำคัญ คือ ได้เป็นตัวอย่างที่ดี เป็นเยาวชนต้นแบบเก่งและดีให้กับน้องๆ ทั่วประเทศและจังหวัดสุดท้ายที่ผมได้ตามรับเสด็จคือจังหวัดพระนครศรีอยุธยา คือ บ้านเกิดของผมเอง ในตอนนั้นแม่และพ่อ ญาติพี่น้องของผมได้มาดูผมขึ้นคอนเสิร์ต ร่วมกับทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ซึ่งเป็นประสบการณ์ ที่ผมประทับใจมาก และอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ผมไม่สามารถลืมได้ตลอดทั้งชีวิต คือ เมื่อคอนเสิร์ตครั้งสุดท้ายได้จบลง ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เสด็จกลับ TO BE NUMBER ONE IDOL รุ่นที่ 5 ทั้ง 16 คน จะต้องกราบลา ในขณะที่ผมก้มลงกราบท่าน ผมเงยหน้าขึ้นมาพร้อมกับน้ำตาที่ไหล ออกมาโดยไม่รู้ตัวต่อหน้าทูลกระหม่อมฯ ทรงหยุดที่ตรงหน้าของผม และท่านทรงรับสั่ง กับผมว่า “ไม่ต้องร้องไห้นะ เดี๋ยวเราก็ได้เจอกันอีก” คำพูดนี้มันยิ่งทำให้ผมร้องไห้หนัก เข้าไปใหญ่ ในใจตอนนั้นรู้สึกภูมิใจและประทับใจเป็นอย่างมากที่ท่านทรงไม่ถือตัวเลย สักนิด ที่จะมาพูดคุยกับเด็กบ้านนอกคนหนึ่ง ท่านทรงเป็นกันเองอย่างมาก สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ผมประทับใจ และเป็นเหตุการณ์ที่ผมจะไม่มีวันลืม จากจุดเริ่มต้น ของเด็กบ้านนอกคนหนึ่งที่ได้รู้จักกับโครงการ TO BE NUMBER ONE และได้ก้าว เข้ามากับการประกวดเยาวชนต้นแบบเก่งและดี TO BE NUMBER ONE และผม ได้มีความพยายามทำสิ่งเหล่านี้ที่เรียกว่า “ความฝัน” ให้กลายเป็น “ความจริง” และเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ และมีคุณค่าต่อชีวิตของผมเหลือเกิน

ผมต้องขอบคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่เปิดโอกาสให้กับเด็กคนหนึ่ง ได้รู้จักกับครอบครัวใหญ่ ครอบครัว TO BE NUMBER ONE ที่แสนอบอุ่น ได้ทำให้ผมได้มีนามสกุล "TO BE NUMBER ONE IDOL" ต่อท้าย และสิ่งสำคัญคือ ครอบครัว พ่อแม่ที่คอยสนับสนุนและให้กำลังใจผมเสมอมา จนทำให้ผมได้มีวันนี้และสิ่งสุดท้ายคือ ขอบคุณตัวเราเองที่พยายามทำในสิ่งที่เรารัก โดยไม่ย่อท้อ ถ้าไม่มีทั้ง 3 สิ่งนี้ ผมก็ไม่สามารถที่จะมีวันนี้ได้ ต้องขอขอบคุณมากๆ จากใจครับ ผมขอสัญญาว่าจะขอจดจำเหตุการณ์เหล่านี้ที่เกิดขึ้น และจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เยาวชนไทยตลอดไป ผมขอสัญญา....

นายนัฐวิทย์ สายัณต์
TO BE NUMBER ONE IDOL ระดับประเทศ รุ่นที่ 5
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

“15 ปี TO BE NUMBER ONE”

ทูบีน้อยคนนี้ขอตั้งใจ มุ่งต้านภัยยาเสพติดพิษมหันต์
จะเก่งดีตาม TO BE NUMBER ONE จะสร้างสรรค์สังคมใหม่ไร้อบาย
น้อมสำนึกพระกรุณาธิคุณ ความการุญสู่ผองชนคนทั้งหลาย
สืบต่อปณิธานจนจิตมลาย เป็นหนึ่งตามองค์ฟ้าหญิง มิ่งขวัญไทย

เมื่อครั้งข้าพเจ้าเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ข้าพเจ้าเป็นเด็กคนหนึ่งที่รักในการแข่งขัน เริ่มตั้งแต่ก้าวเข้ามายังโรงเรียนสมเด็จพิทยาคมในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ข้าพเจ้าได้ส่งผลงานเข้าประกวดกับกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นหลายๆ กิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นการประกวดผลงาน เรียงความ คำขวัญ ในวันงดสูบบุหรี่โลกและวันต่อต้านยาเสพติดโลก ซึ่งโรงเรียนได้จัดกิจกรรมนี้ในทุกๆ ปี ในการส่งผลงานแต่ละครั้ง ชื่อของข้าพเจ้าก็มักจะปรากฏเป็นหนึ่งในรายชื่อผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศบ้าง รองชนะเลิศบ้าง หรือบางครั้งก็ไม่ได้อะไรเลย แต่นั่นก็นับว่าเป็นก้าวแรกในการประกาศตัวให้คนได้รู้จักกับเด็กชายที่ชื่อภัสกร บัวอาจ

เมื่อข้าพเจ้าขึ้นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้มีโอกาสเข้าร่วมประกวด TO BE NUMBER ONE DANCERCISE รุ่น TEENAGE โดยในตอนนั้นข้าพเจ้าเดินผ่านหอประชุม เหลือบไปเห็นนักเรียนกลุ่มหนึ่งที่กำลังเต้นกันอย่างสนุกสนาน ข้าพเจ้าจึงเดินเข้าไปสอบถาม ได้ความว่ากำลังซ้อมเพื่อเข้าแข่งขัน จึงได้เอ่ยขอพี่พลอย เพชรรัตน์ หัวหน้าทีมว่าจะเข้าร่วมแข่งขันด้วย พี่ยังไม่ได้ตอบรับข้าพเจ้าในทันทีแต่อย่างใด เขาเดินกลับไปปรึกษากับสมาชิกในกลุ่มอยู่พักหนึ่ง

แล้วกลับมาถามข้าพเจ้าเพื่อยืนยันให้แน่ใจว่าจะไหวเหรอ พรุ่งนี้ก็เป็นวันแข่งแล้ว ข้าพเจ้าแอบตกใจเล็กน้อย ไม่คิดว่ามันจะเร็วขนาดนี้ แต่ยังไงข้าพเจ้าก็ยังยืนยันคำเดิมว่าจะเข้าร่วมทีมด้วย พี่ๆ คงเห็นความตั้งใจของข้าพเจ้า จึงได้ตอบตกลงและรีบสอนท่าเต้นให้ข้าพเจ้า แล้ววันแข่งขันก็มาถึง วันที่ 30 กันยายน 2557 พวกเราตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ผู้แข่งขันแต่ละทีมที่เข้าร่วมต่างงัดเอาความสามารถที่มีมาข่มขวัญคู่แข่ง ก่อนถึงลำดับพวกข้าพเจ้าได้พูดคุยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน คิดเพียงว่ามาเต้นครั้งนี้ทำให้ดีที่สุด ทำตามที่ได้ซ้อมมา ผลจะแพ้ชนะช่างมัน แต่ข้าพเจ้าก็แอบหวังจะได้รางวัลอยู่บ้างเหมือนกัน ถึงเวลาประกาศผลก็ทำเอาข้าพเจ้าและเพื่อนๆ กลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ โรงเรียนสมเด็จพิทยาคมได้รับรางวัลชนะเลิศเป็นตัวแทนจังหวัดเข้าแข่งขันต่อในระดับภาค ณ ศูนย์การค้าเดอะมอลล์นครราชสีมา แต่โชคไม่ดีเท่าไหร่ที่ช่วงนั้นข้าพเจ้าติดสอบจึงต้องถอนตัวจากทีม ซึ่งการถอนตัวครั้งนั้นข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่มีโอกาสได้เข้ามาในโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกแล้ว เพราะยิ่งเรียนระดับชั้นสูงขึ้นไปงานคงเยอะ ไม่มีเวลาได้มาทำกิจกรรม แต่ก็ไม่เป็นไปอย่างที่ข้าพเจ้าได้คิดไว้ ครั้นข้าพเจ้าขึ้นระดับชั้น ม.5 นับว่าเป็นจุดเปลี่ยนทัศนคติความคิดของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าถูกเพื่อนๆ เสนอชื่อต่อครูประสิทธิ์ ไชยกาล ซึ่งเป็นครูหัวหน้าโครงการ TO BE NUMBER ONE ให้เข้ามารับตำแหน่งประธานชมรมฯ เพื่อนของข้าพเจ้านางสาวพิชญากร เทียบถึงและนางสาวรัตนพร คำไสว ก็ถูกเสนอชื่อให้เป็นรองประธานชมรมฯ ในตอนนั้นข้าพเจ้าเข้ามาเป็นประธานแบบงงๆ แน่นอนว่าหลายๆ คนรู้จักว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE เป็นโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด แต่ก็คงไม่รู้ว่าขั้นตอนการทำงานในเชิงลึกนั้นทำอย่างไร เช่นเดียวกันกับข้าพเจ้าที่หลังจากได้เป็นประธานชมรมฯ ไม่นาน ก็ได้รับมอบหมายงานให้เข้าร่วมประกวดการดำเนินงานชมรมฯ ระดับจังหวัด เข้ามาเป็นประธานแบบงงๆ ยังไม่พอ ซ้ำยังต้องนำเสนอผลงานแบบงงๆ ในตอนนั้นข้าพเจ้าและคณะรู้จักโครงการ TO BE NUMBER ONE เพียงแค่ว่ามีการประกวดเต้นกับไอดอล ไม่รู้จัก 3 ก 3 ย อะไรด้วยซ้ำ แต่กระนั้นก็ต้องวางแผนบทเพื่อเตรียมไปนำเสนอ จึงทำให้รู้จักกับเนื้อหาสาระของโครงการฯ ขึ้นมาบ้างเพียงเล็กน้อย การเข้าประกวดในครั้งแรกเป็นไปด้วยความวุ่นวาย อลวน อลเวง กรรมการนัดให้ผู้เข้าแข่งขันไปลงทะเบียนพร้อมกัน

เวลา 08.00 น. แต่เวลา 10.00 น. แล้ว คณะของข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้เคลื่อนที่ออกจากโรงเรียน เพราะมัวเตรียมเอกสารประกอบการนำเสนอที่จับเอาต้นมาชนปลาย อ่านดูแล้วไม่น่าเอาไปนำเสนอเลย ความวุ่นวายยังไม่หมดเพียงเท่านี้ ด้วยวันก่อนไปแข่งขันข้าพเจ้าได้ตกลงกับเพื่อนๆ คณะกรรมการว่าจะให้ไปเชียร์ รถรับ-ส่ง ก็ดันมาพังเอาเสียก่อน พวกข้าพเจ้าจึงอัดทีมงานรวมจำนวน 8 คน ไปในรถคันเล็กๆ จนถึงสถานที่ประกวด โดยไม่ได้แจ้งสาเหตุให้เพื่อนๆ ทราบว่ารถรับ-ส่งพัง จึงทำให้เกิดการทะเลาะและเข้าใจผิดกันกับเพื่อนๆ ไปพักใหญ่ ซึ่งภายหลังก็ได้อธิบายปัญหาให้เพื่อนได้ทราบและเข้าใจกันเหมือนเดิม นับว่าเป็นฤกษ์แรกสำหรับข้าพเจ้าที่ไม่ค่อยดีเท่าไหร่ แต่ในความวุ่นวายก็มีความโชคดีอยู่บ้าง ท่านคณะกรรมการเมตตาและใจดีได้อนุโลมและเลื่อนเวลาการประกวดออกไป จึงทำให้คณะข้าพเจ้าไปนำเสนอผลงานได้ทัน ด้วยคณะข้าพเจ้าผ่านงานแข่งขันมาหลายรูปแบบ รวมการแข่งขันนำเสนอผลงานต่างๆ ด้วย การนำเสนอจึงราบรื่นพลิ้วไหวไปด้วยดี ได้รับเสียงปรบมือจากท่านคณะกรรมการและท่านผู้ชม หลังจากชมรมฯ ประเภทสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานนำเสนอจบ ก็ถึงคราวของระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา รุ่นพี่มอน้ำดำหรือมหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ได้ขึ้นนำเสนอผลงาน ได้สร้างความประทับใจให้แก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก มีการนำเอาวัฒนธรรมพื้นบ้านมาผสมผสานเข้ากับการนำเสนอที่สำคัญอธิบายเนื้อหาสาระของโครงการได้กระจ่างแจ้งชัดเจน โดยมีพี่อาร์ต รัตนะ ธนวัชรสันติ เป็นประธานชมรมฯ ซึ่งข้าพเจ้าคงไม่ต้องอธิบายชื่อเสียงของพี่อาร์ต เพราะทราบกันดีอยู่แล้วว่าผลงานของพี่อาร์ตนั้นขึ้นชื่อเลื่องลือเป็นอย่างมาก ในภายหลังมอน้ำดำก็ได้คว้ารางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ระดับดีเด่น ระดับประเทศมาเป็นเกียรติและภาคภูมิใจให้แก่พี่น้องชาวจังหวัดกาฬสินธุ์ กลับมายังเรื่องของข้าพเจ้าต่อนะครับ หลังจากแข่งขันเสร็จสิ้นทุกรายการ ก็ถึงเวลาประกาศผล เป็นเพราะโชคช่วยหรืออะไรไม่ทราบ โรงเรียนสมเด็จพิทยาคมได้รับรางวัลชมรมฯ ดีเด่น ชนะเลิศ ระดับจังหวัด ทำเอาพวกข้าพเจ้างงไปตามๆ กันว่าเป็นไปได้อย่างไร แต่ถึงกระนั้น พวกข้าพเจ้าก็ยังภูมิใจที่มีโอกาสเป็นตัวแทนจังหวัด นับตั้งแต่การแข่งขันในครั้งนั้น ข้าพเจ้าก็ยึดเวลาการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์เป็นแบบอย่าง และขอคำแนะนำปรึกษาจากรุ่นพี่อยู่ตลอด ซึ่งพี่ๆ ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี

ด้วยตอนนั้นยังติดนิสัยการแข่งขัน ทำอะไรก็ต้องชนะ ข้าพเจ้าจึงทุ่มเทให้กับการดำเนินกิจกรรมของชมรมฯ เป็นอย่างมาก เพื่อนำผลงานไปนำเสนอในระดับภาค แต่อะไรที่มากไปก็ไม่ดี ข้าพเจ้ามุ่งทำแต่กิจกรรมมากไป จนลืมคิดถึงเรื่องการเรียน ขาดสมดุลในเรื่องของการแบ่งเวลา พูดง่ายๆ คือ บ้ากิจกรรม จนครูต้องเรียกข้าพเจ้าเข้าไปพบเป็นการส่วนตัว พูดคุยเพื่อเรียกสติ ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าลองคิดทบทวนก็เป็นดังคำที่ครูท่านเตือนทุกประการจริงๆ ข้าพเจ้าจึงรับปากและสัญญากับคุณครูว่าจะปรับพฤติกรรมตัวเองให้ดีขึ้น กระนั้นข้าพเจ้าก็ยังทำกิจกรรมอยู่เรื่อยๆ แต่ระมัดระวังมากยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้กระทบกับการเรียน

วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2559 เวลา 13.00 น. รถหกล้อได้ออกเดินทางมุ่งหน้าสู่จังหวัดขอนแก่น ครั้งนี้เพื่อนๆ คณะกรรมการได้ติดสอยห้อยตามกันมาครบทีมงาน จึงทำให้ระหว่างการเดินทางสนุกสนานเฮฮา ทั้งร้อนทั้งเต้นไปจนถึงปลายทาง แล้วเข้าที่พักที่ทางจังหวัดจัดเตรียมไว้ให้เป็นอย่างดี ในคืนนั้นข้าพเจ้าตื่นเต้นมากจนนอนไม่หลับ รอเวลาช่างเสริมสวยประจำชมรมเรียกไปแต่งตัว จากนั้นรถออกเดินทางไปยังสถานที่นำเสนอตั้งแต่เช้าของวันที่ 4 กุมภาพันธ์ เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้เข้าแข่งขันงานที่ใหญ่ขนาดนี้ สถานที่กว้างขวาง ผู้คนเยอะแยะยิ่งทำให้ความตื่นเต้นที่ข้าพเจ้ามีทวีคูณมากขึ้นไปอีก จนทำให้เมื่อถึงเวลานำเสนอข้าพเจ้านำเสนอผลงานผิดพลาด ลืมบทพูดไปพักใหญ่ แถมยังพูดเสียงเบาด้วยทำให้วันนั้น เราไม่ต้องลุ้นเลยว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไร ถึงเวลาประกวดผลก็เป็นไปตามคาด คือชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสมเด็จพิทยาคม ไม่ผ่านเข้ารอบระดับภาค ไม่ใช่เพียงนำเสนอผลงานผิดพลาด แต่เหมือนเรายังไม่เข้าใจแก่นแท้ของคำว่า TO BE NUMBER ONE จริงๆ จึงทำให้ตกรอบไป ในครั้งนั้นข้าพเจ้าไม่มีความเสียใจเลยที่ตกรอบ เพราะได้เตรียมใจไว้แล้ว น้อมรับเอาคำแนะนำจากท่านคณะกรรมการไปปรับปรุง เหตุการณ์นี้ทำให้ไฟแห่งความตั้งใจแข่งขันเพื่อเอาชนะในตัวข้าพเจ้าร้อนแรงมากยิ่งขึ้นเหมือนถูกน้ำมันราด ก่อนรถออกเดินทางกลับบ้าน ผมประกาศลั่นกับเพื่อนๆ กลางรถว่า “ถึงในวันนี้เราจะแพ้ แต่เราก็แพ้

เพื่อที่จะชนะในวันหน้า เราจะกลับมาที่นี่อีกครั้งพร้อมกับคว้าชัยชนะกลับไป” ซึ่งถ้าหากไม่เป็นไปตามคำพูดที่ข้าพเจ้าได้พูดไว้ คงจะขายหน้าไม่น้อย555

หลังจากหอบความพ่ายแพ้กลับบ้าน ข้าพเจ้าก็มีโอกาสได้เข้าร่วม TO BE NUMBER ONE CAMP ครั้งที่ 17 ณ เดอะไพน์รีสอร์ท การไปอยู่รวมกันกับคนหมู่มาก ต่างภาค ต่างศาสนา ซึ่งแต่ละคนต่างมีความสามารถที่ต่างกันออกไป เราได้พูดคุยและแลกเปลี่ยนทัศนคติกัน ข้าพเจ้าได้รับข้อคิดมากมายจากคนเหล่านี้ ยิ่งกว่านั้นคือ ตอนเข้าค่ายฯ จะมีกิจกรรมให้เลือกว่าเราจะแสดงอะไรต่อหน้าพระพักตร์ทูลกระหม่อมฯ ข้าพเจ้าเลือกส่งบทความเข้าประกวดเพื่อคัดเลือกตัวแทนกล่าวความรู้สึกต่อหน้าพระพักตร์ วินาทีที่ประกาศผลข้าพเจ้าเป็นคนแรกที่ทางทีมงานได้เรียกชื่อ วินาทีนั้นเสียงปรบมือดังกระหึ่มทั่วห้องประชุม เสียงปรบมือยังดังก้องในหัวของข้าพเจ้าจนถึงทุกวันนี้ เป็นเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืม การได้เป็นตัวแทนค่ายกล่าวความรู้สึกต่อหน้าพระพักตร์ทูลกระหม่อมฯ ยิ่งทำให้ความคิดของข้าพเจ้าเปลี่ยนไป คำปฏิญาณตนที่ได้ให้ไว้ต่อพระองค์ในวันนั้นว่า “ถึงแม้กำลังจะไม่มากพอช่วยให้คนทั้งประเทศห่างไกลยาเสพติด แต่สองมือนี้จะช่วยเพื่อนพ้องคนรอบข้างให้ห่างไกลภัยยาเสพติดมากที่สุดเท่าที่จะทำได้” ย้ำให้ข้าพเจ้าตระหนักว่านับแต่วินาทีนี้ไป การทำงาน TO BE NUMBER ONE จะไม่ใช่ทำเพื่อการแข่งขัน แต่ทำเพื่อประโยชน์ต่อสังคมรอบข้างจริงๆ กลับมาจากค่ายฯ ข้าพเจ้าก็วิ่งแจ้นโผเข้ากอดแม่ เล่าถึงวินาทีประทับใจให้แม่ฟัง สีหน้าท่าทางแม่ของข้าพเจ้าในตอนนั้นมีความดีใจและยินดีกับข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าได้บอกกับแม่ข้าพเจ้าว่า “อิแม่ ตานี้ผมสิขอเฮ็ด TO BE NUMBER ONE แบบอิหลีหละเด้อ” แม่ของข้าพเจ้าได้ตอบตกลงและคอยช่วยเหลือสนับสนุนในทุกๆ เรื่องเป็นอย่างดีเท่าที่แม่ข้าพเจ้าสามารถช่วยได้

ในช่วงเปิดภาคเรียนปี 2559 ข้าพเจ้าขึ้นชั้น ม.6 พอดี ข้าพเจ้ากลับมาปัดฝุ่นโครงการฯ ใหม่อีกรอบและวางระบบให้เป็นระเบียบ เพื่อให้รุ่นน้องที่จะมาสานต่อโครงการฯ สามารถทำงานได้ง่ายยิ่งขึ้น โดยชมรมฯ ของเราน้อมนำปณิธานของทูลกระหม่อมฯ มาก่อตั้งชมรมฯ ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2546 มีการดำเนินงาน

เรื่อยๆ หากแต่ยังไม่เป็นระบบระเบียบดีนัก ชีวิตมัธยมปีสุดท้ายจึงเต็มไปด้วยสีสัน ทั้งการเรียนที่ต้องเข้มข้น การทำกิจกรรมที่ต้องเข้มแข็ง

เรานำชมรมฯ เข้าประกวดระดับจังหวัดอีกครั้ง เพื่อคัดหาตัวแทนแน่นอนครับชมรมฯ ของเราชนะเลิศอีกครั้ง ได้เป็นตัวแทนแข่งขันระดับภาค คราวนี้เราวางแผนงานเป็นอย่างดี ดำเนินกิจกรรมที่เกิดประโยชน์ต่อสมาชิกทุกคนจริงๆ มีหนึ่งกิจกรรมที่ข้าพเจ้าประทับใจก็คือ TO BE NUMBER ONE สัญจร เป็นการพาแกนนำออกไปให้ความรู้โทษภัยสิ่งเสพติดแก่น้องๆ โรงเรียนใกล้เคียง ข้าพเจ้าได้ชักชวนเพื่อนที่เคยมีประวัติข้องเกี่ยวกับยาเสพติดสองคนไปเป็นวิทยากรแก่น้องๆ ข้าพเจ้าได้ให้เวลาเขากลับไปคิด และในที่สุดเขาก็กลับมาตอบตกลง เขาได้เล่าประสบการณ์หลงผิดให้แก่น้องๆ ได้ฟัง สนุกทั้งฮา พาน้องๆ ร้องเพลง และยังพาทำกิจกรรมอื่นๆ อีกด้วย แววตาที่มีความสุข ในจุดนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้คิดว่าทุกคนมีความเป็นหนึ่งอยู่ในตัวเอง มีความสามารถในทางสร้างสรรค์ หากเราดึงความสามารถที่ทุกคนมีแสดงออกอย่างถูกต้องเหมาะสม ก็จะเกิดความภาคภูมิใจในตนเองและไม่ต้องไปพึ่งยาเสพติด

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2560 พวกเรากลับมาประกวดผลงานในระดับภาคอีกครั้ง หอบเอาความตั้งใจมาไม่ใช่ความตั้งใจที่จะแข่งเพื่อเอาชนะ แต่เป็นความตั้งใจที่อยากให้ทุกคนได้เห็นว่าพวกเรามีความพัฒนา พวกเราไม่ได้แพ้แล้วหยุดอยู่กับที่ เอาความรักและความศรัทธาที่มีต่อโครงฯ การมาเล่าให้ทุกท่านได้ฟังว่าเวลา 1 ปีที่ผ่านไป เราได้ลงมือทำอะไรเพื่อสังคมไปบ้าง พอผลประกาศออกมาคือ โรงเรียนสมเด็จพิทยาคมผ่านเข้ารอบเป็นตัวแทนไปแข่งขัน ณ อิมแพ็ค อารีน่า เมืองทองธานี ในตอนนั้นเพื่อนๆ ต่างโผเข้ากอดคอกันรวมถึงตัวข้าพเจ้าเองด้วย ร้องไห้ด้วยความดีใจว่าครั้งหนึ่งในชีวิตเราจะมีโอกาสได้ไปรับเสด็จทูลกระหม่อมฯ ด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นรางวัลอันสูงสุดของคน TO BE อย่างแท้จริง

เหตุการณ์ที่ทำให้หัวใจพองโตผ่านไปได้ไม่นาน เราก็ต้องกลับไปเผชิญกับความเครียดครั้งใหญ่ที่สุด ตั้งแต่ทำงาน TO BE NUMBER ONE มา เนื่องด้วยหลังจากการชนะระดับภาคแล้ว กรรมการจะลงตรวจประเมินการปฏิบัติงานจริง ซึ่งการเตรียมงานต้อนรับนั้นกระชั้นชิดมากเพียง 1 สัปดาห์ก่อนวันจริง เราวางแผนไปหลายอย่างมาก ความเครียดที่เกิดขึ้นคือ เราจะเตรียมงานทันไหม กรรมการจะประทับใจไหม จะโดนตำหนิตรงจุดไหนไหม เอกสารหลายอย่างก็กระจัดกระจายไม่เป็นระบบ จะรวบรวมทันไหม แถมน้องคนใหม่ที่เข้ามานำเสนอก็จำบทไม่ได้ จะโดนตัดคะแนนไหม ได้แต่เกิดคำถามแล้วก็เครียด ทุกคนต่างพากันเครียด ก่อนกรรมการจะลงตรวจพื้นที่จริง 1 งานพวกเรายังไม่สำเร็จในหลายๆ อย่าง พอเครียดจนไปถึงจุดสูงสุด เครียดจนคิดอะไรไม่ออก งานไม่เดิน บ่อน้ำตาก็แตก พวกเราร้องไห้ทั้งวัน ทำงานไปด้วยร้องไห้ไปด้วย มองหน้ากันก็ร้อง จนข้าพเจ้าต้องกลับไปตั้งหลักอยู่บ้าน ไปร้องไห้ให้แม่ฟัง แต่ตอนนั้นทันทีที่แม่เห็นข้าพเจ้าร้องไห้ ก็พูดขึ้นด้วยเสียงที่ดังและดุ “เซาเด้อ อย่ามาไห้ สิเครียดสิกังวลไปหาหยัง เจ้าของตัดสินใจแล้วว่าสิเฮ็ด ก็ต้องยอมรับการตัดสินใจเจ้าของ เซาเครียดอิหยังทันได้เกิดขึ้นอยู่อย่ากังวล อย่าตีตนไปก่อนไข้” ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่รู้จะขำหรือสงสารตัวเองดี นี่ลูกมาขอกำลังใจนะแม่ ทำไมต้องด่าด้วย แต่ข้าพเจ้าก็พอสรุปสิ่งที่แม่พูดได้ว่า “สู้ๆ เด้อลูก” พอด่าเสร็จแม่ก็หานม หาขนม หาข้าวมาให้ข้าพเจ้ากิน มีกำลังใจพร้อมกลับไปสู้ต่อ ข้าพเจ้ากลับไปลุยงานอีกครั้งพร้อมกำลังใจที่เต็มเปี่ยม พร้อมกับเพื่อนๆ น้องๆ และคุณครูที่อยู่ช่วยกัน ไม่ทิ้งกันไปไหน และเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2560 ท่านคณะกรรมการลงพื้นที่เยี่ยมชมการปฏิบัติงานชมรมฯ ท่านได้กล่าวชมการดำเนินงานของเรา และให้คำแนะนำในส่วนที่ยังขาดตกบกพร่อง หรือหากจะเป็นการตำหนิก็เป็นการตำหนิที่เพราะที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินมา การรับการประเมินผลงานผ่านไปได้ด้วยดี ความเครียดทั้งหมดก็ได้ถูกปลดวางลง นับว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ เป็นบทเรียนราคาแพงของชีวิตที่หาซื้อไม่ได้จากที่ไหนเลยทีเดียว

จากการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ข้าพเจ้าได้บทเรียนมากมาย ได้เห็นความรัก ความจริงใจของเพื่อนๆ ที่ร่วมดำเนินงานมาด้วยกัน กว่าจะเป็นเบื้องหน้าที่สวยงาม ก็มีเบื้องหลังคอยแต่งแต้มต่อเติม ได้แก่ ผู้อำนวยการที่ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี คุณครูที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด ได้ทำได้ลงมือปฏิบัติจริง ไม่เคยปิดกั้นความคิดของนักเรียนเลยแม้แต่น้อย และยังมีเพื่อนๆ ที่คอยผลักดันและฉุดดึงกันไป ร่วมกันสร้างสรรค์สิ่งดีๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม เป็นการทำกิจกรรมโดยเยาวชนเพื่อเยาวชนอย่างแท้จริง

นายภัสกร บัวอาจ
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม

เรียงความ “15 ปี TO BE NUMBER ONE”
ในวาระครบรอบ 15 ปี TO BE NUMBER ONE
ประเภทประชาชนทั่วไป

15 ปี สิ่งดีๆ TO BE NUMBER ONE

จากวัยเด็ก วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ เส้นชีวิตทักใยทอประสาน
คอยซึมซับ รับรู้ เพื่อดูงาน เกิดเป็นประสบการณ์ นิทานชีวิต
ซึ้งแก่ใจ ใครกำหนด บทบาทเรา หนักจึงเอาเบาจึงสู้ รู้ถูกผิด
เทพนิยาย ปรัมปรา ควรค่าคิด เติมต่อติด เป็นเรื่องราว อันยาวนาน
กราบพระบาททูลกระหม่อมจอมขวัญราษฎร์ ฝ่าพระบาทซาบซึ้งในคุณไพศาล
จากชีวิตติดลบ ได้พบพาน ทรงบันดาล กลวิธี ชี้แนะนำ
15 ปี TO BE NUMBER ONE คอยสร้างสรรค์ วันใหม่ให้เดินหน้า
ได้เป็นครู สมดังฝัน วันเวลา เก่งดีกล้า เพราะพระองค์ทรงพระเจริญ

"ผมได้เป็นครู เพราะ TO BE NUMBER ONE" ประโยคนี้ก้องกังวานอยู่กลางใจ หลังการประกาศผลสอบแข่งขันเพื่อบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย เมื่อปลายเดือนเมษายน 2560 ที่ผ่านมา หากจะว่าไปแล้วชีวิตผมเหมือนเทพนิยายไม่มีผิด

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เมื่อพุทธศักราช 2549 ผมได้รับโอกาสจากครู อาจารย์ที่ทำงาน TO BE NUMBER ONE แนะนำให้รู้จักการทำงานและการสร้างสรรค์สังคมโดยการรวมพลังเด็กและเยาวชนให้ห่างไกลจากยาเสพติด ดังนั้นผมและเพื่อนๆ จึงได้ร่วมกันจัดตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก จังหวัดหนองบัวลำภู ขึ้นมา ซึ่งเป็นบ้านเกิดของตนเอง สนองพระปณิธานทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ทรงจัดตั้งโครงการ

TO BE NUMBER ONE มาตั้งแต่เดือนกันยายน 2545 เพื่อให้เยาวชนห่างไกลยาเสพติด ได้ทำกิจกรรมอย่างหลากหลาย แสดงออกอย่างถูกต้องและเหมาะสม

การดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในชุมชนครั้งนั้น พวกเราร่วมมือกันอย่างเต็มที่ ฝ่าฟันอุปสรรคมากมาย จนก้าวผ่านมาได้อย่างภาคภูมิใจ สามารถคว้าชัยชนะ ในการประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศ ประเภทชุมชน ในภูมิภาค ประจำปี 2553 นำความสำเร็จมาสู่ชุมชนในทุกด้าน ทั้งเศรษฐกิจ การศึกษา การปกครองและวัฒนธรรม

เมื่อจบการศึกษาในระดับขั้นพื้นฐาน เพื่อนๆ ก็พากันออกเดินทางตามหาความฝันวัยหนุ่มสาว บางคนไปทำงานโรงงาน บางคนไปทำงานต่างประเทศ แต่บางคนเลือกอาชีพเกษตรกรตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อยังความสุขเล็กๆ อันแสนอบอุ่นที่บ้านเกิด ส่วนผมเลือกที่จะเรียนต่อเป็นครู เพราะอยากนำ TO BE NUMBER ONE ไปสู่สถานที่อื่นๆ ไปสู่กลุ่มบุคคลอื่นๆ ทั้งนักเรียน ผู้ปกครอง คนในชุมชนและเพื่อนร่วมงานด้วยกัน ประดุจพืชพรรณอันอุดมด้วยความสุข สดชื่น เมื่อตกสู่พื้นแผ่นดินใดก็จะเจริญเติบโต ขยายผลไปไม่สิ้นสุด นำความรุ่งเรืองและมั่นคงไปสู่สถานที่แห่งนั้น

ชีวิตนักศึกษาปัญญาชนของผม เริ่มต้นขึ้นที่ สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ และต่อมาได้กลายมาเป็นมหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ที่แห่งนั้นเราอยู่ท่ามกลางธรรมชาติเชิงเขาภูพานบริเวณที่ตั้งมหาวิทยาลัยแวดล้อมไปด้วยต้นไม้และสัตว์ป่า ชาวบ้านโดยรอบเรียกที่เราอยู่ว่า “ดงโต่งโต้น” ที่นั่นมีนักศึกษาไม่เกินสองพันคน เป็นที่เงียบสงบ ผมตั้งใจแน่วแน่ว่าจะร่วมมือกับเพื่อนๆ สร้างที่นี่ให้เป็นศูนย์กลางต้นแบบความสำเร็จชมรม TO BE NUMBER ONE ในระดับอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ให้ได้ในอนาคต

แรกๆ ไม่เป็นเหมือนดังที่วาดภาพฝันเอาไว้ นักศึกษาที่นี่มีน้อย งบประมาณกิจกรรมแทบจะไม่มี เราอยู่กลางป่า ถูกตัดขาดจากความเจริญและโลกภายนอกเกินไป นับจากที่เราอยู่ระยะทางสู่ถนนหลักก็ไกลถึง 7 กิโลเมตร ยิ่งตัว

จังหวัดแล้ว คงไม่มีใครอยากเดินทางเข้าไปบ่อยนัก เพราะห่างไกลกันกว่า 40 กิโลเมตร ร้านเหล้า ที่เที่ยว ห้างร้านต่างๆ แทบไม่มี ที่นี่จึงไม่มีทั้งปัญหาและกิจกรรมที่จะต้องทำ กิจวัตรหลักของทุกคน คือ เสาร์ - อาทิตย์ เดินทางกลับบ้าน ปล่อยให้มหาวิทยาลัยอันทรงคุณค่าตั้งโดดเด่นเต็มไปด้วยมนตร์ขลังกลางป่าใหญ่อย่างเดียวดาย

เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ ผมและเพื่อนๆ จึงได้เข้าไปปรึกษาอาจารย์และผู้บริหารมหาวิทยาลัย เพื่อจะตั้งชมรม TO BE NUMBER ONE มอน้ำดำ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ขึ้น ซึ่งจะได้รวมกลุ่มกันทำกิจกรรมสร้างสรรค์สังคม และชุมชนโดยรอบ ซึ่งได้รับการสนับสนุนอย่างดี โดยได้ห้องออกกำลังกายมาปรับปรุงเป็นศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE จากนั้นก็ขยายเครือข่ายไปสู่องค์การบริหารนักศึกษาและสโมสรนักศึกษาคณะต่างๆ จนกลุ่มมีขนาดใหญ่ขึ้น เกิดเครือข่ายในการทำงานร่วมกัน ชมรม TO BE NUMBER ONE มอน้ำดำ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ สนับสนุนให้สมาชิกจัดตั้งวงดนตรีพื้นเมืองขึ้น ในนามวงโปงลางวิทยาศิลป์ TO BE NUMBER ONE มอน้ำดำ จัดตั้งกลุ่มนักศึกษาที่ชอบเต้น ได้แก่ B - Boy , Cover Dance , รำพื้นเมือง , เต้นบัดสลบ นอกจากนี้ยังได้รวมกลุ่มสมาชิกตั้งวงดนตรีสากล คือ วงดาวร้าย TO BE แบนด์ ซึ่งสามารถคว้ารางวัลรองชนะเลิศ ระดับประเทศในเทศกาล โดด มันส์ ฮา ณ อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ในปี 2558 เพียงเวลาไม่ถึงปี มหาวิทยาลัยกลางป่าใหญ่ ก็เริ่มมีชีวิตขึ้นมาทันที นักศึกษาใช้เวลาว่างวันเสาร์ – อาทิตย์ทำกิจกรรมเพิ่มขึ้นและกลับบ้านน้อยลง พวกเราใช้เวลาเกือบ 1 ปี ในการระดมทุนจากการเปิดหมวก ขายกระทง รับจ้างเล่นดนตรี เพื่อมาปรับปรุงห้องศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE จนสำเร็จ ซึ่งใช้เป็นสถานที่ทำกิจกรรมและให้คำปรึกษาแก่สมาชิกอย่างเป็นเอกภาพขณะที่ผมทำกิจกรรม ใช้ชีวิตภายใต้ร่มเงามหาวิทยาลัยอย่างมีความสุข ชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแกก็เจริญงอกงาม ผ่านวันเวลามาสู่ต้นแบบระดับเพชร ประธานชมรมฯ ดำเนินมาถึงลำดับที่ 4 ทว่าความสุขก็เจือไปด้วยสีเทา แผ่ปกคลุมใจผมและคนในชุมชนหนองแกอย่างกะทันหัน

เมื่อปลายปี 2558 น้องบาส นายทัตตะวัน โคตะมี ประธานชมรมฯ คนที่ 3 คนที่ร้องหมอลำได้ไพเราะไม่แพ้ประธานชมรมฯ คนที่ 1 คนที่หน้าตาหล่อเหลา น่ารักไม่แพ้ประธานชมรมฯ คนที่ 2 และเป็นต้นแบบประธานนักเรียนให้กับประธานชมรมฯ คนที่ 4 ซึ่งเป็นที่รักของคนทั้งชุมชน ได้จากพวกเราไปสู่นิรันดร อย่างไม่มีวันกลับ โดยอุบัติเหตุบนท้องถนน พวกเราสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก ได้ร่วมแรงร่วมใจกันอย่างเต็มที่ เพื่อส่งบาส สู่สวรรค์ การรำหน้าไฟ ตกแต่งเมรุและการแสดงความอาลัย เป็นไปอย่างเรียบร้อย สมบูรณ์ตามความดีงามที่บาสได้ทำไว้ให้คนหนองแก สิ่งหนึ่งที่ประทับไว้กลางใจของผมตลอดไป คือผู้คนมาร่วมงานหลายพันคนทั้งข้าราชการของกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย สมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก และชาวบ้านที่รู้จักบาส ต่างมาแสดงความอาลัยทุกใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาและความเศร้าหมอง ผมตื้นตันใจ จนพูดไม่ออก น้ำตาไหลอยู่ตลอดเวลา นัยหนึ่งสงสารบาสจับใจ อีกนัยหนึ่งได้เห็นสิ่งที่พวกเราร่วมกันทำมาว่ามันมีค่าขนาดไหน ทุกคนรับรู้ รับทราบมาตลอดในความดีของพวกเราเยาวชน ชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก ภาพสะท้อนนี้ ยังคงประทับอยู่กลางใจตลอดเวลา ทุกวันนี้บาสยังอยู่กับพวกเรา บาสอยู่ในใจของคนทั้งชุมชน เมื่อครบรอบวันเสียชีวิต เราจะกลับไปรวมพี่ รวมน้องทำบุญให้น้องบาสตลอด และบาสก็ยังเป็นเพชรส่องสว่างไสวบนท้องฟ้า อย่างที่ชมรม TO BE NUMBER ONE ชุมชนหนองแก กำลังเป็นอยู่เช่นนี้เหมือนกัน ผมได้บทเรียนอันมีค่า ในงานศพบาสว่าคนเราตายไปแล้ว ไม่มีอะไรเอาไปได้เลยจริงๆ มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น ที่จะมอบให้โลกมนุษย์ และมันจะถูกเก็บไว้ในหัวใจผู้คนที่พบเห็น นั่นก็คือความดีงาม วันไหนที่ทำกิจกรรมแล้วท้อ ผมก็จะคิดถึงวันนั้นตลอด เก็บมาเป็นกำลังใจและแรงบันดาลใจในการทำงาน TO BE NUMBER ONE ในปัจจุบันที่มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์

ระยะหลังอุปสรรคของการทำงานชมรม TO BE NUMBER ONE มอน้ำดำ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ คือ ร้านเหล้าเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว นักศึกษาสมัครเข้ามาเรียนที่นี่ เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ปัญหาอุบัติเหตุ การลักขโมยและการก่อ

ความไม่สงบ เสียงดัง ในหอพักอันเนื่องมาจากการดื่มสุราก็มากขึ้นเช่นกัน ซึ่งปัญหานี้ได้รับความเมตตาจากพี่ๆ ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรนามน เข้ามาช่วยเหลือและร่วมกันคลี่คลายปัญหา ชมรมฯ ได้จัดกิจกรรม หอพักคนดี TO BE NUMBER ONE ขึ้น โดยกำหนดหลักเกณฑ์ปฏิบัติของหอพักทุกแห่ง ให้เข้าร่วมการประเมินหอพักปลอดยาเสพติดและอบายมุข โดยให้ผู้ประกอบการสอดส่อง ดูแลช่วยกันอีกทาง และคณะกรรมการฝ่ายสอดส่องดูแลร่วมกับพี่ตำรวจก็ออกตรวจตราพร้อมกันทุกสัปดาห์ หากหอพักใดให้ความร่วมมือเปิด - ปิด เป็นเวลา คัดกรองบุคคลอายุไม่เกิน 20 ปี ประกอบกับมาตรการของรัฐบาลให้ร้านเหล้าไม่ตั้งอยู่ในรัศมี 3 กิโลเมตรจากมหาวิทยาลัย ก็ทำให้หลายแห่งยุบ เลิกกิจการไป หันมาเปิดร้านน้ำแข็งปั่นและขนมปังปิ้งแทน

หลังจากดำเนินกิจกรรมตามแนวทาง มีคณะกรรมการ มีกองทุนและมีกิจกรรม คลอบคลุมทุกยุทธศาสตร์แล้ว ในปี 2559 ผมและเพื่อนๆ จึงไปปรึกษาอาจารย์เพื่อจะนำชมรม TO BE NUMBER ONE มอน้ำดำ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ เข้าประกวด ซึ่งผลเป็นที่น่าภูมิใจ เมื่อปีแรกของการประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE มอน้ำดำ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ได้รับรางวัลพระราชทานรองชนะเลิศ อันดับ 2 ระดับประเทศ ประเภทอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา จากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี นำความปลื้มปิติมาสู่สมาชิกและชุมชนโดยรอบ

พวกเราภาคภูมิใจอย่างหนึ่งว่า มหาวิทยาลัยเล็กๆ แห่งนี้ TO BE NUMBER ONE จะสามารถเปลี่ยนแปลงนักศึกษา เปลี่ยนแปลงผู้คนให้มีชีวิตชีวามากขึ้น เรามีกิจกรรมทำตลอดทั้งปี เรามีผู้ใหญ่สนับสนุนจากผลการลงทุนอันแสนยาวนานและตั้งใจ ซึ่งผลิดอกออกผลในวันนี้ เราได้รางวัลระดับประเทศมาภาครัฐและเอกชนภายนอกให้ความสำคัญ เชิญไปบรรยายเป็นวิทยากรเพื่อเป็นต้นแบบให้หน่วยงาน ความรู้สึกนี้ทำให้พวกเราแอบน้ำตาไหลอยู่บ่อยครั้งว่า มือเล็กๆ ของพวกเราเปลี่ยนที่นี่แล้วจริงๆ

เมื่อผมจะจบการศึกษาชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ในปี 2560 ได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ว่าจะนำความรู้ ความสามารถที่มีไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดในสถาบันการศึกษาที่ตัวเองจะไปบรรจุเป็นข้าราชการครูแน่นอน ขณะนั้นยังไม่ได้หวังอะไรมากนักว่าจะสอบติดได้เลยในปีแรกหลังจบการศึกษา แต่ในฐานะที่เราเป็นคน TO BE NUMBER ONE เราย่อมมีดี มีความเป็นหนึ่งอยู่ในตัว ผมใช้ความได้เปรียบตรงนี้ตั้งมั่น และเอาชนะใจตัวเองในการอ่านหนังสือนานถึง 8 เดือน ตอนเช้า ตั้งแต่เวลา 05.00 - 06.00 น. ช่วงฝึกสอนตอนว่างๆ ก็อ่าน ตอนกลางคืน เวลา 18.00 - 01.00 น. ทุกวัน ส่วนวันเสาร์ อาทิตย์ก็อ่านเต็มวัน ผมทำแบบนี้ได้ เพราะ TO BE NUMBER ONE สอนให้ผมทำได้ทุกงาน ในทุกสถานการณ์ ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมากับการทำงาน ผมเจอทุกอุปสรรค ทั้งจากธรรมชาติ ผู้คนและความทุกข์ภายในใจ แต่ก็สามารถผ่านมาได้ด้วยคำแนะนำ การเรียนรู้ การศึกษา และกลายมาเป็นทักษะเฉพาะตัวที่หาซื้อจากไหนไม่ได้เลย เหมือนอย่างที่บอกว่าชีวิตผมเหมือนเทพนิยายไม่มีผิด วันดีคืนดี เด็กตัวเล็กๆ ดำๆ จะนำตัวเองมาสู่คณะครุศาสตร์ ซึ่งเป็นสถานที่อบรมบ่มเพราะวิชาชีพครูอันสูงเกียรติได้ ซึ่งมองกลับไปต้นทุนชีวิตเราแทบติดลบ เพราะเป็นไปได้ที่ชนบทห่างไกล แถมเต็มไปด้วยอบายมุข จะนำเรามาไกลถึงเพียงนี้ ถ้าไม่ใช่ TO BE NUMBER ONE

วันประกาศผลสอบ ผมนั่งคิดเล่นๆ ที่หน้าห้องพักว่า นับตั้งแต่วันที่ TO BE NUMBER ONE เข้ามาในชีวิต อะไรๆ ก็เปลี่ยนไปในทางที่ดี โอกาสและความฝัน วิ่งอยู่รอบตัวและหัวใจเราอยู่ตลอดเวลา ถ้าวันนี้ได้เป็นครู ผมก็จะไม่พลาดที่จะไปทำ TO BE NUMBER ONE ณ โรงเรียน ที่จะไปบรรจุเช่นกัน แทบไม่กี่อึดใจเทพนิยายที่โลดแล่นกลางความคิดผมมาตลอด 10 กว่าปี ก็กลายเป็นเรื่องจริง เมื่อผลสอบออกมา ผมได้ลำดับที่ 1 สาขาวิชาภาษาไทย สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดนครพนม และต่อมาผมก็เลือกมาบรรจุที่โรงเรียนธาตุพนม โรงเรียนประจำอำเภอเล็กๆ ใกล้องค์พระธาตุพนม ซึ่งนำความสุขสงบมาสู่ใจผมทุกวัน

ผมกำลังคิดว่า เทพนิยายจะต้องไม่จบลงเพียงเท่านี้ ปีแรกของการเข้ารับราชการ ผมได้รับคำสั่งให้เป็นครูที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนธาตุพนม ประวัติศาสตร์หน้าใหม่คงจะต้องเป็นผมแล้ว ที่จะต้องหยิบยื่นโอกาสที่ชื่อเทพนิยายชีวิต TO BE NUMBER ONE เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของลูกศิษย์ผมเช่นกัน

นายรัตนะ ธนวัชรสันติ
ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ที่ปรึกษาชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนธาตุพนม จังหวัดนครพนม

15 ปี TO BE NUMBER ONE

ย้อนเวลากลับไปเมื่อ 14 ปี ที่ผ่านมา มีเด็กผู้ชายธรรมดาหนึ่งคน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลบ้านบางเหนียว เขานำร้องเพลงที่แสนพิเศษที่หน้าเสาธงทุกเช้า บทเพลงที่มีใจความสำคัญมุ่งเน้นให้ทุกคนเดินไปตามทางและค้นหาความฝันของตัวเอง "ชีวิตมีเรื่องราวตั้งมากมาย ให้ค้นให้เล่าเรียนให้ทำ มุ่งไปให้ไกล ให้ถึงปลายทาง เพื่อความใฝ่ฝันเพื่อความเป็นหนึ่ง" หนึ่งในเนื้อเพลงสำคัญของบทเพลงนี้ เป็นจุดเริ่มต้นของการค้นหาความฝันอันยิ่งใหญ่ของเด็กชายหนึ่งคนในวันนั้น ซึ่งก็คือ ตัวผมเองในวันนี้

ในช่วงแรก ผมไม่รู้ครับว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE คืออะไร ผมรู้แต่เพียงอย่างเดียวว่าผมชอบชื่อโครงการฯ ฟังดูแปลกไม่ซ้ำกับชื่อโครงการใด เพลงก็เพราะ ความหมายก็ดี ผมเคยสมัครเข้าไปร่วมงานเป็นคนแรกของโรงเรียน ในช่วงแรกของการทำงาน ผมไม่ทราบว่าต้องทำอะไรบ้าง แต่สิ่งที่ทำได้คือ นำเพื่อนและน้องทั้งโรงเรียนร่วมกันร้องเพลง TO BE NUMBER ONE ไม่นานมากนักโอกาสที่ดีก็ได้เกิดขึ้น ครูผู้รับผิดชอบโครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนนำหนังสือหนึ่งฉบับมาให้ มีข้อความสำคัญเขียนว่า "โครงการภูเก็ตเยาวชนคนดี TO BE NUMBER ONE" ผมไม่ทราบว่าคือกิจกรรมอะไร แต่ครูแจ้งว่าจะส่งผมเข้าร่วมการแข่งขัน ผลการแข่งขันที่ออกมาผมได้รับรางวัลชมเชย เข้ารับเกียรติบัตรจากท่านผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ถึงแม้จะเป็นเพียงรางวัลชมเชย แต่ผมก็ภาคภูมิใจครับ กระทั่งผมได้เข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ในช่วงแรกผมคิดว่าคงไม่ได้

ร่วมกิจกรรมกับโครงการ TO BE NUMBER ONE อีก แต่ผมคิดผิด เพราะที่โรงเรียนแห่งนี้โครงการ TO BE NUMBER ONE ได้เริ่มขึ้นมาช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว มีทั้งกิจกรรม มีทั้งความรู้ที่ให้สมาชิกได้เรียนและเข้าร่วมกันอย่างสนุกสนาน ในที่สุดช่วงเวลาแห่งความตื่นเต้นสำหรับผมก็ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

ผมทราบข่าวว่าองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE จะเสด็จมาที่เวทีกลางสะพานหินจังหวัดภูเก็ต ช่วงเวลานั้นผมเกิดความคิดขึ้นในใจว่า ถึงแม้จะต้องกลับบ้านช้าสักเพียงใด ผมก็ต้องไปเฝ้ารับเสด็จพระองค์ท่านให้ได้ ในวันรับเสด็จผมมองเห็นพระองค์ท่านประทับอยู่ไกล แต่ผมก็นั่งอยู่แถวหน้าสุดของเชือกนั้น เมื่อพระองค์เสด็จไปหลังเวทีเจ้าหน้าที่ปล่อยเชือกกั้นออก เพื่อให้สามารถเข้าไปบริเวณหน้าเวทีคอนเสิร์ตได้ ผมวิ่งสุดกำลังเพื่อให้พื้นที่หน้าเวทีมีผมยืนอยู่ ผมทำสำเร็จได้ยืนที่หน้าเวทีดังที่หวังไว้ เมื่อพระองค์เสด็จออกมาหน้าเวที ผมมองเห็นพระพักตร์อย่างใกล้ชิด ผมสัมผัสได้ถึงพระเมตตาพระกรุณาที่พระองค์ทรงมีต่อเด็กและเยาวชน พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์มาที่หน้าเวที เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้สัมผัส ผมจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นได้เป็นอย่างดี เพราะผมเป็นหนึ่งในเด็กที่โชคดี ได้มีโอกาสสัมผัสกับพระหัตถ์ของพระองค์ท่าน วินาทีแห่งความสุขและความประทับใจนั้นเองที่พระองค์ทรงมอบให้ ทำให้ผมตั้งปณิธานไว้กับตัวเองว่าจะมุ่งมั่นทำงานในโครงการ TO BE NUMBER ONE และเป็นเยาวชนคนดี ที่ห่างไกลจากยาเสพติด

ผมเริ่มทำงานในโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างจริงจังกับชมรม TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนช่วงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เมื่อมีโอกาสได้ทำงานกับทางชมรมฯ จึงรู้ว่ากว่าจะออกมาเป็นกิจกรรมให้กับสมาชิกได้เข้าร่วมไม่ง่ายเลย ต้องอาศัยการทำงานเป็นทีม อาศัยความเข้าใจในหลักการ 3 ก ที่ใช้ในการดำเนินงานรวมถึงยุทธศาสตร์โครงการฯ สิ่งสำคัญที่สุดคือ ความสามัคคีและความมุ่งมั่นในการทำงาน สุดท้ายชมรม TO BE NUMBER ONE ของเราก็ได้เป็นตัวแทนจังหวัดภูเก็ต เข้าร่วมการประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE

ในสถานศึกษา ระดับภาค และได้มีโอกาสเฝ้ารับเสด็จองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกครั้ง เป็นครั้งที่สอง ครั้งนี้ผมตื่นเต้นมากถึงขนาดให้เพื่อนที่นั่งข้างกันมาสัมผัสที่อกข้างซ้าย เพื่อให้เพื่อนรับรู้ถึงความรู้สึกนั้นว่าตื่นเต้นมากแค่ไหน และผลการประกวดได้ถูกประกาศว่าชมรม TO BE NUMBER ONE ของตัวเราได้เป็นตัวแทนภาคใต้

ความรู้สึกแรกของผมคือแค่ปีแรกเราก็ผ่านจากระดับภาคเข้าสู่ระดับประเทศ ไม่มีใครคาดว่าชมรมฯ ของเราจะทำสำเร็จ ผมดีใจมากครับในฐานะของคนทำงาน เพราะนี่คือประสบการณ์ที่น้อยคนจะได้มีโอกาสสัมผัส ผมมีโอกาสต้อนรับคณะกรรมการประเมินระดับประเทศรอบพื้นที่ซึ่งชมรมฯ ของเราก็ได้รับคำชมอย่างมาก ในที่สุดวันประกวดระดับประเทศก็มาถึง หลายท่านคงจะทราบเป็นอย่างดีว่างานนี้คืองานที่สมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE จากทั่วประเทศได้มารวมตัวกันเพื่อแสดงผลงานของแต่ละจังหวัด แต่ละชมรมฯ ได้เจอเพื่อนสมาชิกและผู้คนมากมาย ได้ชมผลงานและนิทรรศการที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน ที่นี่คืองานใหญ่ประจำปีที่เป็นการรวมพลังคน TO BE NUMBER ONE ผมได้มีโอกาสเฝ้ารับเสด็จองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกครั้งเป็นครั้งที่สาม ผลการประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ในปีนั้น ชมรมฯ ของเราไม่ได้รับรางวัลใด เพื่อน พี่ น้อง คุณครูทุกคนต่างเสียใจกับผลที่เกิดขึ้น แต่จากพระดำรัสขององค์ประธาน “อย่าพึ่งท้อ ปีหน้ามาเจอกันใหม่” ท่านผู้อำนวยการสดศรี ตันสุธัญลักษณ์ แม่ทัพของผม ต้นแบบไอดอล TO BE NUMBER ONE ในดวงใจของผม ก็บอกกับทุกคนว่าปีหน้าเราจะกลับมาอีกครั้ง

ภายหลังจากการเข้าร่วมการประกวดเราก็เดินทางกลับมาพร้อมกับความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะพัฒนางานและกิจกรรมในชมรมฯ เราให้ดีขึ้น เพื่อเข้าร่วมการประกวดอีกครั้งในปีถัดไป กลับมาก็ได้มีโอกาสร่วมมือกันระหว่างเพื่อน พี่และน้องในชมรมฯ คิดพร้อมลงมือทำกิจกรรมใหม่ให้กับชมรมฯ มากขึ้น ขับเคลื่อนกิจกรรม

อย่างจริงจัง ไม่นานผมก็ได้มีโอกาสเฝ้ารับเสด็จองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกครั้ง เป็นครั้งที่สี่ ในครั้งนี้พระองค์เสด็จทรงเปิดศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE โรงเรียนเมืองถลาง ผมเฝ้ารับเสด็จภายในนิทรรศการของชมรมฯ พระองค์เสด็จพระราชดำเนินมายังนิทรรศการชมรมฯ ผมมองเห็นพระองค์ท่านอีกครั้งในระยะที่ใกล้มาก ปีเดียวผมได้เฝ้ารับเสด็จองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ถึงสามครั้ง จะมีใครโชคดีแบบผม จะมีแกนนำกี่คน ที่ได้ทำงาน TO BE NUMBER ONE ถวายพระองค์ท่านและมีโอกาสเฝ้าชมพระบารมี หลังจากนั้นผมได้มีโอกาสเป็นตัวแทนของโรงเรียนเข้าร่วมค่ายแกนนำเยาวชน TO BE NUMBER ONE รุ่นที่ 7 ของจังหวัดภูเก็ต ผมได้นำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับมาถ่ายทอดให้กับพี่ น้องและเพื่อนสมาชิกในชมรมฯ ด้วยการขออนุญาตจัดค่าย TO BE WE ARE LEADERS ขึ้น เพื่อสร้างแกนนำที่เข้มแข็งให้กับชมรม TO BE NUMBER ONE ของเรา ผมทราบดีว่าปีนี้คือ ปีสุดท้ายของผม ผมอยากฝากผลงานเอาไว้ให้กับชมรมฯ จากความฝันที่คิดกลายเป็นความจริง เมื่อชมรมฯ ของเราได้เป็นตัวแทนจังหวัดภูเก็ตเข้าร่วมการประกวดในระดับภาค ได้เป็นตัวแทนของภาคใต้เข้าสู่การประกวดในระดับประเทศ การประกวดในระดับภาคครั้งนี้ ผมได้มีโอกาสรับเสด็จองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกครั้ง เป็นครั้งที่ห้า

หลังจากการประกวดระดับภาคไม่นาน ผมได้ทราบข่าวดีที่ทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นมากที่สุด คือ องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE จะเสด็จทรงเปิดชมรม TO BE NUMBER ONE และศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ที่โรงเรียน ความรู้สึกของคนทำงานอย่างผม ที่สุดของที่สุดคือการได้มีโอกาสเข้าเฝ้าองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE แต่งานใหญ่คราวนี้ ไม่ได้มีเพียงแค่ผมและนักเรียนแกนนำของชมรมฯเท่านั้น แต่สมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ทั้งโรงเรียนจะได้ร่วมกันเฝ้าชมพระบารมีอย่างใกล้ชิดวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2552 คือวันที่พระองค์ท่านจะเสด็จมาที่โรงเรียน ชมรมฯ ของเราเตรียมงานกันอย่างหนัก ผมจำทุกเหตุการณ์ในวันนั้นได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผมเป็นคนเปิดประตูห้องศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE ผมคิดว่าการที่ได้มีโอกาสใกล้ชิดพระองค์ท่านแบบนี้

มีไม่มากนัก และนี่คือครั้งที่หก ที่ผมได้มีโอกาสรับเสด็จพระองค์ท่าน

หลังจากที่ได้เป็นตัวแทนในระดับภาคก็เข้าสู่การประกวดระดับประเทศ ผมได้เป็นตัวแทนชมรมฯ ในการนำเสนอผลการดำเนินงาน ทุกคนในชมรมฯ ต่างมุ่งมั่นและทุ่มเทมาก ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนรูปแบบการนำเสนอ การจัดนิทรรศการรูปแบบใหม่ที่ได้แนวคิดมาจากการเรียนรู้และเก็บเกี่ยวประสบการณ์จากปีที่ผ่านมา รวมถึงวาระในการรับเสด็จองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ครั้งที่ 7 สำหรับผมก็ได้เกิดขึ้น ผมได้มีโอกาสไปนั่งที่เก้าอี้สำหรับผู้นำเสนอชมรมฯ และผลการแข่งขันปรากฏว่าชมรมฯ เราไม่ได้รับรางวัล ผมรู้สึกเสียใจและผิดหวังเพราะจากความทุ่มเท ชมรมฯ เราน่าจะได้รับรางวัล ผมร้องไห้อยู่นาน จนกระทั่งนึกขึ้นได้ถึงพระดำรัสที่องค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ทรงให้ไว้คือ อย่าพึ่งท้อใจ ปีหน้ามาเจอกันใหม่ ก็ทำให้คลายความเศร้าลงได้ แต่สำหรับผมไม่มีคำว่าปีหน้าในนามชมรม TO BE NUMBER ONE โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต แล้ว แต่ผมก็คิดเอาไว้ว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม สายเลือด TO BE NUMBER ONE ในตัวผมก็ยังคงเข้มข้นอยู่เสมอ แม้จะสำเร็จการศึกษาไปแล้ว ผมก็ยังคงเข้ามาช่วยโรงเรียน ช่วยน้องในชมรมฯ ได้เสมอ

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานโครงการ TO BE NUMBER ONE ก็ดำเนินงานมาครบ 8 ปี ผมก็ได้เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ในปีแรกผมแทบไม่ได้ยินเรื่องราวของชมรม TO BE NUMBER ONE ในมหาวิทยาลัย เพราะมีกิจกรรมให้เข้าร่วมหลายกิจกรรม ทำให้ผมรู้สึกเหมือนขาดอะไรไปบางอย่างในชีวิต จากปี 2553 สู่ปี 2554 สองปีนี้ผมแทบไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทำงาน TO BE NUMBER ONE แต่อย่างใด ได้แต่เข้าไปช่วยงานชมรมฯ ที่โรงเรียนเดิม ทำให้ในใจผมคิดว่าชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตอยู่ที่ไหน ข้อสงสัยนี้ทำให้ผมค้นหาคำตอบจนเจอในที่สุด ผมก็ทราบว่าชมรม TO BE NUMBER ONE ของมหาวิทยาลัยนั้นมีอยู่ เพียงแต่

ขาดการรณรงค์ปลุกพลังของสมาชิกให้เกิดขึ้น ด้วยหน้าที่และชั้นปีที่ยังไม่สูงมาก ผมจึงทำได้แค่เข้าร่วมกิจกรรมกับทางชมรมฯ ของมหาวิทยาลัยเท่านั้น หลังจากนั้น โอกาสที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของผมได้เกิดขึ้นอีกครั้ง

ในปี 2555 เป็นปีที่โครงการ TO BE NUMBER ONE มีอายุครบรอบ 10 ปี มีโทรศัพท์หนึ่งสายโทรมาหาผม แล้วถามว่าสนใจทำงานร่วมกับโครงการ TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ตหรือไม่ ผมตอบไปอย่างไม่ลังเลเลยครับ “ผมสนใจและยินดีทำครับ” งานแรกที่ได้รับโอกาสคือ การเป็นวิทยากรค่ายแกนนำเยาวชน TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต รุ่นที่ 10 เช่นเคยครับ คน TO BE NUMBER ONE สายเลือดที่เข้มข้นอย่างไรเสียก็ตัดไม่ขาด ผมยังคงมุ่งมั่นทุ่มเททำงานทุกอย่างด้วยความตั้งใจร่วมกับทีมงานจังหวัด จากงานที่ 1 สู่งานที่ 2 นั่นคือการเป็นวิทยากรค่ายแกนนำเยาวชน TO BE NUMBER ONE กลุ่มจังหวัดภาคใต้ ครั้งที่ 1 ซึ่งจังหวัดภูเก็ตเป็นเจ้าภาพในปีนั้น จากงานที่ 2 สู่งานที่ 3 ในปีเดียวกันนี้เอง ที่ผมได้มีโอกาสติดตามผู้ใหญ่และทีมงาน TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต ไปร่วมกิจกรรมประกวดจังหวัด TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศ ในโอกาสครบรอบ 10 ปี TO BE NUMBER ONE และมีโอกาสเฝ้ารับเสด็จองค์ประธานโครงการฯ อีกครั้ง เป็นครั้งที่ 8 ผมดีใจมากๆ ครับหลังจากไม่ได้รับเสด็จพระองค์ท่านมานานถึง 2 ปี การได้เข้าเฝ้าในครั้งนี้ เสมือนเป็นการปลุกพลัง TO BE NUMBER ONE ในตัวผมขึ้นมาอีกครั้ง หลังจากการเข้าเฝ้าพระองค์ท่านในครั้งนี้ ผมก็ไม่เคยทิ้งโครงการ TO BE NUMBER ONE อีกเลย เสร็จจากภารกิจระดับประเทศผมก็กลับมาคิดว่าจะทำอย่างไรเพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต สิ่งที่ผมทำได้คือการเจรจากับกองพัฒนานักศึกษา เพื่อขับเคลื่อนโครงการ TO BE NUMBER ONE ในมหาวิทยาลัยอีกครั้ง จึงได้เปิดรับสมัครสมาชิกของชมรมฯ ใหม่ และผมได้มีโอกาสดำรงตำแหน่งประธานชมรม TO BE NUMBER ONE มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ภูเก็ต อีกด้วย

การร่วมงานกับทีมงานโครงการ TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต ทำให้ผมได้รับโอกาสที่ดีอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเป็นวิทยากรค่ายแกนนำเยาวชน TO BE NUMBER ONE จังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่รุ่นที่ 10 จนกระทั่งรุ่นที่ 15 การคิดเรื่องการแสดง TO BE NUMBER ONE รูปแบบใหม่ให้กับจังหวัด การเป็นพิธีกรในงาน TO BE NUMBER ONE ของจังหวัด ในโอกาสต่างๆ ได้เรียนรู้และถ่ายทอดการทำงาน เพื่อผู้อื่นและสังคมให้กับน้องแกนนำของจังหวัด รวมถึงการเข้าร่วมงานมหกรรมระดับประเทศ ความตั้งใจและความมุ่งมั่นในการทำงาน ผมจึงได้รับโอกาสที่เป็นโอกาสครั้งสุดท้ายจากจังหวัดภูเก็ต ให้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาสมาชิก TO BE NUMBER ONE สู่ความเป็นหนึ่ง รุ่นที่ 17 ณ เดอะไพน์ รีสอร์ท จังหวัดปทุมธานี ค่ายฯ ที่ผมใฝ่ฝันมาโดยตลอดกลายเป็นความจริงแล้ว ผมรู้สึกภูมิใจมากครับที่อย่างน้อยผมได้มีโอกาสทำตามความฝันของผมจนสำเร็จ ค่ายฯ นี้เอง ที่ผมได้เจอน้องๆ เครือข่าย TO BE NUMBER ONE จากทั่วประเทศ เป็นค่ายฯ ที่มีความรู้ ความสนุก มิตรภาพและความอบอุ่นของคนสายเลือด TO BE NUMBER ONE

ผมจำไม่ได้ครับว่าหลังจากที่ได้รับเสด็จองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในครั้งที่ 8 แล้วนั้น ผมได้รับเสด็จครั้งไหนอีกบ้าง แต่ผมบอกได้เพียงอย่างเดียวครับว่าในทุกๆ ครั้งที่ผมได้มีโอกาสเฝ้ารับเสด็จ ผมรู้สึกได้ถึงพระบารมีและพระเมตตาที่ทรงมีต่อสมาชิกโครงการ TO BE NUMBER ONE รอยยิ้มของพระองค์ท่าน พระสุรเสียงที่ไพเราะ พระหัตถ์ที่ทรงตอบรับเสียงเรียกของสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคน เปรียบเสมือนพลังใจสำคัญที่มีส่วนในการขับเคลื่อนโครงการ TO BE NUMBER ONE ทำให้สมาชิก TO BE NUMBER ONE ทุกคนมีกำลังใจในการก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางแห่งความฝันที่ตนเองมี

ตลอดระยะเวลา 15 ปี ที่ผ่านมา โครงการ TO BE NUMBER ONE ประสบการณ์และสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่สอนผม ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าโอกาสที่ได้รับจากโครงการ TO BE NUMBER ONE นั้น มีความสำคัญมากแค่ไหน เมื่อได้รับโอกาสแล้วจะทำอย่างไรให้โอกาสที่เป็นของเรานั้นคุ้มค่าที่สุด สำหรับผมนั้นสายเลือด TO BE NUMBER ONE ในตัวผมยังคงเข้มข้นอยู่เสมอ เมื่อมีวาระที่จะมอบโอกาสให้กับผู้อื่นได้ผมก็พร้อมเสมอ เพราะผมเชื่อมั่นว่าถ้าเราให้โอกาสผู้อื่นก็เท่ากับว่าเป็นการฝึกที่จะได้เรียนรู้การเป็นผู้รับและส่งต่อการเป็นผู้ให้ที่ดีอย่างสมบูรณ์แบบที่สุด เพราะการเป็นคน TO BE NUMBER ONE จะต้องเป็นทั้งคนเก่งและคนดี โอกาสและความมุ่งมั่นนี้ที่ทำให้ผมประสบความสำเร็จ จากการเดินทางตามความฝันของผมที่มีในการเป็นข้าราชการครู ในอนาคตผมตั้งใจและมุ่งมั่นที่จะเป็นครู TO BE NUMBER ONE สายพันธุ์ใหม่ในโรงเรียน จะร่วมกันขับเคลื่อนกิจกรรมในชมรม TO BE NUMBER ONE ให้ดีที่สุด

15 ปี ที่ผ่านมาโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้สอนและมอบโอกาสให้ผมในหลายด้าน ทำให้ผมได้เลือกเดินตามความฝันสู่ความสำเร็จในชีวิต ผมเชื่อมั่นว่าที่ผมสามารถเดินทางตามความฝันของผมได้อย่างมั่นคงในทุกวันนี้ ก็คงเป็นเช่นเดียวกันกับสมาชิก TO BE NUMBER ONE ทั่วทั้งประเทศที่ทุกคนมีหัวใจดวงเดียวกัน หัวใจแห่งความรักและความศรัทธาที่มีต่อองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี จึงทำให้คน TO BE NUMBER ONE ทุกคนประสบความสำเร็จฟันฝ่าทุกอุปสรรคมาได้จนก้าวขึ้นสู่การเป็นหนึ่ง “โดยไม่พึ่งยาเสพติด” สุดท้ายนี้ผมขอขอบพระคุณโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มอบประสบการณ์ที่ดีๆ ให้กับสมาชิก ได้ตามล่าหาความฝันของตนและทำความฝันของตนให้เป็นจริง ผมขอให้โครงการนี้อยู่เคียงคู่กับเส้นทางความฝันของเด็กและเยาวชนไทยไปตลอดกาล

“TO BE NUMBER ONE ฝันของพวกเรา ที่พร้อมมีใจดวงเดียวกัน จะขอเป็นคนเก่งและเป็นคนดี สิ่งนี้ที่ต้องการ จะเก่งและดี TO BE NUMBER ONE”

นายณัฐวรรธน์ ปัญธัญญลักษณ์
จังหวัดภูเก็ต

“15 ปี TO BE NUMBER ONE”

...ชีวิตมีเรื่องราว ตั้งมากมาย

ให้ค้นให้เล่าเรียนให้ทำ

มุ่งไปให้ไกล ให้ถึงปลายทาง

เพื่อความใฝ่ฝัน

เพื่อความเป็นหนึ่ง...

ความตอนหนึ่งของเนื้อเพลง TO BE NUMBER ONE ซึ่งทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงขับร้องเมื่อ 15 ปีที่ผ่านมา ยังคงก้องดังและสถิตอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้าตลอดมา ตลอดจนเพลงอื่นๆ ที่โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด TO BE NUMBER ONE ได้เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ออกสู่สาธารณะ เช่น เพลงไม่มีอะไรไกลเกินฝัน เพลงเก่งและดี TO BE NUMBER ONE ล้วนเป็นสัญลักษณ์แห่งการมุ่งหวังในการหล่อหลอมเยาวชนไทยให้เป็นคนเก่ง ดี มีสุข และเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ในฐานะ “กำลังของแผ่นดิน” อย่างเต็มภาคภูมิ ภาพการทรงงานหนักของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ผู้ทรงเป็นองค์ประธานโครงการ TO BE NUMBER ONE ภาพของการดำเนินงาน การริเริ่มกิจกรรมต่างๆ เพื่อแสดงออกถึง

ความสามารถของเยาวชนที่เป็นคนกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก ไม่ว่าจะเป็นการใช้สื่อดนตรี กีฬาและศิลปะแขนงต่างๆ อย่างเข้าใจ และเข้าถึงเพื่อพัฒนาศักยภาพของเยาวชนผ่านการกระตุ้นให้เยาวชนเข้ามารวมกลุ่มกันสร้างความรู้และทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ไม่ได้เป็นภาพฉากหลังแห่งความทรงจำของข้าพเจ้ามาจนถึงปัจจุบันเท่านั้น แต่ใครจะทราบบ้างว่า ภาพการดำรงอยู่อย่างมั่นคงและแข็งแกร่งของโครงการ TO BE NUMBER ONE ตลอดระยะเวลา 15 ปี ล้วนเป็นภาพที่ สร้างเสริมแรงบันดาลใจให้เด็กหญิงคนหนึ่งในวัย 15 ปี เมื่อครั้งนั้นกล้าที่จะเปลี่ยนผ่านความคิด พร้อมพัฒนาตนและก้าวย่างสู่วัยผู้ใหญ่ในอีก 15 ปี อย่างภาคภูมิใจด้วยภูมิคุ้มกันแห่งความ “เป็นหนึ่ง ไม่พึ่งยา” ได้อย่างยอดเยี่ยม

เมื่อ 5 ปีที่แล้ว ในการจัดงานวันครบรอบ 10 ปี แห่งการก่อตั้งโครงการ TO BE NUMBER ONE ข้าพเจ้ามีโอกาสเฝ้ารับเสด็จทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี และได้เข้ารับพระราชทานรางวัลอย่างใกล้ชิด รอยแย้มพระสรวล พระอิริยาบถอันงดงาม พระเมตตาอันยิ่งใหญ่ และน้ำพระทัยอันประเสริฐของพระองค์ที่ทรงมีต่อเยาวชนและพสกนิกรไทยทุกหมู่เหล่าในการเสด็จเยี่ยมสมาชิกครั้งนั้น ยังความปลาบปลื้มปีติ ความฝันและจุดประกายความหวังให้แก่เหล่าสมาชิกทั้งหลายอย่างมิอาจสรรหาถ้อยคำใดๆ มาพรรณนาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE ในปีแรก เมื่อครั้งศึกษา ณ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดนครศรีธรรมราช ชีวิตและครอบครัวของข้าพเจ้ายังรู้สึกผูกพันแน่นเหนียวในนิยามความเป็นหนึ่งของ TO BE NUMBER ONE อย่างยิ่ง เนื่องจากบิดามารดาของข้าพเจ้าเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นครศรีธรรมราช หรือเดิมชื่อ โรงเรียนลานสกาประชาสรรค์ ซึ่งเป็นเครือข่ายTO BE NUMBER ONE มาอย่างยาวนานเฉกเช่นเดียวกัน ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี “ บุคคลต้นแบบ” ที่คอยชี้ทางให้เยาวชนแต่ละคนรู้แนวทางปรับปรุง แก้ไขตนเอง มุ่งมั่นพัฒนาความรู้ ความสามารถ เพื่อเป็น “เยาวชนต้นแบบ” แก่ผู้อื่นและสังคมตลอดมาข้าพเจ้าก็เช่นกัน ในขณะที่ข้าพเจ้าเติบโตขึ้น ผู้คนรอบข้างก็เฝ้ามองภาวะการเป็นผู้ใหญ่ของข้าพเจ้า

ทุกๆ วัน ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าหลายต่อหลายครั้ง ข้าพเจ้าต้องเผชิญกับเหตุการณ์หัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต หรือภาวะกดดันต่อความคาดหวังของตนเองและผู้อื่นมากเกินไป ซึ่งอาจทำให้ข้าพเจ้าหลงทางและก้าวผิดพลาดได้ ครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าผิดหวังโดยไม่คาดฝัน ข้าพเจ้าเคยขาดสติ พลั้งเผลอจนตีอกชกหัว ทำร้ายตัวเอง เพื่อให้ใครบางคนเห็นความสำคัญของข้าพเจ้า ขณะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกสูญเสียตัวตนและเฝ้าแต่โทษตัวเองว่า "ฉันไม่มีคุณค่าเอาเสียเลย" และตั้งคำถามซ้ำๆ ในความคิดว่า "ทำไม... ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น" แต่เมื่อข้าพเจ้าแหงนหน้ามองภาพ ขณะเข้ารับพระราชทานรางวัลจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ที่ประดับอยู่บนฝาผนังห้อง จู่ๆ น้ำตาของข้าพเจ้าก็หลั่งออกมาพรั่งพรู ไม่นานนักข้าพเจ้าได้หยุดคิดพิจารณาตนเอง และอุทานว่า "ทรงพระเจริญ" ไม่มีใครเห็นหรือได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ ช่วงเวลาดังกล่าว ทว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยดวงตาและสัมผัสได้ด้วยดวงใจของตนเอง หลังจากนั้นข้าพเจ้าจึงเลิกตั้งคำถามว่าทำไม เหตุผลใด หรือใครที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพียงนี้ เปลี่ยนเป็นตั้งคำถามว่า "ทำอย่างไร ฉันจะเป็นตัวเองที่เข้มแข็งและกลับมาทำในสิ่งที่ตนรักได้เหมือนหรือดีกว่าเดิม" นับตั้งแต่วันนั้นมาข้าพเจ้าได้พลิกวิกฤตเป็นโอกาส เปลี่ยนปัญหาเป็นปัญญา และลบรอยน้ำตาเป็นการเพิ่มคุณค่าให้แก่ตนเอง และผู้อื่นตามศักยภาพอย่างสุดความสามารถ

ด้วยความสำนึกในพระกรุณาธิคุณของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี กอปรกับการตระหนักถึงเกียรติภูมิของความเป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE ข้าพเจ้าจึงวางเป้าหมายและปฏิบัติตนตามอุดมการณ์แห่ง TO BE NUMBER ONE ที่เป็นแหล่งผลิตและรวบรวมคนดี คนเก่ง และคนที่มีอุดมคติที่จะสร้างกิจกรรมดีๆ เพื่อต่อต้านและป้องกันปัญหายาเสพติด รวมทั้งปัญหาอื่นๆ ที่อาจเกิดขึ้น นั่นคือ การดำรงชีวิตตามหน้าที่ของข้าพเจ้าให้ดีที่สุดในทุกบทบาท ไม่ว่าจะเป็นฐานะลูกที่ดีของ "บ้าน" และ "เมือง" โดยประพฤติปฏิบัติตนให้บิดามารดาภาคภูมิใจ และเป็นหนึ่งในกลไกในการทำงานเพื่อบ้านเมืองในฐานะทหาร และในฐานะครู ที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าสถานภาพใดคือ การดำรงตนเป็นผู้ที่เห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น ในฐานะสมาชิก TO BE NUMBER ONE

ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเล็งเห็นว่าการเป็นหนึ่งนั้น ไม่จำเป็นต้องพึ่งยาเสพติด และไม่จำเป็นต้องเป็นหนึ่งเพียงด้านใดด้านเดียวเท่านั้น แต่ทุกคนสามารถแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ได้หลากหลายตามบทบาทหน้าที่ เพื่อฉายสะท้อนให้เห็นว่าสมาชิก TO BE NUMBER ONE สามารถใช้เวลาที่มี 24 ชั่วโมง เท่ากับผู้อื่นในการแสวงหาวิธีห่างไกลยาเสพติด อบายมุขและสิ่งไม่ดีต่างๆ ด้วยการมอบโอกาสแก่ตนเองและได้รับโอกาสในการสร้างความภาคภูมิใจในรูปแบบของตน

ในฐานะทหารเรือหญิง ข้าพเจ้าระลึกไว้เสมอว่าการที่ข้าพเจ้าเข้ามารับราชการเป็นทหารเกิดจากความรักในชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ ซึ่งแม้ข้าพเจ้าจะไม่ได้ออกรบในสนาม ถือเป็นออกไปสู้รบในศึกสงคราม แต่การทำงานด้านฝ่ายอำนวยการเกี่ยวกับหนังสือราชการก็สามารถป้องกันประเทศจากภายในทำให้ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้หญิงสามารถทำงาน เพื่อแผ่นดินอันเป็นที่รักยิ่งได้ไม่แตกต่างกัน เพราะจิตวิญญาณแห่งความเป็น “รั้วของชาติ” ไม่จำกัดอยู่ที่เพศหรือสรีระร่างกาย แต่ทุกคนล้วนมีบทบาทปฏิบัติหน้าที่ในสาขาวิชาหรือด้านต่างๆ ที่ตนมีความรู้เพื่อขับเคลื่อนประเทศได้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเป็นทหารเรือหญิงถือเป็นบททดสอบและบทพิสูจน์ตนเองว่า ผู้หญิงก็สามารถกระทำหน้าที่ เพื่อแผ่นดินได้และกระทำได้ดีด้วยความมีระเบียบวินัย อุทิศตนเสียสละ เพื่อชาติราชนาวีและราชบัลลังก์ ในขณะเดียวกันหลังจากข้าพเจ้าประสบเหตุการณ์ที่บั่นทอนชีวิตและจิตใจดังกล่าว ข้าพเจ้าตัดสินใจเดินหน้าต่อเพื่อทำตามความหวังและความฝันของตนเองในการเป็นครูพร้อมกับการรับราชการทหาร โดยใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ผ่านการศึกษาต่อระดับปริญญาเอกในสาขาหลักสูตรและการสอนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งถือเป็นความรู้ใหม่สำหรับข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าต้องปรับตัวในการเรียนเป็นอย่างมาก แต่กระนั้น ด้วยอุดมการณ์ของ TO BE NUMBER ONE ทำให้ข้าพเจ้าศรัทธาในตนเองว่าข้าพเจ้าสามารถ “ทำได้” ไม่แพ้ใคร อยู่ที่หัวใจของตนจะกล้าก้าวไปให้ถึงหรือไม่ สิ่งที่ข้าพเจ้าพบไม่เพียงแต่ศาสตร์และศิลป์แห่งการเป็นครูเท่านั้น หากแต่ข้าพเจ้ายังพบว่าความเป็นหนึ่งของโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่ดำเนินการจัดตั้งมาตลอดระยะเวลา 15 ปี ได้หยั่งรากลึกอย่างงดงามในสถานศึกษาต่างๆ ทั่วประเทศ

ในการกระตุ้นและปลุกจิตสำนึกของเยาวชนและประชาชนของชาติให้มีความรู้ ความเข้าใจและตระหนักว่าการเอาชนะปัญหายาเสพติดมิใช่หน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง แต่จะต้องเกิดจากทุกคนในชาติ ในการร่วมแรงร่วมใจกันเป็นพลังของแผ่นดินที่จะต่อสู้และเอาชนะปัญหายาเสพติด ซึ่งก็หมายความว่าสถานศึกษาเหล่านั้นได้ผลิตพลเมืองของประเทศที่ไม่เพียงเอาชนะปัญหายาเสพติดได้แต่ยัง "เอาชนะใจตนเอง" ได้อย่างน่าอัศจรรย์ ดังการศึกษาดูงาน การจัดการหลักสูตรในสถานศึกษาของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นครศรีธรรมราช ข้าพเจ้าพบว่าสถานศึกษาได้ส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียน โดยนักเรียนและสถานศึกษาได้รับคัดเลือกเข้ารับการประกวดชมรม TO BE NUMBER ONE ระดับประเทศ และได้รับรางวัลต่างๆ จำนวนมาก นับเป็นเครื่องยืนยันความเป็นเลิศของ TO BE NUMBER ONE ที่ได้แผ่ขยายชื่อเสียงและคุณความดีได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลโดยแท้

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ว่าภาระหน้าที่หลักของข้าพเจ้าจะทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสในการสอนในหน้าที่ได้ยาก แต่ข้าพเจ้ากลับพยายามหาหนทางที่จะสอนหนังสือทั้งในรูปแบบวิทยากร การสอนพิเศษตัวต่อตัว การสอนแบบกลุ่มและการสอนในชั้นเรียน รวมทั้งเป็นกรรมการออกข้อสอบของหน่วยงานภายในและภายนอกทำให้ทราบว่าการสอนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ซึ่งจำเป็นต้องศึกษาและฝึกฝนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงเพื่อความเป็นหนึ่ง ซึ่งใครจะทราบบ้างว่าทหารเรือหญิงคนนี้ใช้ความเป็น TO BE NUMBER ONE ในการสอนผู้เรียนระดับต่างๆ ทั้งระดับอนุบาลประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ซึ่งแม้ผู้เรียนจะมีทัศนคติหรือมุมมองต่อผู้สอนแตกต่างกัน แต่ข้าพเจ้าก็คำนึงเสมอว่าจะเลือกวิธีสอนอย่างไรให้ตนเข้าไปอยู่ในจิตใจของผู้เรียนและทำอย่างไรในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความเป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด สามารถพัฒนาความคิด ความรู้และทักษะของตนเอง โดยใช้สติและปัญญาเป็นหลักสำคัญในการดำรงตนบนหนทางสู่ความเป็นเลิศ ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าเข้าสอน ข้าพเจ้าจึงไม่เคยละทิ้งโอกาสในการแบ่งปันประสบการณ์และบทเรียนชีวิต ตลอดจนชี้ให้เห็นแนวคิดที่ใช้จริงได้ในชีวิตประจำวันโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการจัดการเรียนการสอนวิชาวรรณกรรมไทย อาทิ แง่คิดจาก

วรรณกรรมเรื่องก่อกองทรายที่ว่าการก่อกองทรายให้เป็นรูปเป็นร่างนั้น เป็นเรื่องยาก เพราะอาจถูกพังทลายโดยง่าย แต่หากผู้ก่อกองทรายมีความอดทน มุมานะและเพียรพยายาม ควบคู่กับมีความหวังเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ ย่อมประสบผลสำเร็จได้ ไม่ว่าจะมีอุปสรรคใดๆ หลังจากจัดการเรียนการสอนเสร็จสิ้น ลูกศิษย์ของข้าพเจ้าคนหนึ่งได้ให้ข้อคิดเห็นว่า "ประทับใจอาจารย์ตั้งแต่ครั้งแรก เพราะเป็นทหารเรือและอาจารย์ทุ่มเทกับการสอนอย่างเต็มที่ ทำให้เห็นโลกในมุมมองต่างๆ และจะนำความรู้ที่อาจารย์มอบให้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและอนาคตต่อไปเช่นกันค่ะ" ข้อคิดเห็นดังกล่าว ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจในการทำหน้าที่ของครูผู้สอน แต่ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจว่าหากลูกศิษย์ทุ่มเทและมุ่งมั่นทำตามความฝัน เขาจะสามารถเติบโตเป็นกำลังของชาติที่ทรงพลังได้ นอกจากนี้ หากจะกล่าวว่าโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้จัดตั้ง "ศูนย์เพื่อนใจ TO BE NUMBER ONE" และให้สมาชิกและประชาชนทั่วไปได้มีส่วนร่วมและมีชีวิตใหม่ ข้าพเจ้าก็ได้นำแนวทางดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับลูกศิษย์ในฐานะ "เพื่อนใจ" ลูกศิษย์ของข้าพเจ้าสามารถปรึกษาข้าพเจ้าได้ทุกเรื่อง กล่าวคือ ข้าพเจ้าจะวางตน แบบ "พี่น้อง" ทำให้เขากล้าจะระบาย และเล่าเรื่องราวต่างๆ ทั้งปัญหาการเรียนและปัญหาส่วนตัว ข้าพเจ้าเชื่อว่า การเป็นเพื่อนแท้ของครูและศิษย์ย่อมทำให้ลูกศิษย์รับฟังข้อแนะนำ เพื่อนำไปแก้ไขปัญหา ปรับปรุงและพัฒนาตนให้เป็นคนใหม่ที่เข้มแข็งและมีความมั่นคงทางจิตใจ เพื่อสร้างบันไดไปสู่จุดมุ่งหมาย สิ่งนี้นับเป็นสิ่งดีๆ ที่ TO BE NUMBER ONE ได้ให้แนวทางชีวิตแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเองก็ปรารถนาและพร้อมจะดำเนินตามแนวทางนั้น เพื่อส่งต่อสิ่งดีๆ แก่ผู้อื่น เพราะไม่ว่าข้าพเจ้าจะปฏิบัติตนตามบทบาทหน้าที่ในสถานภาพ "ลูก" "ทหาร" "ศิษย์" และ "ครู" แต่ทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ปฏิบัติตนให้สมกับการได้เป็นสมาชิก TO BE NUMBER ONE ซึ่งเชื่อมั่นว่าสมาชิกคนอื่นๆ ที่กระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทยล้วนกำลังรังสรรค์ความดีและมุ่งมั่นทำคุณประโยชน์เพื่อตอบแทนบุญคุณแผ่นดินอย่างเต็มศักยภาพ โดยมี TO BE NUMBER ONE เป็นศูนย์กลางเชื่อมร้อยประสานหัวใจของสมาชิกแต่ละคนให้เป็นหนึ่งเดียว และมีความหนักแน่นในการเป็นคนเก่งโดยไม่พึ่งยาได้เป็นอย่างดี

“15 ปี TO BE NUMBER ONE สร้างสรรค์สังคมไทย ให้เป็นหนึ่งได้อย่างยั่งยืน” เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า ตลอดระยะเวลา 15 ปี TO BE NUMBER ONE เป็น 15 ปี ที่วิเศษและมีความหมายอย่างยิ่งต่อเหล่าเยาวชนไทยให้มีภูมิคุ้มกันทางจิตใจ มีกำลังใจในการดำเนินชีวิต ด้วยการค้นหาตัวตนในทางที่เหมาะสม พร้อมตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง มีความรู้เรื่องยาเสพติดและเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ด้วยการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สามารถแผ่ขยายความดีผ่านการสร้างและพัฒนาเครือข่าย TO BE NUMBER ONE ไปยังทุกอณูพื้นที่ของประเทศไทยให้มีความเข้มแข็ง โดยมีทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดีทรงเป็นมิ่งขวัญของชาว TO BE NUMBER ONE ให้พร้อมรังสรรค์ความ “เป็นหนึ่งโดยไม่พึ่งยาเสพติด” มีศรัทธาในการดึงศักยภาพของตนตามความถนัดและสนใจที่ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง เพื่อให้ TO BE NUMBER ONE ก้าวเข้าสู่ปีต่อๆ ไปอย่างมั่นคง เคียงคู่การพัฒนาประเทศไทยให้งดงามและสามารถเอาชนะยาเสพติดได้อย่างยั่งยืนสืบไป

15 ปี การสืบสานงานสร้างสรรค์

TO ความฝันความเป็นจริงอันยิ่งใหญ่

BE เป็นหนึ่งไม่พึ่งยากล้าก้าวไกล

NUMBER ONE แห่งหัวใจนิรันดร์กาล

เรือโทหญิง สุธิญา พูนเอียด (ร.น.)
สำนักบริหารกำลังพล กรมกำลังพลทหารเรือ กองทัพเรือ
กรุงเทพมหานคร

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก